JUDITH MAYNARD

Tabăra de vacanță

Traducerea și adaptarea în limba română de
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Zborul cu elicopterul de la Penzance la Sainte-Mary, cea mai mare dintre insulele Scilly, dură vreo douăzeci de minute. Acest interval a reprezentat pentru Jane Peters doar un scurt răgaz, după nesiguranța și frământările din ultimele săptămâni. Trăsese speranța până în ultimul moment că va interveni o împrejurare neprevăzută. Ar fi vrut tare mult să scape de situația aceea extrem de neplăcută și să evite întâlnirea cu Luke Springer… Dar totul se petrecuse conform planului, cu complicitatea destinului, desigur.

Nu se mai întâlnise decât o singură dată cu doctorul Lucien Springer, în niște împrejurări pe care ar fi vrut să și le alunge pentru totdeauna din minte. Aproape reușise să uite acel episod nefericit și umilitor până în urmă cu câteva zile, când primise un telefon…

Elicopterul se înclină încet ca să vireze cu vântul în spate. Trecuse de coasta comitatului Cornwall și părea că alunecă lin pe deasupra apei. Jane se aplecă ușor ca să se uite la apa mișcătoare

de culoare verde închis, pătată cu zone mai deschise prin locurile în care existau canale. Câteva bărci erau împrăștiate pe suprafața acesteia, ca niște miniaturi statice. Până acum nu văzuse nici o insulă, numai marea și bărcile cu pânze care uneori se puteau confunda cu spuma valurilor care se spărgeau de stânci.

Jane întoarse încet capul ca să vadă pentru ultima oară țărmul prin hublou. Fu străbătută brusc de un fior de spaimă. Chiar pe partea opusă a coridorului central zări privirea lui albastră și pătrunzătoare. Luke Springer era așezat foarte aproape de ea și o studia cu cea mai mare atenție. Tânăra întoarse repede capul, vizibil fâstâcită.

Cum reușise să se urce în elicopter fără să-l observe printre ceilalți pasageri? Când se îmbarcase, nu prea se uitase în jurul ei, fiind cufundată în gânduri. Se întrebă cum va suporta să trăiască alături de el în fiecare zi, din moment ce prezența lui îi producea de fiecare dată un asemenea șoc. Peste câteva minute, când începuse să se mai liniștească puțin, privi spre el pe furiș. Părea că picotește cu ochii întredeschiși. Cu cinci ani în urmă, fusese foarte impresionată de frumusețea și de prestanța lui neobișnuite. Acum putea să spună că trecerea timpului nu-i diminuase aceste calități. Părea chiar și mai seducător și arăta mai bine decât în fotografie. Roy Barford îi arătase lui Jane o poză nereușită în care Luke Springer arăta mai bătrân și mai inflexibil. În carne și oase era cu totul altfel. Avea un aspect tineresc și-i stătea foarte bine îmbrăcat în tricou marinăresc și blugi. Putea cu greu să recunoască în acel personaj pe bărbatul arogant și elegant care o abordase în mod brutal odinioară, pe treptele Curții cu Juri din Londra.

Vederea profilului său regulat și a părului des făcuse să renască în ea niște senzații pe care credea că le îngropase adânc în memoria ei. Simți că roșește și întoarse capul în altă parte. Era o adevărată ironie a sorții să se trezească închisă cu el în închisoarea aceea zburătoare, având în vedere că ea venea de foarte departe ca să-l trădeze…

Insulele Scilly apărură în depărtare și curând fură ușor de identificat datorită formei lor. Jane avu impresia că are dinaintea ochilor un desen făcut de un copil, colorat cu verde, galben și albastru. Realitatea se suprapunea aproape cu exactitate peste harta din ghidul pe care i-l trimisese Luke Springer. Printre insulițele acoperite cu iarbă sau nisip, zări Sainte-Mary, cea mai mare dintre cele cinci locuite. Apoi apăru Tresco, celebră pentru mănăstirea ei catolică, Bryher, accesibilă pe jos de pe Tresco, atunci când mareea era scăzută, și Sainte-Agnes, legată de satelitul său Gugh printr-un dig. Mai erau și alte insule mici, locuite numai de foci și pescărușii și câteva stânci izolate, care aminteau de barierele împotriva furiei Atlanticului.

După ce ateriză aparatul, Jane îl spionă cu coada ochiului pe vecinul ei în timp ce acesta își desfăcea centura de siguranță și se pregătea să coboare. Ea rămase câteva clipe pe scaun, lăsându-i pe ceilalți pasageri să i-o ia înainte, ca să pună o oarecare distanță între ei. Nu era prea greu să-l urmărească, deoarece capul și umerii lui depășeau înălțimea celorlalți călători. Din fericire, mergea atât de repede, încât curând se afla foarte departe și, dat fiind că nu avea bagaje, acesta ieși direct în parcare. În fața aeroportului exista o stație de autobuz, dar Jane constată că Luke Springer nu se așază la

coadă și fu martoră fără să vrea la o scenă care o lăsă cu gura căscată. Îi atrase atenția un scrâșnet de frâne și văzu o persoană tânără, care era evident că nu avea vârsta legală pentru a conduce, țâșnind dintr-un bolid care părea prea vechi ca să mai poată circula pe stradă. Tânăra opri brusc în fața trotuarului și, după ce opri motorul, toți fură asurziți de muzica dată la maximum. Toate privirile erau ațintite asupra ei. Adevărul era că nu putea să treacă neobservată, deoarece avea o siluetă superbă, care era scoasă în evidență de niște blugi mulați și zdrențuiți și un maiou decoltat care nu reușea să-i ascundă formele. Muzica provenea dintr-un mic aparat vârât în buzunarul blugilor ei rupți în genunchi.

– Salut!

Acoperind vacarmul produs de radio, vocea ei ajunse până la urechile lui Luke Springer.

– Ce surpriză, nu-i așa? Nu prea te așteptai să mă vezi!

Luke Springer nu părea prea entuziasmat.

– Închide imediat chestia aia și dispari înainte ca oamenii aceștia să leșine din cauza șocului! Mama ta știe că ești aici?

Apoi îi făcu vânt pe scaunul pasagerului și urcă și el în mașină, fiind evident că voia să scurteze cât mai mult scena aceea penibilă.

Jane urcă în autobuz, mirată că avea un anumit sentiment de nemulțumire. Așadar, doctorul Springer era căsătorit și încă de foarte mulți ani, din câte vedea. Deci nu va trebui să înșele un singur om, ci o întreagă familie? Situația se complica. Ar fi vrut să se poată gândi la altceva, să admire peisajul, de exemplu, dar cum să uite misiunea pe care o primise, târgul pe care îl încheiase cu Roy Barford? În ultimul moment, fusese gata-gata să-l refuze. După

ce reflectase însă îndelung asupra problemei, simțise că o părăsește curajul și chiar se hotărâse să-l sune și să-l anuleze. Și cu toate astea, acum se găsea aici, așezată cuminte în acel autobuz.

Fu trezită din gânduri de sosirea la Hugh Town, capitala insulei Sainte-Mary. Toți pasagerii coborâră, în afară de un domn foarte bătrân care stătea lângă ea. Hugh Town era situat pe un mic istm, înconjurat pe ambele laturi de plaje, la care puteai să ajungi mergând pe jos. Toate activitățile insulei păreau să se fi concentrat în acest loc: hoteluri, magazine, bănci, cafenele și un mic port în care acostase Scillonian, care venea de la Penzance.

Lui Jane i se păru că vizitează un mic port de pescuit unde fusese cândva în Bretania. Dispunerea și stilul caselor semănau foarte mult. Așezarea păstrase un farmec ușor desuet, deși era un punct de atracție important pentru turiști. Deja acum, în luna mai, umpluseră străzile. Toți erau foarte bronzați și ea se simți deodată bolnavă de anemie, în timp ce își privea mâinile albe.

Autobuzul dădu ocol pieței și o luă pe un drum care mergea de-a lungul țărmului. Astfel, Jane putu pentru prima oară să admire panorama golfului, mărginit într-o parte de port și în cealaltă de un promontoriu de granit. Suprafața apei era plină de o mulțime de ambarcațiuni de toate mărimile și stilurile și chiar de iahturi particulare venite din toate colțurile lumii. Când se întoarse spre cealaltă parte, Jane zări un vas vechi, dar destul de impresionant, ancorat în radă. Era Scillonian, naveta care asigura legătura între insulă și uscat. Jane nu-și asumase riscul de a călători cu el, din cauza răului de mare, deoarece i se spusese că traversarea era uneori destul de dificilă.

Vecinul său, domnul cel bătrân, o privea zâmbind. O întrebă dacă aceea era prima ei vizită pe insulă. El păru mulțumit de răspunsul ei afirmativ.

– Așa mi-am închipuit și eu. Ai aerul admirativ al tuturor celor care descoperă acest colț de rai. Te invidiez… Vei vedea mai târziu că ori îl vei adora, ori îl vei urî...

Jane îl întrebă dacă era un obișnuit al insulelor. El îi răspunse oftând că de cincizeci de ani își petrece aici toate vacanțele, mai întâi ca bărbat însurat și apoi ca văduv.

– Se poate spune că sunt un îndrăgostit fidel…

Coborî la stația următoare, situată în vârful dealului. Șoferul îi spuse lui Jane că Nightingale House se găsește ceva mai spre nord.

– Nu pot să vă duc acolo. Drumul este prea îngust, dar o să vă las cât mai aproape posibil.

Jane se gândi amuzată că era probabil pentru prima oară în viața ei că mergea cu un mijloc de transport în comun care, pe lângă că era gratuit, se mai comporta și ca un taxi. Dacă aceasta era prima impresie despre stilul de viață din insulele Scilly, în mod sigur se va îndrăgosti și ea de peisaj, ca bătrânul domn cu care vorbise mai înainte.

Mergeau în continuare spre nord, pe unica șosea care înconjura insula. Pământul de pe marginea acestuia era împărțit în niște pătrate despărțite între ele de tufișuri care fuseseră plantate ca să apere de vânt una din bogățiile insulei, narcisele galbene, care înfloreau începând din luna ianuarie. Acum, în mai, unele porțiuni erau încă galbene, dar era vorba despre primele. Autobuzul se opri la capătul unei alei înguste mărginite de copaci.

Nightingale House, care se vedea de pe drum, se afla la doi pași.

Casa părea să dateze din secolul trecut. Mai mult simplă și solidă decât frumoasă, era ca un fel de fortăreață construită împotriva furtunilor venite din vest, dar oferea o priveliște extraordinară asupra mării și a celorlalte insule. În jurul proprietății se înălța un zid din piatră plin de flori agățătoare galbene și albastre. În spatele zidului se întindea grădina, care era înțesată de flori.

Șoferul coborî valiza în fața gardului. Când acesta plecă, îi mai făcu un semn cu mâna prin geamul mașinii și lui Jane i se păru că ea însăși parcă își lua rămas-bun de la ea. Personalitatea în pielea căreia trebuia să intre îi era necunoscută și destul de antipatică…

Se apropie de intrarea principală, o ușă masivă cu două comaturi, care erau date de perete, lăsând să se vadă un hol uriaș, pardosit cu gresie. Observă stând aliniate pe jos sandale și cizme de cauciuc, găletușe și lopățele, pe scurt, tot echipamentul necesar unor copii care merg la plajă. Își aminti ultimele vacanțe cu Jaimie și își simți sufletul extrem de singur. Oftă și apăsă pe butonul soneriei.

Peste câteva secunde, își făcu apariția o fetiță scundă cu părul negru care o fixă cu niște ochi albaștri și mirați. Făcu și Jane ochii mari. Ochii aceia limpezi, umbriți de gene lungi, nu lăsau nici o urmă de îndoială. În mod sigur, era fiica cea mai mică a doctorului Springer.

Aceasta îi făcu semn s-o urmeze și Jane avu un șoc atunci când descoperi că fetița aceea drăgălașă nu putea nici să audă, nici să vorbească, ca și ceilalți locatari ai reședinței Nightingale House, care

era o casă de vacanță pentru copii surzi. Fetița o luă de mână cu prietenie. Parcă era o mică zână cu pielea aurie care purta sub braț un urs din pluș, legat cu un șnur de alt urs mai mic. În timp ce traversau împreună uriașul hol, se deschise o ușă și își făcu apariția o tânără. Când o văzu pe vizitatoare, veni în întâmpinarea ei cu un zâmbet de bun venit pe buze.

– Sunteți domnișoara Peters? Nu vă așteptam decât după-amiază. Ați venit cu Scillonian?

– Nu, am luat elicopterul. Sper că n-am ajuns prea devreme.

Tânăra începu să râdă.

– În casa asta nimic nu poate fi considerat că e făcut prea devreme. Dați-mi voie să mă prezint: sunt Carole Springer, cumnata doctorului Springer.

Această veste o mai liniști puțin pe Jane. Observă o ușoară asemănare între tânără și adolescenta pe care o văzuse la aeroport, dar Carole Springer era înaltă și zveltă, îmbrăcată cu eleganță și părea a fi discreția personificată, lucruri care o deosebeau radical de fiica ei.

Fetița o trase ușor de mână și arătă spre scară.

– Cred că vrea să te conducă în camera ta. Probabil a văzut când a fost pregătită. Nu-i scapă nimic micuței noastre Becky… Spun "micuța noastră Becky" pentru că se află printre noi de atât de multă vreme, încât considerăm că face parte din familie.

– Eu credeam că vă este rudă…

Abia rostise aceste cuvinte și simți cum roșește. Vorbise fără să gândească. Femeia se uită la ea mirată.

– De ce ar fi?

– Ochii…, vreau să spun, asemănarea cu doctorul Springer…

Jane deveni și mai stacojie la față, dându-și seama că își agrava situația.

– Îl cunoști pe fratele meu?

Jane înghiți cu noduri. Nu știa să mintă.

– Nu… I-am văzut poza într-un ziar.

– Bănuiesc că era o poză color.

Ironia răspunsului o lăsă fără grai. Brusca răceală a lui Carole se datora decepției pe care i-o provocase. Mai întâi fusese plăcut impresionată de fata aceea timidă cu privirea visătoare, dar o simplă remarcă fusese de-ajuns ca să distrugă un început de prietenie. Era ceva suspect în felul ei de a fi, o neliniște nefirească o domina, chiar și dacă era vorba de specificul situației în care se afla, respectiv faptul că era o tânără angajată care sosise în casa noilor ei patroni. Părea însă obosită după călătorie și, observând cearcănele adânci de sub ochii nou-venitei, Carole lăsă deoparte prejudecățile și o tratã cu o atenție aproape maternă.

– Este adevărat că Luke avea o funcție foarte importantă . Atunci când era medic legist la Ministerul de Interne, probabil că fotografia lui a apărut în multe ziare și, ai dreptate, ochii lui seamănă cu cei ai lui Becky.

Se aplecă asupra fetiței.

– Ochii ei parcă sunt dați cu tăciune, așa spunea soacra mea. Trebuie să recunosc că nu se întâlnesc prea des gene atât de negre și ochi atât de albaștri… Acum, dă-mi voie să te conduc în camera ta.

Îi transmise prin semne ceva lui Becky și fetița își desprinse cu regret mâna de cea a lui Jane.

– Am trimis-o s-o anunțe pe Marie că ai sosit. Becky este foarte inteligentă, înțelege totul imediat.

– De unde a știut că am sunat dacă nu aude?

– Uită-te la beculețele acelea colorate de deasupra ușii. Fiecare culoare corespunde unui semnal sonor. Te vei obișnui repede cu trucurile acestea răspândite prin toată casa, de natură să ușureze viața copiilor.

Carole o conduse pe Jane pe scara lată, încercând să facă tot posibilul pentru ca tânăra să se simtă bine la ei.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să te întâmpine Luke, dar în acest moment este sub duș. Abia s-a întors și el acasă. Dar cred că l-ai văzut în elicopter. Probabil l-ai recunoscut după poză.

Jane simți că i se usucă gâtlejul.

– Mi s-a părut mie…, dar nu eram prea sigură.

Se vede treaba că trebuia să se obișnuiască aici cu minciunile, dar nu-i va fi ușor să învețe.

O urmă pe Carole până la capătul unui coridor lung.

– Asta este camera ta, sper să-ți placă. Dimineața este foarte însorită.

Aruncă o privire de jur-împrejur, ca să vadă dacă nu lipsea ceva.

– Masa de prânz este abia la unu și jumătate. Le dăm mai întâi copiilor să mănânce. Ai destul timp să te relaxezi și să te înviorezi puțin dacă vrei. Cheamă-mă imediat dacă ai nevoie de ceva

Camera era echipată cu tot confortul modern, inclusiv cu baie proprie. Mobilierul era demodat dar în bună stare, iar culorile dominante, respectiv verde și alb, erau preferatele ei. Când descoperi priveliștea care se vedea de la fereastra ei, figura i se

lumină de încântare. Laudele pe care i le adresă lui Carole erau sincere și gazda ei fu impresionată.

Afară, în grădină, văzu un grup de copii jucându-se. Erau atât de zgomotoși, încât fu surprinsă. Aveau drept supraveghetoare o femeie înaltă și slabă, care părea că se amuză când îi auzea pe copii strigând. Carole zâmbi cu un aer îngăduitor.

– E Marie, menajera noastră. E plină de energie. Parcă nici n-ar avea cincizeci de ani.

Jane era mirată de faptul că grupul de copii reușea să facă o asemenea gălăgie.

– Toți sunt surzi?

– Cei care au aparat auditiv aud puțin, dar majoritatea, inclusiv Becky, nu receptează nici un sunet.

După plecarea lui Carole, Marie îi bătu în ușă și intră. Jane începuse să-și aranjeze hainele în sertarele comodei uriașe, tapițate cu hârtie mirosind a lavandă.

– Sunt domnișoara Mason, dar mi se spune Marie, îi spuse ea lui Jane, întinzându-i o mână mare și uscătivă.

Nou-venita era brunetă și avea pielea măslinie, nasul lung și subțire și niște buze strâmbe care îi dădeau aerul că zâmbesc în permanență. Făcu turul camerei și al băii ca să verifice dacă totul era în ordine.

– I-am cerut lui Dinah să se ocupe de camera asta, dar dat fiind că nu putem să punem de obicei nici o bază pe ea… Nu ne așteptam să vii atât de repede.

Jane se întrebă dacă nu cumva comisese o greșeală gravă venind mai devreme, dar avu ocazia să constate că, deși părea cam

repezită, de fapt Marie era cea mai bună dintre femei. Într-adevăr, la un moment dat văzu cu mirare că aleargă la fereastră.

– Jason! Davy! Veniți aici imediat! Vă dau eu vouă, neastâmpăraților!

Jane nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Dar ei nu vă aud!

– Nu, dar în felul acesta mă mai răcoresc și eu. Și ei au înțeles foarte bine ce le-am cerut.

Într-adevăr, cei doi împielițați își făcură curând apariția, cu niște figuri de parcă s-ar fi bucurat că fuseseră prinși asupra faptului. Marie îi lua pe amândoi de mână și-i mustrului prin limbajul semnelor. Emoționată, Jane nu știa dacă trebuia să râdă sau să plângă. După aceea, Marie îi obligă pe fiecare din cei doi vinovați să o sărute pe obraz și scoase din buzunar o mână plină de bomboane. Jane îi bănui pe băieți că făceau prostii în mod regulat ca să primească obișnuita pedeapsă. Și lui Jaimie i-ar fi plăcut să fie "pedepsit" în felul acela de femeia aceea cu suflet mare…

Jane își șterse pe furiș o lacrimă care îi apăruse pe gene. Când trecuse pragul reședinței Nightingale House, își dăduse seama imediat că aceasta era o casă fericită. Toți cei pe care îi întâlnise în ea până acum fuseseră foarte drăguți cu ea. Și ea care se strecurase în acest univers plin de bunătate ca un șarpe veninos! Nu reușea să-și găsească vreo scuză.

Începu să se dezbrace cu tristețe, aruncând furioasă hainele pe pat. Apoi făcu un duș, regretând că nu putea să-și spele în același fel și conștiința pătată.

Apoi își puse niște pantaloni și un pulover, își desfăcu părul, îl perie îndelung și și-l prinse la spate cu o panglică neagră. Când auzi o bătaie în ușă, își spuse că probabil se întorsese Marie. Se grăbi să-i deschidă zâmbind, dar zâmbetul îi îngheță pe buze. Nu era Marie, ci Luke Springer.

Capitolul 2

Jane nu reușea să reziste intensității privirii albastre fixate asupra ei. I se părea că i se citea vinovăția pe față. Totuși, prima întâlnire cu Luke fu mai ușoară decât sperase. O întâmpină cu căldură și făcu în așa fel încât ea să se simtă bine.

Se răsese și făcuse duș, deoarece văzu câteva picături de apă scurgându-i-se din părul negru pe gulerul cămășii. Își scutură capul râzând, ca un bărbat sigur pe el. Toată ființa lui inspira sănătate și forță.

– Îmi pare rău că n-a venit nimeni să te întâmpine la aeroport. Carole mi-a spus că probabil am călătorit cu aceeași cursă, dar nu cred că te-am văzut. Deci, tu erai cea care purta această superbă rochie galbenă?

Observă că ea roșește și schimbă tonul discuției.

– Dacă aș fi știut că ești tu, te-aș fi adus acasă cu mașina.

Dar își aminti scena din fața aeroportului și se încruntă.

– Mă rog, poate că a fost bine și așa.

Cred că e mai interesant să faci turul insulei cu autobuzul.

Se uită la ceas.

– Mai este o jumătate de oră până la masă. Vrei să bei ceva? Pot să o rog pe Marie să-ți facă o cafea.

Deși ar fi preferat o cafea, Jane își spuse că un pahar de alcool ar fi fost mai potrivit pentru calmarea nervilor.

– Aș vrea mai bine un pahar de vin alb…, reuși ea să articuleze repede.

El o conduse într-o încăpere care se găsea la capătul celălalt al coridorului, apoi se întoarse și se uită la ea cu bunăvoință.

– Ai un aspect cam fragil. Sper că viața de aici n-o să ți se pară prea dură. E adevărat că după ce ai lucrat într-un spital, orice alt loc de muncă ți se pare floare la ureche.

Ajunseră într-o cameră mare care arăta ca o bibliotecă, dat fiind că trei din pereți erau acoperiți cu cărți, din tavan până-n podea. Cel de-al patrulea era format dintr-o fereastră uriașă care dădea spre mare.

– Asta este vizuina, bârlogul… biroul meu!

Era o încăpere cu o atmosferă plăcută, cu fotolii tapițate cu creton și buchete mari de flori așezate în vaze pe birou și pe șemineu. Era evident că Sainte-Mary era insula florilor: existau o mulțime de tufișuri parfumate pe câmp, pe țărm și pe marginea drumurilor… Luke îi întinse un pahar cu vin și lui își turnă un whisky, după care se așeză în fața ei.

După câteva înghițituri de vin, Jane se simți în sfârșit pregătită să țină piept întrebărilor lui Luke. De fapt, el o supuse unui interviu probabil mai puțin din curiozitate, cât pentru a o cunoaște mai

bine. O întrebă cum călătorise, despre primele impresii referitoare la Insulele Scilly și despre celelalte regiuni ale Marii Britanii pe care le mai vizitase. Era un fel de conversație amicală și Jane începu să creadă că tipul nu era chiar atât de fioros cum și-l închipuise. Purtarea lui apatică inspira încredere, dar știa că inteligența lui mereu trează era cea care îi crease faima bine cunoscută.

După câteva clipe de tăcere, el se ridică pentru a-și umple din nou paharul. Nu se așeză apoi la loc, ci începu să se plimbe prin încăpere, ca și cum ar fi putut să gândească mai bine mergând.

– Am fost impresionat de scrisoarea ta. Ți-am apreciat sinceritatea. Atunci când am publicat anunțul prin care căutam o infirmieră, am primit mai multe răspunsuri care nu îndrăzneau să spună că îi interesa slujba numai pe timpul vacanței. Tu ai avut măcar onestitatea de a cere un post temporar. Este adevărat că aș fi preferat să găsesc pe cineva pentru un interval mai lung de timp, dar așa ceva n-a fost posibil și faptul că ai lucrat înainte la Saint-Benedict m-a făcut să te agreez pe tine. E un spital excelent.

Jane își aminti de expresia mirată de pe fața infirmierei șefe atunci când i-a comunicat că avea de gând să-și petreacă luna de concediu muncind într-o casă de vacanță pentru copiii surzi.

– Nu te-ai săturat de munca grea pe care o prestezi aici tot anul? Sper ca treaba asta să nu-ți afecteze randamentul la întoarcere. Nu vreau să le văd pe infirmierele mele prăbușindu-se de epuizare în timpul serviciului. Mă rog, nu-ți interzice nici un regulament să faci treaba asta…, dar de ce faci așa ceva? Pentru bani?

Jane ezitase înainte să răspundă.

– Într-un anumit sens…

Evocarea acelei scene o făcu să se simtă și mai jenată și tânăra încetă să-l mai privească în ochi pe Luke, care continua interviul.

– Vorbește-mi puțin despre tine. De ce ți-ai ales meseria de infirmieră?

– Tatăl meu m-a sfătuit s-o fac. I se părea că o muncă de îngrijire a altor ființe mi se potrivește mai bine.

– Înseamnă că înainte de asta practicai o altă meserie?

Jane simți că se năruie pământul sub ea. De fapt, la fiecare întrebare, deși acestea erau inofensive, i se părea că i se deschide o trapă sub picioare. Ea îngăimă, fâstâcită.

– Eram… funcționară într-un birou…

Văzând lipsa de reacție a lui Luke, își luă inima în dinți și continuă:

– Ca urmare a unei crize cardiace, tatăl meu a devenit invalid și starea lui a necesitat îngrijire permanentă. Venea cineva în fiecare zi să ne facă mâncare și curățenie și eu mă întorceam acasă cât puteam de repede de la serviciu, dar avea nevoie și de o infirmieră. Îmi spunea mereu că ar fi trebuit să-mi aleg această meserie.

Auzea și acum în urechi cuvintele pe care le rostise tatăl ei:

– Ești prea sensibilă și liniștită pentru munca de ziarist. Tu ești născută să fii infirmieră.

Dar ea nu putea să citeze acest detaliu în fața lui Luke, fără a-și asuma riscul ca acesta să-și aducă aminte…

– Mi-am făcut studiile de infirmieră la Saint-Benedict. Am obținut diploma anul trecut, cu câteva săptămâni înainte de moartea tatălui meu. Mă bucur că a trăit până a văzut că am devenit ceea ce își dorea el.

Luke observă că tânăra abia își stăpânea lacrimile și făcu o scurtă pauză înainte să continue.

– Trebuie să-ți spun că am primit paisprezece solicitări pentru acest post. Știi de ce te-am ales pe tine? Pentru că am simțit la tine nevoia de a sluji cu devotament o cauză, mai ales pe cea a copiilor defavorizați. Am înțeles din scrisoarea ta că pentru tine era o necesitate să vii la Nightingale House. Mă înșel cumva?

Nesimțindu-se în stare să-i dea un răspuns, Jane lăsă capul în jos, spunându-și că de fapt se gândise mai mult la Jaimie, decât la copiii de la Nightingale House atunci când scrisese scrisoarea de intenție. Pentru ea, acesta era simbolul copilăriei suferinde și probabil că scrisoarea ei fusese un strigăt involuntar de revoltă.

Luke o privi atent și se bucură că o angajase, dar era chinuit de un alt gând. Era din ce în ce mai convins că o mai văzuse undeva. Nu uita niciodată figura cuiva și ochii aceia întunecați cu reflexe de ape adânci îi erau cunoscuți. Tulburarea și aerul ei vinovat îi aminteau de ceva. Cine să fie așadar fata asta, și de ce era sigur că o mai întâlnise undeva?

***

Masa fu pentru ea și mai chinuitoare, deși Luke și Carole se purtau foarte frumos cu ea. Însăși bunăvoința lor excesivă era cea care îi apăsa și mai tare conștiința. Toată lumea se purta cu ea normal și cu căldură, cu excepția tinerei pe care o zărise la

aeroport, care se așezase mai departe de ei la masă, cu un aer îmbufnat și nemulțumit. Când Marie pomenise despre o oarecare Dinah, Jane crezuse că era vorba despre o altă menajeră, dar de fapt era fiica lui Carole. Câți ani putea să aibă? Probabil nu mai mult de șaptesprezece. Se schimbase de haine și purta acum un fel de sarafan care îi dădea un aspect de școlăriță. Așezată la capătul celălalt al mesei, doar ciugulea din mâncare cu un aer posac. Nimeni nu părea însă să o ia în seamă.

– Domnișoara Peters pare că a cam căzut pe gânduri, spuse deodată Luke. Este o persoană foarte misterioasă.

Inima lui Jane începu să bată într-un ritm mai accelerat. Carole îi întinse salatiera lui Jane și se aplecă spre ea spunându-i pe un ton glumeț:

– Ești într-adevăr misterioasă?

– Nu, nu, nu cred.

Luke continuă:

– Poate că misterioasă nu e cuvântul tocmai potrivit. Voiam să spun că e cam secretoasă. Știai, Carole, că și-a îngrijit tatăl bolnav până la moartea acestuia, în timp ce urma cursurile de infirmieră? Asta demonstrează tărie sufletească și de caracter, nu?

Carole aprobă cu simpatie.

– Locuiai singură cu tatăl tău?

– Mai am o soră mai mare, dar era măritată și locuia în Devon în perioada aceea, iar mama a murit pe vremea când eram copil.

Dinah rânji.

– Și mai e și modestă!

Luke se uită urât la ea. Jane profită de ocazie ca să schimbe subiectul.

– În ce va consta munca mea aici? Dacă este vorba numai despre simple îngrijiri medicale, n-am prea multe de făcut…

Luke râse.

– Voi avea eu grijă să ai mereu câte ceva de făcut. Pot să fiu un patron foarte exigent, întreab-o pe Carole! Cât despre îngrijirile medicale, sper să recurgem la ele cât mai puțin posibil, dar în urmă cu ceva timp am avut aici un copil bolnav de astm și ne-am dat seama că aveam nevoie de o infirmieră. Mă gândeam să angajez pe acest post o femeie aflată în preajma pensiei, dar mă bucur că în cele din urmă îl vei ocupa tu.

Dinah fornăi cu zgomot. Pe Jane aproape o pufni râsul, dar se abținu, deoarece Luke părea supărat. Se întoarse din nou spre ea.

– În primul rând, va trebui să înveți să comunici cu copiii. Știu că îți cer cam mult pentru o perioadă atât de scurtă, dar ei te vor ajuta. Sarcina ta va consta mai ales în a te ocupa de activitățile lor zilnice. Să-i speli și să-i îmbraci pe cei mai mici, să-i supraveghezi în timp ce mănâncă și se joacă… Stai liniștită, n-o să ai timp să te plictisești…

Era mai mult o promisiune decât o amenințare, deoarece era făcută cu zâmbetul pe buze

După masă, Carole îi propuse lui Jane să viziteze casa. Îi arătă bucătăriile, sala de jocuri a copiilor și o încăpere imensă cu ferestre înalte care fusese odinioară sală de biliard. Apoi urcară în ceea ce Carole numea salon familial, un spațiu uriaș plin de fotolii și canapele vechi, măsuțe, taburete și pernuțe. Numeroase vaze pline cu flori multicolore înveseleau un decor lipsit de pretenții. În afară de un pian cu coadă care părea să se afle acolo din întâmplare, nici

o mobilă sau obiect nu părea să aibă o valoare deosebită. Totul denota ambianța unui hotel, care fusese într-adevăr prima destinație a lui Nightingale House, așa cum îi spusese Carole. Tânăra îi arătă priveliștea extraordinară…

– Venim aici spre seară să ne odihnim puțin. Uneori chiar simțim nevoia. Eu în special atunci când Dinah se poartă urât. Îmi cer scuze pentru cum s-a comportat în timpul mesei.

– N-are nici o importanță. Nu văd de ce ar trebui să se arate într-o lumină favorabilă în prezența mea.

Carole o privi căzută pe gânduri.

– Din nefericire, mi-e teamă că ceea ce ai văzut mai devreme nu reprezintă postura ei cea mai favorabilă…

Jane nu putu să viziteze dormitoarele copiilor, deoarece era ora siestei. Carole îi mai dădu câteva explicații în legătură cu casa. Televizorul se găsea într-o cămăruță de la etajul al doilea, dar aceasta era atât de sărăcăcioasă și de sumbră, încât de obicei se lipseau de ea sau se duceau să se uite la bucătărie împreună cu Marie, la un minitelevizor portabil. Jane observă pe șemineu o fotografie de familie de care nu mai reușea să-și dezlipească privirea. Carole observă acest lucru.

– Este fotografia soțului meu și a fraților lui de pe vremea când erau copii. Se vede cu ușurință că sunt rude, nu-i așa? Au părul negru și ochii familiei Springer. Ned și Luke parcă ar fi gemeni. În realitate, între ei era o diferență de optsprezece luni. Acesta este al treilea, micuțul Robin.

Atinse cu tristețe fotografia.

– Ned a murit în urmă cu șase ani.

Nimeni încă nu i-a luat locul… Munca de aici m-a ajutat foarte mult, dar trebuie să fac față altor probleme… cu Dinah.

Ezită să mai continue, dar părea să se simtă mai ușurată vorbind cu Jane.

– Nu știu ce să mă mai fac cu copilul ăsta! Am răsfățat-o foarte mult, e adevărat, mai ales tatăl ei, pe care îl adora. Avea zece ani când a murit și atunci a suferit un șoc. A devenit foarte dificilă. La un moment dat n-am mai rezistat și am trimis-o la un internat, dar abia acum îmi dau seama ce prostie am făcut depărtându-mă de ea atât de curând după moartea tatălui ei.

Carole oftă adânc și-și continuă monologul.

– A fost dată afară de la cinci școli. Am crezut că fac bine ținând-o aici, la Nightingale, dar acum e și mai rău. Viața alături de unchiul ei, care seamănă leit cu tatăl ei, e un chin permanent pentru ea. Este geloasă pe orice om căruia îi acordă atenție. El este foarte bun cu ea, dar uneori își mai pierde și el răbdarea, cum s-a întâmplat azi-dimineață la aeroport. Mi-a povestit că a luat mașina și a condus fără permis… Se poartă ca un copil ca să se facă remarcată. E adevărat că nu are decât șaptesprezece ani…

Jane văzu că privirea lui Carole se aburește de lacrimi în timp ce povestea în continuare.

– Are același temperament aprig și tatăl ei. Soacra mea îi descria pe cei trei fii ai ei astfel: aventurierul, gânditorul și muzicianul. Poți să ghicești că "gânditorul" este Luke. Bietul Robin era înnebunit după muzică.

Ochii începuseră să i se umple de lacrimi.

– Și acum, n-a mai rămas decât Luke…

Dacă nu se va căsători, numele de Springer se va stinge.

Jane ar fi dorit să afle mai multe despre acest subiect. Despre Robin, de exemplu. Fusese căsătorit? Cum dispăruse oare? Și de ce Carole îl numește "bietul Robin"?… Dar nu era cazul să se arate prea indiscretă…

***

Petrecu o după-amiază liniștită. Jane începea să se familiarizeze cu copiii și să le învețe numele. Luke îi dăduse o broșură despre surditate și o alta despre limbajul surzilor, pline de ilustrații. Îi spuse acestuia că fusese extrem de mirată să-i audă că făceau foarte mult zgomot.

– Asta se datorează însuși faptului că nu se aud între ei. O să ai timp destul să te obișnuiești cu acest fenomen.

Timp … Cât timp? O lună…

Și se înfioră când își aduse aminte ce aștepta Roy de la ea pe parcursul acestei luni.

Fu informată că bolnavii aveau între șapte și unsprezece ani și că fiecare grupă rămânea aici două săptămâni. Se gândi la Becky, care era o fetiță atât de afectuoasă. Observă că n-o văzuse cam de o oră și-i semnală acest lucru lui Luke. El nu păru prea îngrijorat și-i spuse că fetița avea obiceiul să hoinărească singură prin grădină. Dar, dat fiind că se apropia ora de masă și Becky tot nu apăruse, porni în căutarea ei.

Grădina era plină de unghere numai bune să devină niște ascunzători excelente. Jane exploră vechile grajduri, garajul și clădirile din beton din jurul ei. Nu era nici urmă de Becky. În cele din urmă o descoperi în mijlocul unui uriaș tufiș, ultimul loc de altfel în care se aștepta s-o găsească, dat fiind că acesta era întunecos, umed și plin de păianjeni. Fetița era ghemuită sub crengile acestuia, strângând la piept ursul din pluș și cu ochii plini de lacrimi. Jane se apropie de ea și înțelese motivul: bătrânul urs jerpelit își pierduse însoțitorul. Șnurul care îi lega se desfăcuse.

Becky înțelese repede că Jane voia să-i sară în ajutor. Se așeză în patru labe și-i făcu semn acesteia s-o urmeze. O conduse urcând până în mijlocul tufișurilor, unde crengile erau atât de dese, încât nu se mai putea înainta. Se întoarse și-i arătă lui Jane jucăria care nu putea fi luată decât de o mână de adult și fața fetiței începu să strălucească de bucurie atunci când avu din nou în brațe ursulețul jerpelit. Se aruncă apoi la pieptul lui Jane și o sărută. Simțind lipit de ea corpul fragil al copilului care îi amintea de Jaimie, Jane aproape izbucni în plâns, dar reuși să se stăpânească și se ridică în picioare. Luă ursul din brațele lui Becky și-i vorbi în așa fel încât ea să-i poată citi vorbele de pe buze.

– Și acum, trebuie să avem grijă ca Mama Ursoaică să nu-și mai piardă copilașul. O să te învăț să faci un nod.

În clipa aceea apăru Luke, cu un aer amuzat. Se uită la pantalonii murdari de pământ ai lui Jane, care se ghemuise din nou lângă copil și la părul ei presărat cu fragmente de frunze. Se apropie de ea și o ajută să se ridice. Cum putuse oare să creadă că era un om dur și arogant? O privea pe Becky cu atâta tandrețe… O

ridică în brațe, o așeză pe umeri și începu să alerge până acasă. Era de-ajuns să se uite la fetiță, la zâmbetul ei vesel și la ochii strălucind de bucurie ca să-și dea seama cât de fericită se simte. Asemănarea ei cu Luke o izbi din nou. În ciuda celor pe care i le spusese Carole, rămânea și acum convinsă că Becky era fiica lui Luke și acest gând îi provoca o ciudată strângere de inimă.

***

Deși se simțea cam agitată, Jane petrecu o primă noapte liniștită la Nightingale House. De dimineață fu trezită de o rază de soare care îi căzuse pe pernă. Nu trăsese perdelele seara și acum putea să privească marea din pat. În grădină ciripeau o mulțime de păsărele, dar din când în când unele le acopereau pe toate celelalte. Erau pescărușii care se roteau cu mișcări de balet în jurul casei.

Tocmai se hotărâse să facă o plimbare matinală, când observă deodată cum clanța ușii începe să se răsucească încet. Se așeză pe pat, întrebându-se cine putea să dea buzna peste ea la o oră atât de matinală. Ușa se deschise puțin și văzu că își face apariția o pereche de ochi albaștri. Era Becky, în picioarele goale și cămașă de noapte, care trăgea după ea, de data asta nu un urs, ci un animal din pluș la fel de hărtănit: un porcușor.

Merse cu pași mărunți și grăbiți pe parchet și se așeză pe patul lui Jane. Îi arătă un alt porcușor ascuns sub braț și Jane înțelese imediat ce voia de la ea. Nu avea însă nici o bucățică de șnur ca să

lege cele două jucării. Se gândi câteva clipe din ce să încropească ceva potrivit, ca să n-o dezamăgească pe Becky și se hotărî să taie o breteluță de la cămașa ei de noapte, ceea ce și făcu, sub privirile atente ale fetiței. Cei doi porcușori se treziră atât de bine ancorați unul de altul, încât păreau imposibil de despărțit. Becky era încântată. O sărută sonor pe obraz pe Jane și dispăru la fel de repede cum apăruse.

Jane se întrebă ce semnificație avea pentru Becky acea nevoie de a lega între ele niște obiecte care păreau să joace în mintea ei rolul mamei și al copilului, ca și cum ar fi fost dominată de obsesia că se vor despărți. Oare trecuse și ea printr-o asemenea experiență nefericită? Tot gândindu-se cu tristețe la fetiță, Jane se ridică și se duse la fereastră. Marea strălucea în soare ca un diamant și atmosfera era atât de clară, încât se puteau vedea și celelalte insule. Păreau că plutesc pe apă, în mod ireal, iar stâncile care le înconjurau erau maiestuoase, dar și înspăimântătoare. Sufla o briză ușoară. Dacă timpul ar rămâne frumos până la sfârșitul sejurului, va avea impresia că se află în vacanță… sau aproape, deoarece realitatea era total diferită, își aminti ea brusc. Îi veni în minte figura lui Roy Barford cu ochii lui de vulpoi șiret și buna dispoziție îi dispăru ca prin farmec.

Din fericire, cineva ciocăni în ușă și intră Marie cu o ceașcă de ceai în mână.

– Obraznicii ăștia de pescărași te-au trezit!

Marie puse ceașca de ceai pe noptieră, se aplecă peste fereastră și se răsti la păsări atât de tare, încât Jane își închipui că trezise toată casa cu strigătele ei!

– Mai bine m-aș duce să le dau să mănânce, ca în fiecare dimineață. Asta așteaptă ei!

– Marie…

Ardea de nerăbdare să o întrebe ceva, dar ezita.

– Marie… Micuța Becky face parte din familie?

Menajera făcu o mutră nemulțumită. Vreme de câteva clipe rămase tăcută, după care spuse într-o răsuflare:

– Aici, toți copiii fac parte din familie. Doctorul Springer nu face nici o diferență.

Jane păru atât de tulburată, încât Marie crezu de cuviință să adauge niște explicații.

– Mă rog, poate că totuși cazul lui Becky este ceva mai special… Ea nu numai că este surdă, dar este și mută. Ceilalți scot măcar niște sunete, pe când ea nu. Poate din cauza asta…

Părea că ezită să continue.

– … stă aici în permanență și doctorul Springer o supraveghează îndeaproape…, dar nu sunt eu cea mai potrivită să-mi dau cu părerea.

– Deci, ea nu se află la Nightingale în vacanță?

– Nu, este aici dinainte de venirea mea, adică de la Crăciun. Oricum, în cazul în care are familie, n-a venit nimeni până acum s-o viziteze.

– Mă întrebam dacă nu cumva mania asta a ei de a lega jucăriile între ele are vreo semnificație…

– Nu știu nimic despre acest subiect.

Tonul era categoric, așa că Jane înțelese că nu trebuia să mai insiste. Lui Marie i s-ar fi părut că divulgă un secret.

Era o femeie bună, dar un pic cam curioasă.

Apoi se grăbi să se spele și să se îmbrace. Își puse niște blugi spălăciți și un tricou în dungi. N-avea timp de pierdut cu aranjarea părului, așa că și-l prinse doar cu un elastic și coborî în fugă scările.

Ajunse jos înaintea copiilor, dar Luke era deja în plină activitate. Îl întâlni în hol. Ținea în mână o pereche de cizme de cauciuc.

– Pentru mâine s-a anunțat vreme proastă. Va trebui să ne bucurăm de soare astăzi și să-i ducem la un picnic pe insula Samson.

– Pe insula nelocuită? Cum se ajunge acolo?

Luke începu să râdă.

– Cu barca, bineînțeles! Sau preferi să te duci înot?

Jane părea îngrijorată.

– Nu știu să navighez…

– Stai liniștită! Vei fi pasager, nu membru al echipajului. Și marea este extrem de liniștită.

Deodată, sună telefonul.

– E pentru tine, îi spuse Luke întinzându-i receptorul. Vrei să vorbești din birou, ca să ai mai multă liniște?

Jane îi făcu semn că nu. La gândul că putea să fie vorba despre o veste proastă referitoare la Jaimie, simți un nod în stomac. Se repezi spre receptor, dar în ureche îi răsună o voce fonfăită extrem de bine cunoscută.

– Bună dimineața, fetițo! Ai ajuns cu bine? Credeam că te-ai rătăcit! N-ai promis că mă suni? Sper că nu l-ai uitat pe bătrânul tău prieten, Roy!

Capitolul 3

Luke începu să urce scările. Jane aşteptă ca acesta să se depărteze suficient de mult ca să nu audă conversaţia şi spuse, sau mai degrabă şopti:

– Nu pot să vorbesc cu tine, trebuie să mă ocup de copii.

– Dacă m-ai fi sunat aseară, n-aş mai fi fost nevoit să te deranjez în dimineaţa asta. Ce veşti ai pentru mine? Sper că sunt picante!

Ea îşi închipui rânjetul lui Roy, cu buza de jos atârnându-i în permanenţă şi trabucul arzându-i între degete. Încercă să-şi învingă greaţa care o cuprinse.

– Nu mă aflu aici decât de douăzeci şi patru de ore. Cum crezi că aş fi putut să descopăr ceva într-un timp atât de scurt?

– Nu te plătesc ca să te distrezi, frumoaso! Ţi-am oferit o slujbă şi trebuie să te achiţi de îndatoririle tale! Ai reuşit să reperezi biroul doctorului Springer? Locul în care îşi ascunde actele personale? Are vreun seif?

Jane simți cum îi zvâcnesc tâmplele și i se înmoaie picioarele. Inspiră adânc aer în piept. Nu trebuia să se lase intimidată atât de ușor.

– De fapt, nu mi-ai spus niciodată exact ce ar trebui să găsesc aici.

– Poftim? Da ți-am spus de o mie de ori! Tot ce ar putea să-l facă suspect. Orice indiciu din care să rezulte de ce a abandonat postul de ministru.

– Bine, dar aș vrea să știu și eu de ce îl bănuiești că are ceva de ascuns! Mi-ai spus că a renunțat la titlul de doctor, ceea ce este fals. Aici toată lumea îi spune "doctorul Springer" și am putut să constat că face în continuare parte din breasla medicilor. I-am văzut diploma înrămată în bibliotecă.

Auzi la capătul celălalt al firului un rânjet înăbușit, mai degrabă sinistru decât vesel.

– Așa este, am exagerat un pic. Am preferat să te fac să crezi că ai de-a face cu un simplu muritor, pentru că vă cunosc eu pe voi, infirmierele astea. Îi veneați atât de tare pe medici, încât ai fi refuzat să-l spionezi… Dar acum este prea târziu, trebuie să mergi până la capăt.

– Încă mai pot să renunț și să plec!

În clipa în care rostea acele cuvinte, Jane înțelese că nu mai era liberă… din cauza lui Jaimie.

– Nu, e prea târziu, frumoaso! Și știi foarte bine asta! Deci, aștept să-mi spui ce planuri ai pentru astăzi.

O ascultă pe Jane fără s-o întrerupă, apoi începu să rânjească.

– Cred că ai avea mai multe șanse să descoperi ceva în casă, dar poate că o plimbare romantică pe o insulă pustie nu va dăuna acestei afaceri. Încearcă să-l seduci și să scoți de la el maximum posibil. N-ar trebui să fie atât de greu pentru o fată frumoasă ca tine! Te sun peste trei zile și ai grijă să ai ceva să-mi spui atunci.

– Dacă acest "ceva" există cu adevărat.

– Există, copila mea. Nu închei niciodată un contract aiurea în tramvai. Pa și succes la vânat!

În timp ce punea receptorul în furcă, își spuse că individul ar fi putut să o scutească de ultima săgeată. Începuse să-i fie rușine de ea însăși și simți cum i se umplu ochii de lacrimi de neputință și de dezgust. În clipa următoare o zări pe Dinah în capul scărilor. Oare de când stătea acolo? Auzise ce vorbise? Coborî scările și se apropie de ea cu un zâmbet prefăcut.

– Ai probleme cu iubitul?

– Nu era iubitul meu.

– Oh, pardon, dar după modul cum șușoteai la telefon…

– Nu era cineva important.

Dinah dădu din umeri și se îndepărtă unduindu-și șoldurile. Jane se uită după ea și-i observă pantalonii mulați pe trup și tricoul zdrențuit dinadins. Era evident că totul în ținuta și comportamentul ei era destinat s-o enerveze cât mai tare pe mama ei.

Între timp apăruse Carole, care o abordă pe Jane cu zâmbetul pe buze.

– Astăzi gătesc eu. Sper că îți place peștele!

Duminica era ziua liberă a Mariei și Carole trebuia să se ocupe de masă în locul ei.

– N-aș mânca niciodată altceva!

Jane se duse să facă o plimbare prin grădină. Într-unul din fostele grajduri, care servea drept garaj, se găsea, alături de mașina sport a lui Luke, un microbuz, o ambarcațiune cu pânze și o barcă pneumatică. Luke era acolo și Jane îl întrebă cum credea că va duce pe toată lumea pe insula Samson.

– Cele două ambarcațiuni sunt mult prea mici ca să încăpem toți, dar mai avem și o bărcuță veche care este ancorată undeva pe coastă.

Peste o oră, toți se aflau în microbuz, deși operațiunea durase destul de mult. În afară de mâncare, haine groase, lopățele, găletușe și diferite jocuri de plajă, fiecare din ei ținuse să ia cu el câte ceva din micul lui univers. Mereu se găsea câte cineva care își amintea în ultimul moment că lăsase în dormitor un obiect indispensabil.

– Aveți toți costum de baie? strigă Luke înainte să pornească motorul.

– Credeam că în perioada asta apa este prea rece, spuse Jane mirată.

– Așa și este, dar nu-i pot opri să se bălăcească în ea.

Jane numără din nou toate capetele copiilor. Nu lipsea nimeni, în afară de Becky. Carole îi explicase că ea rămânea acasă, pentru că era greu de supravegheat, din cauza escapadelor ei solitare. Luke adăugase propriul lui comentariu mai târziu, între patru ochi.

– Dacă Dinah ar fi catadicsit să vină cu noi, i-aș fi trasat drept sarcină să se ocupe de Becky, dar, după câte se pare, are alte planuri pentru ziua de azi.

De fapt, nu face altceva decât să devină din ce în ce mai nesuferită. Uneori este de-a dreptul bădărană.

Părăsiseră aleea îngustă care trecea pe lângă Nightingale House și o luaseră pe drumul mărginit de tufișuri înflorite. Luke nu se mai sătura să admire peisajul atât de bine cunoscut de el și entuziasmul lui era molipsitor.

– Se pot face plimbări superbe pe aici. Insula are o lungime de numai cinci kilometri, dar poți să mergi pe țărm ore în șir. E un paradis pentru ornitologi și botaniști. Îți place natura?

– La spital, am avut mai des ocazia să mă interesez de natura umană decât de cea din insule.

– Atunci, profită cât stai aici. Poate că te vom putea convinge să-ți prelungești sejurul. Uneori Insulele Scilly au o putere magică asupra unora dintre vizitatori. Nu pot pur și simplu să mai plece de aici.

Deși vorbise pe un ton glumeț, Jane sesiză în vocea lui o notă de sinceritate.

O luară apoi pe un drumeag care cobora de-a lungul țărmului și ajunseră într-un mic golf. Luke parcă microbuzul, escaladară un dâmb și se treziră pe o plajă cu nisip fin presărată ici-colo cu scoici.

– Asta numești tu o "bărcuță"? exclamă Jane descoperind în golf un vas proaspăt vopsit în albastru.

– Cred că la origine era barca de salvare a unui iaht, dar noi nu o folosim decât pentru picnicuri. E veche și greoaie, dar practic este de nescufundat.

Copiii ajutară la transportul proviziilor. Doi din băieții cei mai mari fură solicitați să dezlege odgoanele de țărm împreună cu Luke

și toată lumea se urcă pe punte. "Bărcuța" avea un motor puternic și peste o jumătate de oră acostară pe insula Samson. Traversarea fusese foarte calmă, marea era netedă ca un lac, dar Jane respiră ușurată când ajunseră pe insulă, deoarece supravegherea copiilor exaltați de aventură o sleise de puteri.

Întreaga bandă fu în costum de baie în câteva clipe. Luke dispăru în spatele unei stânci și apăru îmbrăcat în bermude. Se uită mirat la Jane.

– Nu te schimbi?

– Nu am costum de baie.

– Ai fi putut să împrumuți unul de la Carole, dar e adevărat că e cam frig ca să stai dezbrăcată.

Copiilor însă nu părea să le fie frig. Se împrăștiaseră pe plajă și alergau până în apropiere de valuri, rivalizând, prin strigătele și țopăielile lor nebunești, cu păsările marine pe care le vedeau cufundându-se pieziș în spumă, în căutarea peștilor. Luke îi supraveghea pe furiș, lăsându-i să se zbenguie în voia lor. În bermude, părea și mai atletic. Privindu-l, Jane se simți cuprinsă de o emoție stranie și întoarse jenată capul.

Când el ieși din apă și veni să se întindă pe un prosop în apropierea ei, cu picături de apă strălucindu-i pe piept, ei îi veni o idee care o făcu să zâmbească. Bărbatul acesta puternic și musculos făcea plajă pe insula cu numele Samson… Asocierea era ușor de făcut, dar deodată analogia i se păru neinspirată, deoarece se gândi că ea juca rolul Dalilei, trădătoarea care îi provocase moartea.

Cei mai mici dintre copii alergau deja spre Jane pentru ca să-i fricționeze cu prosopul. Luke se răsucise pe burtă și stătea cu

fruntea sprijinită de mână, părând că doarme, dar Jane observă o sclipire albastră în spatele genelor lui lungi. El o studia cu pleoapele pe jumătate închise.

– Parcă ai fi făcut treaba asta de când te știi. La Saint– Benedict lucrezi într-o secție de pediatrie?

– Am făcut un curs acolo și, în plus, am un verișor de vârsta lor.

Își mușcă limba de necaz. Răspunsese prea repede și uitase de angajamentul pe care și-l luase de a nu vorbi despre Jaimie. Luke se ridică în capul oaselor frecându-și pielea ca să scape de nisipul ce i se lipise de trup și privind-o, în același timp, cu atenție pe Jane.

– Nu știu nimic despre familia ta, cu excepția celor povestite despre tatăl tău. Nu te-am întrebat nici măcar dacă ești măritată.

– Nu sunt.

– Atunci, logodită sau cineva cu care să ai o legătură…

– Nici asta.

Luke nu făcu nici un efort să-și ascundă bucuria pe care o simți atunci când auzi vestea. Se ridică brusc de jos cu un aer vesel și le făcu semn copiilor.

– Acum vom face în așa fel încât să le provocăm pofta de mâncare pentru masa de prânz.

Începu să organizeze jocuri pentru cei mari și cei mici. Deodată, spre ora prânzului, se auzi o sirenă de vapor. Mirată, Jane ceru explicații.

– E Scillonian, care își anunță sosirea.

Luke o prinse de umeri și-i arătă ceva cu degetul la orizont.

– Ia uită-te la el, nu-i așa că este superb? E mai mult decât un feribot, e legătura noastră cu viața, cordonul nostru ombilical. El ne

aduce tot ce avem nevoie: alimente, carburanți, obiecte de folosință zilnică, ziare, poșta…

Rămase apoi câteva clipe visător, admirând golful scăldat în lumina soarelui.

– S-a făcut ora prânzului! A venit vremea să desfacem pachetele cu mâncare!

Jane, ajutată de două fete mai mari, așeză o față de masă pe iarbă și împărțirea hranei putea începe. Luke se apropie de ea și-l luă în brațe pe un băiețel blond pe care Jane îl așezase lângă ea. Îl puse pe copil ceva mai departe și luă locul acestuia cu un zâmbet complice.

Copiii mâncară în tăcere. Erau obosiți din cauza scăldatului și a zbenguielilor de pe plajă. Jane nu reușea să-și dezlipească privirea de pe imaginea golfului. Intraseră în rada portului o mulțime de ambarcațiuni. Unele acostaseră și pasagerii acestora începuseră să debarce pe insula Samson. Insula era mică, dar avea multe golfulețe pustii în care puteai să te plimbi fără să te temi că vei întâlni lume multă. Păsări mari treceau pe deasupra capetelor lor, scoțând țipete ascuțite, pe care vântul le ducea până departe. Contrastul dintre landă, stâncile întunecate de pe țărm și cerul de un albastru intens era de o frumusețe ireală. Jane avea impresia că se găsește într-un ținut necunoscut și misterios, situat la mii de kilometri depărtare.

După masa de prânz, copiii se lăsară convinși cu ușurință să-și facă siesta. Luke o ajută pe Jane să strângă resturile lăsate de copii.

– Speram să am posibilitatea de a te duce să vezi frumusețile insulei. Poate că vom avea timp altă dată. Te bucuri că te afli aici?

– Nu-mi pot imagina un loc mai minunat!

Jane era sinceră. Se bucura din plin de clipele acelea de tihnă și frumusețe. Reuși să distingă, cu ajutorul binoclului lui Luke, punctele de reper pe care i le indica el. Star Castle, Buzza Tower, Carn Thomas cu micul lui punct de salvamar și în sfârșit, Peninnis Lighthouse, despre care auzise atât de mult vorbindu-se.

– Ce liniștit și tihnit e totul! Îmi vine greu să mă exprim… Totul este atât de senin!

Luke zâmbi.

– Da, acesta este cuvântul potrivit. Asta m-a reținut aici. Timpul nu are prea mare importanță în insulele Scilly, cel puțin pentru unii dintre noi.

Jane tresări. Își amintise vorbele lui Roy, pe când o încuraja să exploateze orice împrejurare romantică. Se găsea singură cu el pe stânca aceea, în timp ce copiii dormeau. Nimic nu putea fi mai romantic în decorul acela de vis. Era momentul ideal să-l seducă, își spuse ea înfiorându-se de groază. Luke observă ce se petrecea cu ea.

– Ți-e frig? Vrei să-ți pun puloverul meu pe umeri?

– Nu, mulțumesc, mă gândeam la altceva…

Îi veni în minte imaginea lui Jaimie, cel care era și cel care putea să redevină… Își recăpătă curajul și se forță să nu ia în seamă remușcările care deja o chinuiau.

– Mai fuseseși în Insulele Scilly înainte să te instalezi aici?

Nu era prea greu să dezlegi limba lui Luke. Părea bucuros că ea îl privea cu interes.

– Am căutat peste tot, dar mai ales în Cornwall, un loc care să fie și liniștit, dar și animat, în apropierea mării, ușor accesibil și cu

o climă plăcută. Într-o bună zi, am dat peste un anunț al unei agenții imobiliare din Penzance, care avea de vânzare un hotel vechi pe insula Sainte-Mary. Când am debarcat de pe Scillonian, m-am îndrăgostit brusc de peisaj și mi-am dat seama că găsisem ceea ce căutam. Ai avut vreodată un asemenea sentiment când te-ai găsit în fața unei locații sau a unei persoane?

– Da.

Jane îl revăzu pe bărbatul care o sfredelea cu privirea pe treptele Palatului de Justiție.

– Din fericire, și casa era acceptabilă. Se găsea într-o stare destul de bună. Am convins-o și pe Carole să se asocieze cu mine și după ce am făcut câteva recondiționări necesare, am deschis așezământul de Paște. Marie a sosit imediat după Crăciun, fiind recomandată de un proprietar de hoteluri din Hugh Town. Am avut și o secretară cu jumătate de normă, dar ea și-a găsit o slujbă mai bine plătită pe țărm și a plecat. De aceea m-am gândit că, dat fiind că ai lucrat într-un birou…

– Pot să-ți dau o mână de ajutor oricând dorești. Stenografia n-o mai stăpânesc ca altădată, dar cu dactilografia stau foarte bine.

El o privi cu un aer glumeț.

– Ești o minune de fată: infirmieră, dactilografă… Și mai ce? Nu știu încă totul despre tine…

– Sunt un om foarte obișnuit.

– Nu mi-ai spus nimic despre familia ta.

– N-o mai am decât pe sora mea. Locuim în aceeași casă din Surrey. E o casă veche, dar confortabilă. Acolo ne-am născut, de fapt.

– Cu sora ta căsătorită ai vorbit ieri la telefon? Cea care trăiește în Devon?

Peste figura lui Jane trecu o umbră.

– Acolo a locuit, împreună cu soțul ei. Acesta își dăduse demisia din postul de contabil și cumpărase o fermă. A fost o faptă necugetată, care le-a dat multă bătaie de cap. Nu făceau profit și le mergea din ce în ce mai rău.

Vorbea atât de încet, încât Luke abia dacă o auzea.

– Și într-o zi, au avut un accident de mașină. Pe scurt, după moartea tatălui meu, au venit să locuiască împreună cu mine. Jim face contabilitate la domiciliu.

– Cumnatul tău te-a sunat azi– dimineață?

– Nu.

– Iubitul tău?

Jane deveni stacojie la față.

– Ți-am mai spus că nu am așa ceva!

Strigase mai tare decât ar fi dorit. Luke îi aruncă o privire acuzatoare.

– În orice caz, cred că a fost cineva care se gândește foarte intens la tine, din moment ce te-a sunat duminică dimineața până-n ora opt și jumătate.

Se întoarse cu fața la mare. Avea un profil regulat, cu o bărbie care, în unele situații, dovedea o ușoară aroganță. Jane avusese de-a face cu acest defect al lui cu ocazia primei lor întâlniri, în urmă cu câțiva ani, dar de când venise aici părea că devenise mai blând și mai politicos. Totuși, bănuia că era bântuit uneori de propriul trecut. Poate că Roy era cel care îi vârâse acea idee în cap, dar

observase și ea, de când sosise la Nightingale, că adesea avea un aer absent și părea adâncit în gânduri negre. În acele clipe își pierdea aerul ușor glumeț și devenea aproape melancolic și apoi, deodată, redevenea omul vesel și sigur pe el de dinainte.

Jane observă că în ziua aceea nu prezentase acele schimbări bruște de dispoziție, ba chiar în clipa aceea avea pe buze un zâmbet amuzat.

– E o coincidență extraordinară că ai venit să lucrezi la Nightingale.

Inima lui Jane începu să-i bată mai repede în piept.

– O… coincidență?

– Da! Numai așa pot să-mi explic cum se face că o pasăre fermecătoare ca tine a venit să locuiască în "Casa Privighetorii", cum îi spune numele.

Jane oftă ușurată. El îi explică originea presupusă a acestei denumiri, pe care i-o dezvăluise un locuitor bătrân al insulei Sainte-Mary. Ea provenea de la povestea unui emigrant care se întorsese din America aducând cu el o pasăre cântătoare cum nu mai fusese văzută vreodată pe acele insule, o pasăre cu puteri magice, din moment ce l-a ajutat pe individ să-și cucerească prietena din copilărie, deși înainte nu voise să aibă de-a face cu el, acesta fiind de altfel și motivul pentru care tânărul plecase prin străinătăți. Legenda voia să lase să se înțeleagă că ei au trăit fericiți până la adânci bătrâneți în "Casa Privighetorii". Dar Luke avea îndoieli în legătură cu veridicitatea acelei povestioare.

– Eu însă cred în ea, spuse Jane oftând. Îmi plac poveștile romantice.

Oamenii simt nevoia de a înfrumuseța realitatea ca să-i poată face față mai ușor.

Luke se uită la ea cu o figură mirată.

– Sunt surprins să aflu că unei tinere ca tine îi vine greu să înfrunte realitățile vieții…

– Nu suntem întotdeauna ceea ce părem a fi.

Din nou o luase gura pe dinainte. Ca să-și ascundă fâstâceala, se întoarse spre locul în care se aflau copiii și observă că unii din ei începeau să se trezească. Se ridică de pe nisip și le împărți niște suc de portocale, dar se gândea mereu la conversația pe care o avusese cu Luke. În unele momente i se păruse că discuția lor alunecase ușor spre un teren mai intim, nu numai prin ceea ce spunea, ci mai ales prin ceea ce nu era rostit, prin aluzii și vorbe cu subînțeles. Pe de altă parte, Luke nu făcuse un secret din faptul că o plăcea și gândul acesta, deși îi era tare drag, îi făcea sarcina și mai grea, și mai odioasă.

Copiii acceptară cu entuziasm ideea de a "explora" insula, respectiv de a să cățăra pe stânci și a culege flori sălbatice.

– Dar de obicei, activitatea asta este interzisă! observă Jane, pierdută. Pe insulă nu se aplică aceeași lege?

– Noi cei de pe Insulele Scilly suntem o armată de bandiți! spuse Luke râzând.

Doi polițiști sunt deja prea mulți pentru a menține ordinea în toată zona!

Cuprinse cu privirea suprafața uriașă acoperită de flori, semănând cu un covor uriaș.

– Nu cred că un buchețel de flori va face mare pagubă insulei!

Jane se gândi cu regret la vremurile în care fetițele puteau peste tot, ca și aici, să-și facă lănțișoare lungi din margarete și flori de păpădie. Buldozerele și insecticidele desfiguraseră însă câmpurile și acum trebuia păstrat ceea ce mai rămăsese…

Îi lăsară pe copii să se împrăștie până la ruinele unei case vechi situate pe pantele de la South Hill. Luke îi explică lui Jane că ultimii locuitori părăsiseră insula pe la 1850, pentru că viața devenise prea grea aici.

– Nici celelalte insule nu aveau un nivel de trai mai ridicat, dar cu ajutorul comerțului cu narcise și în prezent datorită turismului, oamenii au început să trăiască decent. Totuși, unii cred că dezvoltarea din ultimul timp a turismului nu e chiar un lucru bun.

Făcură o pauză când ajunseră în vârful dealului, de unde puteau să-i supravegheze pe toți copiii în același timp.

– Nu m-am născut aici, dar Sainte-Mary este patria mea spirituală.

Jane profită de ocazie ca să-l determine să vorbească despre el.

– De unde ești de loc?

– M-am născut în Dorset, mi-am făcut studiile în Suffolk, am lucrat la Londra, așa că nu pot spune că aparțin unei regiuni anume.

Jane avu impresia că voia să ocolească răspunsul. Luke schimbă subiectul și făcu semn copiilor să vină înapoi.

– Le vom da o gustare, apoi vom pleca acasă. S-a făcut târziu.

– Atunci când le vorbesc, mi se pare că uneori îmi anticipează intențiile, observă Jane. Cei care au aparat auditiv mai aud cât de cât, dar ceilalți cum procedează?

– Sunt foarte inteligenți și stau mereu la pândă. Sunt foarte dornici să comunice. Îți vei da seama mai bine cum stau lucrurile după ce le vei învăța limbajul.

– Încă nu pricep totul, deoarece sunt foarte rapizi în gesturi, dar mă descurc. Care este cauza surdității lor?

– Depinde. Este fie genetică, fie urmare a unei infecții virale. Problema este foarte complicată și nu sunt specialist.

– Atunci de ce te-ai hotărât să înființezi un centru de vacanță pentru copii surzi? De ce nu pentru handicapații aparatului motor, de exemplu? Ai ținut neapărat să te ocupi de copii cu deficiențe de auz?

– Da!

Tonul lui era aspru, sunând ca un avertisment adresat altor eventuale întrebări, dar Jane se prefăcu că nu înțelege.

– De exemplu, micuța Becky este un caz special, nu-i așa? Ea nu poate să scoată nici un sunet. Surditatea ei este cumva ereditară? Este…

Jane se opri în mijlocul propoziției. Bărbatul care o domina acum cu privirea furioasă era cel de la Palatul de Justiție. Bătu imediat în retragere, îngrozită.

– Nu…, nu voiam să fiu indiscretă… Încercam numai să capăt niște informații care să-mi fie folositoare în slujba pe care o îndeplinesc. Mă simt foarte ignorantă în acest domeniu…

Figura lui Luke se îmblânzi.

– În cazul acesta, îți dau un sfat: data viitoare când îmi vei mai pune întrebări, n-o mai face de parcă mi-ai lipi un pistol la tâmplă.

Ea părea atât de fâstâcită, încât lui îi păru rău că se înfuriase subit. O copleși cu politeți și atenții, dar o întrebare tot continua să o frământe pe Jane: din ce cauză, atunci când îi vorbea despre Becky, se înfuria atât de tare? De ce, dacă nu avea într-adevăr nimic de ascuns?

***

Se urcară la bordul ambarcațiunii și se întorseră la Sainte-Mary pe o mare calmă, înviorați de o briză ușoară. Copiii, epuizați de ziua petrecută în aer liber, erau extrem de cuminți. Unii dintre ei se arseseră din cauza soarelui și Jane își propuse să-i ungă cu o cremă înainte să-i trimită la culcare.

După ce se întoarseră la Nightingale, supraveghe masa și baia copiilor, apoi îi duse la culcare. Abia apoi reuși să se spele și ea și să se ducă în sala de mese alături de ceilalți. Rochia pe care o îmbrăcase părea să-i placă lui Luke. Se simți măgulită de privirea lui admirativă atunci când coborî scara. Stătea lângă Carole, cu un pahar în mână, și se oferi să o servească mai întâi cu un pahar de băutură. Și el își schimbase hainele. Arăta foarte bine în pantalonii din stofă albă și cămașa în dungi. Părea și mai bronzat datorită contrastului dintre antebrațe și albul veșmintelor. Carole se uită de la unul la altul cu un aer șiret.

– Nu cred că mai e nevoie să te întreb dacă ai petrecut o zi plăcută… După cum arătați, s-ar părea că picnicul vostru a fost un succes.

Luke se apropie de ea ca să-i umple paharul.

– Unde a dispărut Dinah? N-am văzut-o de când ne-am întors acasă.

– A luat autobuzul spre Hugh Town imediat după micul dejun. N-am putut s-o rețin acasă, deoarece își făcuse toate treburile. Nici măcar nu mi-a răspuns atunci când am sfătuit-o să-și pună niște haine mai decente. A spus că va aduce ziarul de duminică, dacă o să mai găsească…

– Nu se întoarce la cină?

– Astăzi este ziua ei de post. Are o concepție foarte personală despre regimul de slăbire. Mănâncă de sparge vreme de șase zile pe săptămână și nu pune nimic pe limbă în cea de a șaptea. Întâmplător, ziua asta cade chiar atunci când gătesc eu… Cred că vrea să-mi transmită prin asta un anumit mesaj…

– Nu e zdravănă la cap dacă ratează intenționat mâncarea făcută de tine! spuse Luke făcând un gest elocvent. Hai repede, să ne delectăm cu ciorba ta de homar!

Ciorba fu urmată de un delicios pește alb cu sos de scoici și garnitură de legume proaspete.

– Minunăția asta se numește "peștele pescarului", pentru că din asta își păstrează el pentru masa lui… de cunoscător!

Prăjitura era și ea o specialitate a insulei. Carole mărturisi că nu folosise rețeta exactă, deoarece nu reușise niciodată să o afle, pentru că era un secret ținut cu strășnicie de băștinași. Delicatesa consta într-o cremă de ciocolată servită cu smântână proaspătă. Luke nu regreta decât faptul că smântâna de acum nu mai este ca pe vremea copilăriei lui.

– Îmi amintesc de vremurile când mergeam să luăm smântână adevărată de la fermă, în oală de lut. Acum este produsă industrial și nu mai are nici gustul, nici culoarea de odinioară.

Când ajunse în camera ei, Jane își spuse că trăise cea mai frumoasă zi din ultima vreme. Alungă din minte toate gândurile referitoare la Roy Barford. Prefera să-și amintească zâmbetul cald al lui Luke atunci când îi urase noapte bună. Și așa se și întâmplă, fără să știe că următoarele nopți vor fi pline de evenimente tulburătoare.

Capitolul 4

Vocea ascuțită a lui Marie se auzea prin fereastra deschisă până în camera ei. Părea furioasă și înjura ca un birjar. Jane se dădu jos din pat încă somnoroasă și se duse să vadă ce anume provoca tot vacarmul acela. Nu văzu nimic deosebit în grădină în afară de o pisică siameză care, după dimensiunile burții, părea a fi însărcinată. Își lingea labele cu indiferență, în timp ce menajera o blestema în toate felurile. Jane zări la picioarele ei trupul firav al unei păsărele moarte.

– Ucigașo! Parcă n-ai avea ce mânca! Nu duci lipsă de nimic aici! Dar începând din clipa asta, s-a terminat! N-o să-ți mai păstrez caimacul de la lapte care știu că-ți place atât de mult! Ah… dacă aș putea, ți-aș rupe gâtul!

Jane încercă s-o liniștească.

– Așa e felul lor, Marie! Nu poți schimba nimic în privința asta!

– Nu! O face dinadins, ca să-mi facă mie în necaz! Nici măcar nu le mănâncă, doar le sfâșie în bucăți și apoi le abandonează! Țineam

sub observație mierlele astea de când ieșiseră din ou… Monstrul ăsta oribil le-a omorât pe toate!

Atunci când Jane coborî la bucătărie ca să ajute la pregătirile pentru micul dejun, Marie încă își mai exprima indignarea. Bătea ouăle cu o nervozitate neobișnuită la ea, bombănind cu un aer înfuriat.

– Este pisica doamnei Springer. A cumpărat-o cu ocazia ultimei călătorii la Londra. După ce a venit aici, a început să sfâșie perdelele de la sala de mese. Probabil că ați observat și dumneavoastră, domnișoară Peters.

– Marie, spune-mi Jane. "Domnișoară" are o conotație prea pretențioasă.

Menajera zâmbi fără să vrea, dar nu se opri.

– Când mă gândesc cât a dat pe animalul ăsta, mă apucă groza! Și asta nu e tot! A mai dat și o avere ca să-i găsească un soț demn de ea. Am început să ne cam săturăm de lamentațiile ei permanente referitoare la singurătatea pisicii! Mă rog, doamna Springer spune că-și va recupera banii vânzând pisoii care se vor naște curând… Mie însă mi se pare că trebuie să fii nebun să-ți risipești banii în halul ăsta!

Atunci când Jane reuși în sfârșit să vorbească și ea, o întrebă pe Marie cum se numește pisica.

– Aș ști eu cum să-i spun! De fapt, are un nume ciudat pe care nici nu reușesc să-l pronunț, dar pe aici toată lumea îi zice "Mitzi". Deocamdată a dispărut din casă, așa cum face în fiecare dimineață. Se ascunde, e foarte grijulie cu viitorii ei pui.

Peste câteva minute, Jane se întâlni cu Carole pe scară.

– Am văzut-o și eu pe pisica ta, azi-dimineață.

– Oh, foarte bine. Chiar voiam să ți-o arăt, dar a dispărut din casă în ultimele zile. I-am încropit o ascunzătoare specială în care să-și poată aduce puii pe lume în liniște și siguranță. Vino să vezi…

Carole o duse pe Jane în grădină.În ziua aceea arăta foarte bine. Rochia roșie îi scotea în evidență strălucirea ochilor de culoarea migdalei și Jane se întrebă din ce cauză o femeie încă tânără și seducătoare nu se recăsătorise după perioada de doliu. Dar poate exista în viața ei un partener secret… cineva apropiat?… De exemplu, Luke… Ceea ce lăsa să se vadă din relația lor era numai afecțiune și respect reciproc, dar dacă exista între ei și alt gen de legătură, înseamnă că era foarte discretă. De fapt, asta n-o privea în nici un fel pe Jane. Ea nu se afla aici decât pentru o perioadă scurtă de timp, în calitate de vizitatoare cu gânduri ascunse…

Oftă fără să vrea și Carole o auzi.

– Te frământă ceva, Jane?

Spre mirarea și rușinea ei, Jane își dădu seama că putea să mintă cu cea mai mare naturalețe.

– Mă întrebam cum mă voi descurca să comunic cu copiii. N-am reușit să învăț decât vreo duzină de semne până acum.

– Dar n-ai sosit decât de două zile! Adaptarea este mai dificilă. Imediat ce vei învăța noțiunile elementare, totul va merge mult mai repede. Te vor ajuta chiar copiii.

Sosiseră în preajma grajdurilor, cărora le dădură ocol ca să intre într-o clădire mică din cărămidă, care servise odinioară drept spălătorie. Cum intră, Jane văzu un coș mare căptușit cu o pătură moale.

– Nu cred că e prea departe, pentru că pătura este caldă încă. A fugit atunci când ne-a auzit venind. Măcar aici este la adăpost din calea copiilor. Știi și tu cum sunt ei. Sunt morți după pisoi și nu se pot abține să nu-i atingă și să nu se joace cu ei.

Se auzi un zgomot de pași. Își făcu apariția Luke, părând pe punctul de a ieși în oraș, deoarece purta o jachetă foarte elegantă.

– Iei elicopterul?

– Nu, mă duc numai până la Tresco. Am primit un telefon de la un prieten vechi care își petrece vacanța aici. M-a invitat să iau masa cu el. Voi lua feribotul care face turul insulelor. Vrea vreuna dintre voi să o duc la Hugh Town?

– Ce zici, Jane? Parcă voiai să duci niște haine la vopsitorie.

Jane îi zâmbi plină de recunoștință.

– Asta îmi va oferi ocazia de a vizita puțin și Hugh Town. Dar nu va fi nevoie de mine aici?

– Dacă domnul director te învoiește…

Luke îi adresă o privire complice.

– Poate că Jane se va răzgândi când va vedea cu ce rablă am de gând s-o duc în oraș.

– Rablă? se minună Carole. Toată lumea știe că mașina asta este pasiunea vieții tale!

Apoi plecă râzând și Luke se uită după ea cu o privire gânditoare.

– Drăguț din partea ei că mi-a înlesnit petrecerea unei jumătăți de zi liberă, spuse Jane în mod neinspirat, regretând imediat că nu găsise alte cuvinte.

– E o fată de treabă.

A reușit să se facă indispensabilă la Nightingale. Mi-era teamă că nu se va putea adapta la noul mod de viață. Sper că știi că și-a pierdut soțul în urmă cu șase ani.

– Mi-a spus, dar n-a precizat dacă a fost vorba despre vreun accident sau…

Luke îi răspunse laconic, aproape cu asprime.

– A murit brusc, dar n-a fost vorba despre un accident.

Reflectă câteva clipe și vocea i se mai îmblânzi.

– Îți voi povesti despre asta altă dată. Celălalt frate a murit și el de aceeași boală.

Se lăsă din nou tăcerea, apoi Luke, părând că se trezește dintr-un vis, o luă de braț pe Jane.

– Vino să-mi vezi vechiul bolid.

Bineînțeles că era vorba despre mașina pe care o văzuse la aeroport. Așa cum spusese Carole, Luke era foarte mândru de ea.

– E un Triumph Spitfire. Am cumpărat-o când eram student. Era veche și atunci, dar acum este o adevărată piesă de colecție.

Jane se duse până în casă ca să-și ia geanta, în timp ce Luke scotea mașina din garaj, dar nu mică îi fu mirarea să constate la întoarcere că pe locul pasagerului trona Dinah cu un zâmbet larg pe buze. Cât despre Luke, acesta se făcuse nevăzut

– Vă duceți undeva? îi spuse fata pe un ton obraznic.

– Da, îi răspunse ea liniștită. Trebuie să mă duc la Hugh Town cu unchiul tău și cred că nu sunt două locuri libere în mașină.

Într-adevăr, locul din spate, destinat bagajelor, era prea îngust ca să poată fi ocupat de un pasager. Jane tocmai se întreba cum să procedeze, când fu salvată din încurcătură de sosirea lui Luke.

Acesta înțelese imediat cum stăteau lucrurile și deveni livid la față. Se năpusti spre portieră, o deschise și strigă un singur cuvânt.

– Jos!

– Vreau să merg la Hugh Town! protestă ea.

– Dacă nu te dai jos în cinci secunde, te iau de guler și te arunc afară cu mâna mea.

Încep să număr. Unu, doi…

Dinah aruncă o privire furioasă spre portiera deschisă, se ridică și trecu peste scaunul șoferului. După aceea se îndreptă spre casă unduindu-și șoldurile, nu înainte însă de a a-i arunca lui Jane o privire ucigătoare.

– Îmi pare rău, spuse Luke așezându-se la volan. Îi spusesem deja că nu pot să o duc la Hugh Town din cauză că merg cu tine, dar m-am repezit până în birou ca să iau niște scrisori pe care le uitasem și ea a profitat de ocazie ca să încerce să-mi forțeze mâna. Stau și mă întreb ce naiba vrea să demonstreze cu chestiilea astea.

Jane cunoștea răspunsul, dar i se părea jenant să-i explice lui Luke de ce nepoata lui, care își pierduse tatăl care semăna leit cu el, se arăta atât de posesivă cu el, dar uitară repede de incident, de parcă acesta ar fi fost alungat de briza răcoroasă a dimineții care le mângâia fețele.

– E curent? o întrebă Luke. Vrei să opresc și să ridic capota?

– Nu, îmi place vântul, e reconfortant.

Luke o studia cu coada ochiului. Parcă era țigancă… Avea o înfățișare sălbatică și misterioasă, datorită ochilor întunecați, părului negru și buzelor roșii, puse și mai mult în evidență de roșul intens al eșarfei aruncată neglijent pe umeri.

Jane nu lua în seamă privirea discretă și nici zâmbetul însoțitorului său, pentru că dorea să se bucure cât mai mult de deliciile plimbării. Mașina nu mergea prea repede, dar vântul care bătea și drumul îngust și plin de serpentine, dădeau impresia că merge cu viteză. Pe când se apropiau de Hugh Town, Luke îi arătă un autobuz care se punea în mișcare. Era cel pe care trebuia să-l ia ca să se întoarcă singură la Nightingale.

– Îți voi arăta capătul de linie, situat lângă parc.

– Un oraș atât de mic are și parc?

Atunci când trecură prin dreptul lui, ea începu să râdă.

– Aș spune că e mai degrabă o grădină.

– Nu te sfătuiesc să-ți bați joc de una din mândriile insulei Sainte-Mary! Cea mai mare sărbătoare a anului are loc primăvara. Este încoronată cu această ocazie "Regina lunii mai". Copiii de la școală vin să danseze în jurul "Copacului de Mai" care este sădit acolo în fiecare an. În orice caz, poate ai văzut parcuri mai mari, dar pun pariu că nu ai admirat niciodată atât de multe flori!

Luke opri mașina în parcarea portului.

– Am ajuns mai devreme. Feribotul nu pleacă decât peste o jumătate de oră. Avem timp să bem o cafea împreună.

Jane fu bucuroasă să mai petreacă ceva timp în compania lui. Se îndreptară spre chei. Observă că el își încetinise mersul, ca să respecte ritmul ei. O conduse printre odgoane, plase de pescuit, lăzi cu languste și frânghii de ancorare. Ajunseră în sfârșit la clădirea lungă și albă în care se aflau sediile vămii maritime și Iacht Club-ului. Jane descoperi la primul etaj un restaurant foarte plăcut cu geamuri uriașe, care ofereau o priveliște panoramică asupra portului.

– Ți-e foame? Au o cremă de ciocolată delicioasă.

Jane refuză cu regret propunerea lui Luke și se mulțumi cu o cafea.

– Sper că nu consideri că am fost deplasat ieri pe insula Samson, când am reacționat cam agresiv la întrebările tale.

– Eu am fost cea care a greșit, dovedindu-mă prea indiscretă. Curiozitatea mea referitoare la Becky a fost exagerată.

– Nu, e foarte normal să vrei să știi mai multe despre copiii de care te ocupi. Nu mi-am dat seama de asta decât după aceea și, în consecință, te rog să mă scuzi.

Jane simți că sentimentul ei de vinovăție spori. Luke se afla pe punctul de a i se confesa, iar ea nu se simțea demnă de gestul lui.

– Te-ai interesat de cazul lui Becky, ceea ce este foarte lăudabil din partea ta. Ar fi trebuit să-ți dau niște explicații, nu să-ți închid gura.

Întoarse capul spre fereastră, cu privirea pierdută în gol.

– Cred că ți-ai dat seama că țin foarte mult la ea. De altfel, acesta este și motivul pentru care mă duc acum la acel vechi prieten din Tresco. Ne-am cunoscut la Saint– Benedict, pe vremea când eram stagiari. Am devenit prieteni, dar ulterior carierele noastre au urmat drumuri diferite. El s-a specializat în psihiatrie și eu…

Îi aruncă lui Jane o privire ironică.

– Bănuiesc că știi ce specialitate am. O fată atât de prudentă ca tine presupun că a cules niște informații despre mine înainte să vină să lucreze la Nightingale.

– Ăă…, mi s-a spus că ești… că ești medic legist.

– Da, expert judiciar, mai precis.

Dar hai să nu mai vorbim despre mine, ci despre Becky.

Mâinile lui Jane se umeziseră de emoție. Peste câteva secunde poate urma să afle secretul lui Luke, să audă chiar din gura lui informația pe care Roy Barford o aștepta cu atâta nerăbdare. Deodată, îi veni să-și astupe urechile. Rămase însă nemișcată și aparenta ei seninătate îl încurajă pe Luke să-și deschidă și mai mult sufletul.

Îi povesti că Becky suferea de o malformație a urechii interne, care până în prezent se dovedise a fi incurabilă. Dar ceea ce îi uimea cel mai tare pe specialiști era faptul că ea nu scotea nici un sunet. Un orelist care o consultase de curând îi recomandase să facă psihoterapie. Fetița suferise atât de mult în scurta ei viață, încât ideea era demnă de luat în considerație și de aceea Luke se ducea să ceară sfatul prietenului său, care era psihiatru.

Când ajunse în acest punct al povestirii, el ezită puțin, apoi continuă mai rar, ca și când și-ar fi cântărit fiecare cuvânt.

– În primii ei doi ani de viață, a fost plasată la niște părinți sociali, care erau niște oameni foarte simpli și nu observaseră că este surdă. Apoi, tatăl ei natural a luat-o înapoi și, după ce a văzut cum stăteau lucrurile, a dus-o la un specialist. Era însă prea târziu, surditatea ei era deja ireversibilă. Atunci și-a consacrat ei întreaga viață, fetița a devenit singura lui grijă. Datorită lui știe să citească atât de bine de pe buze și să se exprime prin semne.

Luke făcu din nou o pauză, cu ochii învăluiți într-o tristețe imensă. Jane crezu că deținea cheia enigmei. El era într-adevăr tatăl lui Becky, așa cum își închipuise încă de la început. Acesta era motivul pentru care își părăsise postul din minister. Voia să aibă

mai mult timp ca să se poată ocupa de ea. Situația i se păru deodată atât de emoționantă, încât fața i se întunecă brusc într-un mod foarte vizibil, ceea ce îl făcu pe Luke să se îngrijoreze.

– N-am vrut să te tulbur povestindu-ți aceste întâmplări triste. Becky este acum foarte fericită și handicapul ei n-o împiedică să se bucure de frumusețile vieții. Nu vreau să neglijez însă nimic, de aceea mă duc acum la Tresco să-i vorbesc prietenului meu Scott Reevers despre cazul ei. El o va consulta curând și îmi va spune părerea lui de specialist.

Se făcuse ora la care Luke trebuia să meargă să se îmbarce pe feribot. Vasele rezervate turiștilor din insule care se pregăteau să pornească spre diverse destinații erau în continuare aliniate în rada portului. În ziua aceea erau trei unul lângă altul și el fu nevoit să traverseze puntea celorlalte două pentru a ajunge la Morfeu. Abia atunci descoperi în buzunar scrisorile pe care voia să le expedieze și de care uitase complet. Îi făcu semn lui Jane, care îi zâmbea de pe chei și-i trimise scrisorile prin intermediul unor pasageri binevoitori. Apoi feribotul se depărtă de mal, urmat curând de celelalte care aveau drept țintă finală insulele Bryher, Saint– Martin, Sainte– Agnes, Western Rocks și Eastern, cea mai îndepărtată dintre ele, pe care se găsea farul de la Bishop Rock.

Jane rămase pe țărm privind ambarcațiile care porniseră în larg, până când acestea n-au mai fost decât niște puncte la orizont. Silueta ei solitară se profila nemișcată pe cerul matinal, și nu reuși decât cu greu să se desprindă de malul oceanului. Îi veneau mereu în minte vorbele pline de emoție ale lui Luke atunci când vorbea despre Becky. Dacă el era într-adevăr tatăl copilului, cine era mama

acestuia? De ce a dat-o pe mâna unei mame sociale? Și mai ales, de ce îi ascundea adevărata identitate? Probabil că ar putea cu greu să găsească răspuns la aceste întrebări, decât dacă ar… Aruncă o privire asupra scrisorilor…, decât dacă ar scotoci printre actele personale ale lui Luke.

Zări o cutie poștală și se apropie de ea, dar în momentul în care dădu să arunce scrisorile în ea, fu intrigată de una din ele care purta mențiunea "par avion". Era adresată unei oarecare Kirsty Brownlow din Canada, insula Vancouver. Doamnă sau domnișoară?... Nu se făcea nici o precizare în această privință. Renunță însă să se mai gândească la această problemă și se îndreptă spre centrul orașului, ca să facă niște cumpărături.

Parcursese strada principală din Hugh Town făcând numeroase popasuri la farmacie, vopsitorie, lăptărie, brutărie, când deodată deasupra orășelului se îngrămădiră nori groși și cerul căpătă o culoare plumburie. Jane consideră că era mai înțelept să-și scurteze vizita și să se întoarcă la Nightingale. Se grăbi să ajungă în stația de autobuz și nici nu puse bine piciorul în unul din acestea că se și dezlănțui furtuna. Pe drum, vreme de vreo douăzeci de minute, asupra regiunii se abătură adevărate trombe de apă. După ce coborî din autobuz în dreptul aleii care ducea spre casă, fu nevoită s-o ia la goană ca să scape mai repede de ploaia torențială. Împinse ușa de la intrare abia respirând, cu părul și umerii leoarcă de apă.

Abia puse însă piciorul în casă și avu o senzație neplăcută. Înăuntru domnea o tensiune neobișnuită care parcă prevestea ceva rău. Se grăbi să urce în camera ei ca să se schimbe de haine și să-și usuce părul. Stând în fața oglinzii măsuței de toaletă, observă că

unul din sertarele acesteia era întredeschis. Era convinsă că îl închisese înainte să plece… Făcând turul încăperii pentru a vedea dacă totul era în ordine, descoperi că și în sertarele comodei se umblase. Nu dispăruse nimic, dar simți că i se face rău. Nu putea suporta gândul că cineva îi scotocea printre lucrurile personale. Fapta respectivă i se părea de-a dreptul jignitoare. Dar își dădu curând seama că n-avea nici un drept să se revolte. Nu fusese gata-gata să procedeze și ea la fel cu Luke? Se simți dintr-o dată mai degrabă vinovată decât victimă.

În timp ce cobora la bucătărie, se întrebă dacă trebuia să facă public incidentul sau nu. Dacă era vorba de curiozitatea unui copil, era de datoria ei să o anunțe pe Carole, dar nu voia să facă asta. Când o văzu apărând, Marie, care se ocupa grăbită de pregătirea mesei, bombăni câteva cuvinte de neînțeles. Jane îl descifră numai pe ultimul: "problemă". Tocmai se pregătea s-o roage să repete ce spusese când își făcu apariția Carole. Jane înțelese imediat că între mamă și fiică avusese loc o nouă ceartă.

– Ai un minut liber, Jane?

O duse pe coridor. Avea o voce tristă.

– Am o problemă.

– Dinah?

Ochii lui Carole se umplură de lacrimi.

– Simt că nu mai pot. Vino în camera mea. Îți voi povesti totul…

– Și copiii?

– Sunt bine. Se află în sala de jocuri, preocupați de reconstituirea unui puzzle.

Camera lui Carole semăna cu cea a lui Jane, dar era ceva mai mare. Mai avea în plus o amprentă personală care o deosebea de o cameră de oaspeți. Carole îi făcu semn să se așeze într-un fotoliu confortabil, dar ea rămase în picioare. Cuprinsă de o emoție puternică, începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, frângându-și mâinile.

– N-am aflat decât după plecarea ta despre scandalul provocat de Dinah în mașină. S-a întors în casă furioasă și și-a vărsat nervii pe mine. Din păcate, m-am enervat și eu și am certat-o cum mi-a venit la gură. Ne-am aruncat una alteia vorbe extrem de dure, dar nu e prima oară când avem asemenea discuții. Din nefericire, asemenea scene au loc destul de des în ultima vreme.

Dădu din umeri a lehamite și continuă.

– Peste câteva minute, când am urcat în camera mea ca să iau ceva de îmbrăcat, am găsit sertarele deschise și conținutul acestora aruncat la întâmplare peste tot! Cine putuse să facă așa ceva, în afară de Dinah? Da, degeaba faci ochii mari, Jane. Și, colac peste pupăză, pacostea asta de copil s-a distrat tăindu-mi toate bretelele lenjeriei mele intime! Am simțit că leșin!

După aceste cuvinte, fu rândul lui Jane să simtă o ușoară indispoziție. Dar Carole nu se mai putea opri.

– Recunosc că Dinah este o adolescentă rebelă și uneori mă provoacă până mă aduce în pragul nebuniei, dar nu o credeam vicleană sau perversă! Pot să iert orice, în afară de răutate. Eram atât de furioasă, încât am luat toată lenjeria distrusă și am coborât la ea, în salon. Asculta muzică la aparatul acela pe care îl cară peste tot după ea. N-am reușit să scot nici un cuvânt, ci am învârtit obiectul

furiei mele deasupra capului ei. Știi ce a făcut?... A început să râdă! A râs!... Atunci, mi-am pierdut cumpătul și am pălmuit-o... Eu, care n-am ridicat niciodată mâna asupra ei! A părut îngrozită, ca și mine de altfel. Îi rămăseseră pe obraz urmele degetelor mele. A plecat în goana mare și de atunci n-am mai văzut-o. Asta s-a petrecut acum două ore... Oh, Jane! Am ajuns la capătul nervilor...

Carole era prea tulburată ca să mai fie atentă la Jane în acele momente, așa că nu observă neliniștea care apăruse în ochii ei negri.

– Ești sigură că Dinah a făcut prostia asta?

– Evident! Cine altcineva ar mai fi putut să facă așa ceva? A fost un mod de a se răzbuna, dar câtă răutate trebuie să zacă în ea, ca să se poată purta în felul acesta?

Jane inspiră adânc aer în piept, reușind cu greu să-și ascundă starea de spirit.

– Carole, trebuie să-ți spun și eu ceva...

Tonul ei era atât de serios, încât Carole ridică mirată ochii spre ea. Ascultă fără să scoată o vorbă explicațiile lui Jane referitoare la Becky, despre mania ei de a lega jucăriile unele de altele și exemplul neinspirat pe care i-l dădu-se chiar ea tăind bretelele lenjeriei intime pentru a-i face un șnur. Pe măsură ce vorbea Jane, pe figura lui Carole își făcea loc treptat o expresie de tulburare extremă și pe când Jane se aștepta la o explozie de furie, văzu cu uimire că se repede spre ea și o strânge în brațe.

– Cât de ușurată mă simt! Oh, Doamne Sfinte!

Plângea și râdea în același timp.

– Oh, biata Dinah! Probabil își închipuie că am înnebunit! Trebuie să o găsesc imediat! Cred că s-a dus la Hugh Town, mă duc s-o caut peste tot! O iubesc atât de mult și-i arăt acest lucru atât de rar! Dacă este nevoie, mă voi târî la picioarele ei și-i voi cere iertare!

– Nu face așa ceva! Spune-i mai bine ce mi-ai mărturisit mie adineauri: că o iubești…

– Ah, Jane! Dacă ar fi atât de simplu…

– Nu ești supărată pe mine pentru povestea cu Becky?

– Cum aș putea să fiu supărată? Nu ți-ai dat seama ce va urma, iar Becky a acționat fără să știe ce face, biata de ea.

Carole nu mai avea stare. După ce își verifică în oglindă părul și machiajul stricat de lacrimi, dispăru ca o vijelie, după ce îi aruncă o privire complice lui Jane.

– Dacă într-adevăr vrei să-ți repari greșeala, ai putea să-mi coși la loc bretelele! Urează-mi baftă! Pe curând!

Jane o găsi pe Becky în camera ei, o încăpere mică de lângă unul din dormitoare. Stătea pe podea, cu toate animalele de pluș în jurul ei. Bretelele lui Carole erau aliniate frumos în vederea operațiunii care urma să aibă loc. Lui Jane îi trebui multă răbdare și blândețe ca să reușească s-o convingă pe fetiță să-i dea înapoi ceea ce își însușise fără să ceară voie nimănui și abia după îndelungi negocieri efectuate prin semne Becky se îndură să-i dea, în cele din urmă, cu o figură mustrătoare, obiectul litigiului. Stătea aproape să plângă și Jane se jură să nu mai facă așa o faptă nesăbuită în fața unui copil. Învățase cu această ocazie pe propria piele că bunele intenții au uneori urmări nefaste.

Carole și Dinah nu apărură decât spre seară.

Carole era palidă și abătută. Șopti numai câteva cuvinte la urechea lui Jane:

– Întoarcerea la matcă…

După ochii ei înroșiți, Jane înțelese că plânsese din nou. Avu un puternic sentiment de compasiune pentru ea și Dinah, care nu era de fapt decât o adolescentă neînțeleasă…

În timpul acesta, Marie, cu obișnuitul ei suflet bun, propuse să-i scoată pe copii la o plimbare. Ploaia se oprise și porniră la drum bine înfofoliți, deoarece insula începuse să fie învăluită de o ceață rece. Cerul și apa păreau că se contopesc și formează o uriașă cortină cenușie la orizont. Din când în când se auzea sirena farului de la Round Rock, care avertiza vasele aflate în tranzit că era vreme proastă pentru navigație.

În holul imens de la Nightingale House, bătrânul orologiu centenar bătu leneș de trei ori. Jane tresări. Era aproape singură în casă, deoarece Dinah și Carole, epuizate de ceartă, se retraseseră în camerele lor. Acum era ocazia cea mai bună să execute ordinele lui Roy Barford.

Își aduse aminte că Luke o rugase să dactilografieze câteva scrisori pentru el atunci când nu va avea altceva de făcut. Precizase că ciornele se găseau pe unul din birourile lui, ca și mașina de scris portabilă pe care trebuia s-o folosească. Se duse în încăperea în care o primise Luke în prima zi și într-adevăr găsi acolo tot ce avea nevoie. Mai descoperi însă și un alt birou. Era mai degrabă un vechi secreter a cărei parte superioară se deschidea ca un oblon. Jane îl remarcase de prima dată, deoarece și tatăl ei avea unul la fel.

Era convinsă că într-unul din cele două birouri va găsi un act personal care s-o ajute să facă progrese. Totuși, nu avea de gând să-i divulge lui Roy confidențele pe care i le făcuse Luke în dimineața aceea și nici nu-i va împărtăși bănuielile ei în legătură cu gradul de rudenie dintre el și Becky. Își dorea doar să găsească o informație care să-l mulțumească pe Roy Barford fără să-i facă rău lui Luke. Știa însă că cele două intenții ale ei se băteau cap în cap.

Îi displăcea total să scotocească printre hârtiile altuia, dar, tremurând din tot trupul, deschise primul birou. Nu conținea decât consumabile pentru mașina de scris. Luă o foaie de hârtie și o vârî în mașina de scris, ca în felul acesta să-și poată justifica prezența acolo, dacă apărea cineva. Din același motiv mai lăsase și ușa întredeschisă, ca să poată auzi un eventual zgomot de pași.

Cu inima bătându-i ca un ciocan, se apropie de al doilea birou, situat lângă fereastră. Toată valea era acoperită de o ceață deasă și pentru prima oară observă că nu ciripea nici o pasăre. Și-i imagină cu spaimă pe Marie și pe copii rătăcind prin norul acela gros și își dori să se întoarcă toți cu bine acasă…

Dar nu avea timp să-i stea mintea la alte lucruri. Trebuia să acționeze. Ultima ei șansă era aceea de a găsi biroul încuiat, dar, din nefericire, ușa acestuia se deschise cu ușurință, lăsând să iasă la iveală documentele așezate într-o ordine desăvârșită. Descoperi niște scrisori, carnete cu însemnări și agende. Nu reușea să se mobilizeze pentru a duce la bun sfârșit misiunea aceea dezgustătoare, dar brusc privirea i se încețoșă și-i apăru dinaintea ochiilor figura lui Jaimie. Copilul acela nu reprezenta oare un motiv suficient de puternic pentru a-și determina conștiința să tacă?

Începu să scotocească înfrigurată prin hârtii. Nu-i atrase nimic atenția în mod special, dar deodată descoperi o fotografie care o făcu să se oprească. Era vorba despre o femeie foarte frumoasă, îmbrăcată în costum de baie. Inima începu să-i bată și mai tare. Nu reușea să-și dezlipească privirea de poză. Era mama lui Becky, nu era nici o îndoială. Felul cum își ținea capul și forma gurii nu o puteau înșela. În planul al doilea, în spatele femeii zâmbitoare se afla un bărbat întins pe nisip. Jane îl recunoscu pe Luke, deși acolo era mult mai tânăr. Întoarse fotografia și citi: "Kirsty. Bondy Beach. Sydney."

Era atât de absorbită de descoperirea ei, încât nu auzi când se deschise ușa… Îi atrase atenția o senzație stranie, ca un fel de fior neplăcut ce-i urca de-a lungul coloanei vertebrale… Ridică încet capul și se trezi nas în nas cu bărbatul care o domina de la înălțimea lui uriașă…

Capitolul 5

Ochii lui Luke scăpărau de furie. Niciodată nu mai văzuse la el o asemenea privire în care se amestecau uimirea, indignarea și o dezamăgire cruntă. Tânăra se sprijini de birou, simțind că e gata să leșine. El îi smulse fotografia din mână.

– Ce cauți aici?

Calmul aparent cu care rostise acele cuvinte nu reuși s-o păcălească pe Jane. Știa foarte bine că n-avea nici o șansă să poată justifica trădarea, dar încercă totuși să îngâne un fel de scuză.

– Ă… căutam un carnet de adrese… nu mi-ai spus…

I se pusese un nod în gât. Vorbea cu greutate și, dat fiind că Luke nu mai spunea nimic, continuă să-și încropească o apărare jalnică.

– Voiam să termin… toate scrisorile înainte să te întorci acasă… Nu mă așteptam să vii atât de curând…

Replica veni imediat.

– Asta mi se pare evident!

Se întoarse spre mașina de scris și făcu semn spre ea.

– Carnetul meu de adrese se găsește în sertarul celuilalt birou, așa cum de bună seamă ai putut să constați atunci când ai luat acea foaie de hârtie.

Îi vârî fotografia sub nas.

– Și asta nu pare a fi un carnet de adrese.

Jane se dădu bătută.

– Credeam… Vreau să spun… nu am…

– Ajunge!

Dezamăgirea lui Luke se transformase în furie.

– Dacă nu știi să minți, ai face mai bine să taci!

Luke se simțea jignit și nu încerca să ascundă acest lucru. Ar fi putut băga mâna în foc pentru cinstea lui Jane. Nu reușea să creadă că se putea ascunde în spatele unui chip nevinovat, a unor ochi frumoși și a unei voci blânde, atâta minciună și trădare. Îl înșelase, abuzase de încrederea lui și așa ceva nu putea suporta.

Îi flutura în continuare fotografia prin fața ochilor.

– Asta voiai să descoperi? Sau ți-ai vârât nasul prin lucrurile mele din simplă curiozitate?

Jane nu-și putea da seama cât de mult spera ca ea să recunoască faptul că cedase impulsului curiozității. Fapta ei rămânea probabil destul de demnă de dispreț, dar putea fi iertată. El nu îndrăznea să-și închipuie ce alt motiv și mai perfid ar fi putut s-o determine să-l înșele în halul acela. În definitiv, ce voia de la el fata aceea care apăruse în viața lui doar în urmă cu două zile, cu aerul acela ciudat, care exprima vinovăție amestecată cu disperare? Își aduse aminte de ceva și o prinse de bărbie pentru a-i întoarce fața spre lumină.

– Sunt sigur că te-am mai văzut undeva… Dar unde? Spune-mi tu!

Scos din fire, începu să o zgâlțâie de umeri până când simți că tânăra e gata să leșine. Apoi se proțăpi în fața ei cu mâinile în șolduri și privind-o urât, după care se duse la ușă, o încuie de două ori și puse cheia în buzunar.

– Nu vei părăsi această încăpere până nu facem lumină în toată povestea asta. Spune-mi unde te-am mai văzut! Spune odată!

Jane știa că nu poate să se lupte cu el și nici cu ea însăși. Se mai găsise o dată în fața bărbatului acesta furios, având în suflet același sentiment de neputință când era privită de ochii aceia necruțători.

Avea atunci nouăsprezece ani și debuta ca reporter la "Bârfa de duminică", ziarul condus de Roy Barford. Fusese trimisă să facă un articol despre un proces referitor la o crimă judecată la Curtea cu Juri. Întâmplarea făcea că Luke fusese însărcinat să facă expertiza medicală în timpul anchetei și depoziția lui schimbase total cursul dezbaterilor. Datoria lui Jane nu era aceea de a urmări procesul propriu-zis, ci mai ales culisele acestuia, respectiv trebuia să ia un interviu soției inculpatului referitor la viața lui privată. Roy nu se dădea în lături de la nimic atunci când era vorba să obțină niște informații prețioase.

– Va vorbi! Cu un carnet de cecuri faci să vorbească pe oricine! Vreau totul despre viața individului ăsta, ai înțeles? Dar mai ales genul de lucruri care pot să-i excite pe cititorii noștri…, înțelegi ce vreau să spun…

Dar inițiativa ei se soldase cu un eșec. Când se trezise în fața tinerei, își dăduse brusc seama de lipsa de aptitudini necesare

exersării unei asemenea meserii. Nu era dotată nici cu cinismul și nici cu îndrăzneala de care are nevoie. Spre ușurarea ei, persoana respectivă îi refuzase cecul cu dispreț și nu a vrut să spună nimic. Chiar în clipa aceea, Luke Springer îi apăruse dinainte, fulgerând-o cu privirea.

– Ai primit o lecție de demnitate și onestitate, domnișoară! Am asistat de departe la târgul odios pe care i l-ai propus acestei biete femei și i-am admirat comportamentul. Dar ce fel de om ești dumneata de lucrezi la ziarul acela de scandal? Nu ești în stare să practici o meserie serioasă? Ai totuși un aer inteligent.

Apoi adăugase cu un zâmbet ironic:

– Du-te mai bine la patronul tău și spune-i să-și găsească pe cineva care să semene mai mult cu el, adică să nu aibă scrupule și suflet! Iar tu, cred că ți-ai greșit cariera…

Tot ce spusese Luke fusese adevărat și peste un an începea cursurile de infirmieră.

Aceste amintiri oribile o copleșeau aproape dureros. Trecutul o ajunsese din urmă și nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-i mărturisească totul acelui bărbat care se uita amenințător la ea. În momentul acela, privirea lui Luke era cumplită, dar inima lui începuse să se mai îmblânzească. Furia era înlocuită treptat de milă pentru această tânără încolțită, cu obrajii palizi pe care șiroiau lacrimile. Fu nevoit să se abțină ca să n-o ia în brațe pentru a o consola. Ca să-și învingă slăbiciunea, se forță să adopte un aer și mai dur.

– Stai jos! îi spuse el pe un ton care nu admitea replică, făcând semn spre o canapea.

Dat fiind că ea nu făcea nici o mișcare, o prinse fără menajamente de braț și o trânti pe pernele canapelei.

– Și acum, vorbește! Unde ne-am mai întâlnit?

– Pe treptele Palatului de Justiție.

– La Palatul de Justiție? Când a fost asta?

– Acum cinci ani.

– Acum cinci ani…? În anul acela… Este anul în care a murit Ned…

Părea să dialogheze cu el însuși, cuprins de o emoție dureroasă. Inspiră adânc, luă un scaun și se lăsă să cadă greoi pe el. Vreme de câteva secunde, uită de prezența tinerei care stătea în fața lui. Se lăsase copleșit de amintirile legate de acel an, amintiri care îl bântuiau și acum. Deodată, buzele lui schițară un zâmbet trist. În învălmășeala de caleidoscop a imaginilor care i se succedau în minte , o revăzu pe ea, cu taiorul ei bleumarin de școlăriță cuminte stând în fața lui în umbra venerabilului monument. Își aducea foarte bine aminte că o certase pentru că se ținea de capul unei femei amărâte al cărui soț fusese condamnat la cincisprezece ani de închisoare. Ea nu rostise nici un cuvânt ca să se disculpe, ci doar îl fixa cu ochii ei mari scăldați în lacrimi, ca și acum.

– Îmi amintesc de acel incident, dar nu văd nici o legătură cu faptul că ai venit aici să scotocești printre hârtiile mele ca să găsești poza asta!

– Nu căutam chiar poza asta, ci un indiciu de natură să te incrimineze, așa cum mi-a cerut directorul ziarului la care am lucrat. Mi-a oferit o sumă mare de bani pentru a scrie un articol despre tine.

Jane vorbea cu o voce egală, de parcă ar fi recitat o poezie. Se simțea ușurată. În sfârșit, totul se terminase, nu mai era nevoită să mintă, nu mai avea nimic de ascuns. Acum aștepta reacția indignată a lui Luke, dar el părea foarte calm.

– Pot să știu și eu cât valorez?… Adică, sunt curios să aflu cu cât ești plătită pentru povestea asta de senzație.

– Încă nu cunosc cifra exactă, dar va fi o sumă foarte mare.

– Și ce ai de gând să faci cu acești bani?

Zâmbetul pe care îl adresa lui Jane era extrem de ironic. Ea simți că ochii i se umplu de lacrimi.

– Acum, te rog să mă lași să plec. Ți-am spus tot ce știam.

– Nu, nu e chiar tot. Vreau să știu ce te-a determinat să accepți acest târg.

– Îmi promiți să păstrezi secretul?

Luke rânji disprețuitor.

– O asemenea cerere venind din partea ta este scandaloasă! Nu-ți promit nimic și ai face bine să vorbești mai repede, pentru că am început să-mi pierd răbdarea cu tine!

Jane își împreună mâinile, rugătoare.

– Ți-am… ți-am mai spus că fratele și cumnata mea au avut un accident. Nepotul meu, Jaimie, era împreună cu ei.

Se grăbeau să vină din Devon, ca să-l mai poată vedea pe tatăl meu pentru ultima oară înainte de moarte. În noaptea aceea era o ceață foarte deasă și au fost amestecați într-un ambuteiaj soldat cu ciocniri în lanț. Sue și Jim au scăpat aproape nevătămați, dar partea din spate a mașinii a fost tamponată rău și micul Jaimie a fost rănit foarte grav la cap.

Făcu o pauză ca să-și recapete forțele, pentru că emoția o lăsase fără grai.

– A stat multe săptămâni în spital și în prezent… nu poate nici să vorbească, nici să meargă. Nu recunoaște pe nimeni…, e în stadiul de legumă…

Izbucnirea nervoasă pe care încercase să și-o stăpânească până în acel moment se produse și lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Luke se uită la ea câteva secunde în tăcere, apoi se îndreptă spre bar și-i oferi un pahar de coniac. Ea îl refuză, dar el insistă.

– Bea! Ai nevoie de așa ceva!

Jane sorbi o înghițitură și alcoolul o făcu să mai capete un pic de curaj. Se șterse apoi la ochi și ridică ochii spre Luke, care o privea în continuare cu asprime.

– Și totuși, povestea ta atât de tristă nu explică motivul pentru care te afli aici!

Jane mai luă o înghițitură de coniac. Sesizase în vocea lui Luke, sub aparenta lui asprime, o umbră de compasiune. Se întorsese spre fereastră și privea ceața din ce în ce mai deasă care învăluia casa. Ea își continuă povestea cu o voce ceva mai sigură.

– Susan și Jim și-au vândut ferma din Devon după moartea tatălui și au venit să locuiască împreună cu mine. În felul acesta, putea să-i consulte mai ușor pe specialiști în legătură cu starea lui Jaimie. Din nefericire, toți chirurgii le spuneau că nu puteau să rișt e o operație fără să pună în pericol viața copilului. Nu există decât un singur specialist în lume în stare să facă o asemenea intervenție cu succes, și anume doctorul Erik Tollesbury.

– Ah, da, am auzit despre clinica lui din Los Angeles.

țSora ta l-a contactat?

– Problema era aceea de a găsi banii necesari… Am vrut să fac o ipotecă pe casă, dar Jim s-a opus. Întâmplarea a făcut însă că, exact când pierdusem orice speranță, am primit un telefon de la fostul meu patron…

Termină de băut coniacul și căută din ochi un loc unde să-și pună paharul. Luke întinse mâna să i-l ia.

– Să nu-mi spui că individul ăsta s-a oferit să plătească operația nepotului tău…

– Auzise că avem necazuri – de altfel, el este în permanență la curent cu tot ce se întâmplă – și mi-a propus să-mi dea suma necesară în schimbul unui reportaj…

– Și tu ai acceptat șantajul lui ordinar!

Lucrurile nu fuseseră totuși atât de simple. Atunci când Jane se trezise în fața lui Roy Barford și acesta îi arătase o fotografie a lui Luke și-i explicase ce voia de la ea, la început tânăra se revoltase.

– De ce eu? Ai ziariști mai buni decât mine!

– Da, dar tu, frumoasa mea, ești infirmieră și întâmplarea face ca el să aibă nevoie de așa ceva! Și în plus, tu ai motivația necesară. Operația nepotului tău contra unui reportaj ceva mai special e un adevărat chilipir pentru tine.

Era într-adevăr un chilipir și la început Jane nu se gândise decât la bucuria lui Sue și a lui Jim la gândul că vor avea posibilitatea de a-l opera pe băiat.

Numai după ce ei plecară în California deveni conștientă de prețul pe care trebuia să-l plătească pentru vindecarea lui Jaimie. Atunci, îi sugerase lui Roy să procedeze cinstit și să meargă să-i ia

pur și simplu un interviu doctorului Springer, dar propunerea ei fusese întâmpinată cu sarcasm

– Tare aiurită mai ești! Îți închipui cumva că îți va mărturisi de bună voie fapta de care se face vinovat?

Atunci nu mai avusese încotro și fusese nevoită să se supună cerințelor fostului ei patron. Acum, Luke o privea ușor îngrijorat.

– Și în prezent, după ce ai cunoscut casa asta și pe locatarii ei, mai ești gata să accepți acest târg?

Jane ezită câteva secunde. Se gândi la boala lui Jaimie și-l revăzu pe băiețelul fără griji care fusese, dar care avea toate șansele să-și revină.

– Da, spuse ea cu calm.

Luke oftă adânc, cu fața abătută.

– Măcar ești sinceră… Și acum, ce hotărâre vei lua?

– Cred că trebuie să-mi fac bagajele cât mai repede.

Luke începu să râdă forțat și făcu semn spre fereastră.

– Pe ceața asta?

Jane se simți prinsă în capcană. N-ar mai fi avut curajul să rămână în casa aceea încă o seară, din moment ce Luke aflase adevărul. Ce-ar fi să le spună totul lui Carole și lui Marie? N-ar mai fi putut să se mai uite în ochii lor. Simți că intră în panică.

Luke deschise ușa.

– Ești liberă, poți să ieși. Stai liniștită, îți voi păstra secretul, dar, deși pot să-ți înțeleg motivațiile, nu pot să te iert. În plus, m-ai înșelat atât de tare, încât nu mai am încredere în tine. Nu sunt convins că mi-ai spus tot adevărul. Am nevoie de câteva zile ca să iau o hotărâre.

De acum încolo, ne vom purta ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic.

Jane alergă să se ascundă în camera ei. Tremura din creștet până-n tălpi. Era atât de tulburată, încât nici nu mai reușea să plângă. Ratase orice șansă de a se face iubită de Luke și nu-i mai rămăsese decât să părăsească Nightingale House cât mai curând posibil.

Nu avu curajul să coboare la ceai și rămase până seara în umbra protectoare a camerei ei, dar îi auzise pe copii întorcându-se de la plimbare. Trebuia să se ocupe de pregătirea cinei. Se târî până la baie ca să se mai învioreze puțin. Fața îi arăta foarte rău. Încercă să-și mascheze paloarea sub un machiaj mai colorat decât de obicei. Îmbrăcă apoi o fustă plisată și o bluză cu mânecă scurtă în culori vii, ca să-și ascundă starea de spirit.

Carole îi lăudă eleganța hainelor, dar observă că era albă la față.

– Ești obosită, Jane? N-am vrut să te deranjez în după-amiaza asta, am crezut că dormi.

– M-a durut puțin capul, dar acum mă simt mai bine.

– Ți-a spus Luke că vom avea un musafir?

Jane păru foarte mirată și Carole îi povesti că Luke și prietenul lui, doctorul Reevers, se întorseseră din Tresco încă de când începuse să apară ceața.

Doctorul Reevers își rezervase o cameră la Sainte-Mary pentru câteva zile.

– În seara asta îl invită pe Luke la hotelul lui ca să ia împreună cina și mâine își va petrece el seara la Nightingale. Apropo. L-ai ratat pe Luke. Tocmai a plecat.

Jane se simți mai ușurată că nu era nevoită să dea ochii cu dușmanul ei la masă. Luă cina numai cu Carole, deoarece Dinah nu se simțea prea bine și Marie se uita le televizor în bucătărie. După cină, se despărți de gazda ei și urcă direct în camera ei, cu intenția să-i scrie lui Roy Barford.

Redactă rapid scrisoarea. Jane îl informa doar în legătură cu hotărârea ei de a stopa ancheta și preciza că toți banii pe care îi cheltuise până atunci pentru Jaimie îi vor fi returnați cât mai repede posibil. Cât despre nota de plată de la clinica lui Tollesbury, o va achita din propriile fonduri. Încă nu știa de unde va lua acești bani, dar se gândea vag la un împrumut de la o bancă. Dacă era nevoie, pur și simplu se va ruina ca să-l salveze pe băiat.

Lipi scrisoarea și își luă hanoracul ca s-o ducă la poștă cât mai repede. Orologiul de la intrare bătu de ora nouă atunci când ieși din casă. Avu brusc senzația că se află în altă lume. Plutea ca o fantomă prin semiîntunericul lăptos al acelei după-amieze cu aspect ciudat. Liniștea de cavou era tulburată numai de clipocitul picăturilor care cădeau pe frunze, deoarece ceața, condensându-se, se transformase în ploaie.

Se îndreptă spre cutia poștală care se găsea la capătul aleii. Prima oară zâmbise când citise pe plăcuța care indica orele de ridicare a corespondenței inscripția: "Colectare în funcție de programul feribotului". În seara aceea, însă, n-avea chef de râs. Și-ar fi dorit ca scrisoarea ei să se găsească deja pe masa lui Roy Barford. Deodată, își aminti de existența unei cabine telefonice situate în apropierea cutiei poștale. Abia formă numărul și Roy ridică imediat receptorul. Îi recunoscu imediat vocea.

– În sfârșit! Ce vești ai pentru mine?

– Nu pot să vorbesc prea mult…

– Atunci, spune repede de ce m-ai sunat!

– Nu pot să merg mai departe. Mă întorc acasă.

Contrar așteptărilor ei, la capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea. Crezu chiar că individul închisese telefonul.

– Roy?

– Să fim serioși! Nu poți să-mi faci așa ceva. Am mizat prea mult pe afacerea asta.

– Îți voi da înapoi până la ultimul bănuț.

– Nu e vorba numai despre bani, ci și de energia și dorința mea de răzbunare. Îl vreau pe Springer și-l voi avea. Și tu trebuie să mă ajuți. Ai o datorie față de mine.

Jane închise telefonul fără să-i răspundă. Simțea că stă să se prăbușească. Omul acela era nebun! Răzbunare… Oare ce putuse să-i facă Luke ca să merite atâta ură? Își puse gluga pe cap înainte să iasă din cabină și se avântă din nou în mijlocul ceții de afară. Acum era deja beznă. Era nevoită să se orienteze uitându-se în jos, deoarece nu vedea decât la un metru înaintea ei. Deodată, auzi un zgomot în spatele ei. Era urmărită de cineva. Grăbi pasul și ajunse aproape alergând la gardul care împrejmuia Nightingale House. Dar zgomotul de pași se apropia din ce în ce mai mult și atunci își dădu seama că nu putea fi vorba decât despre Luke. El o ajunse din urmă și ea consideră necesar să se scuze.

– Nu știam că ești tu.

– Serios? Credeam că încerci să scapi de mine. Te-am văzut ieșind din cabina telefonică. Telefonul nostru este cumva defect?

Tonul lui era aspru și ironic.

– L-am sunat pe șeful meu ca să-i spun că vreau să rup contractul cu el și că mă pregătesc să părăsesc insula.

– Ah, înseamnă că n-a fost o convorbire inutilă.

Lui Jane i se păru că distinge în vocea lui Luke o ușoară dezamăgire…

Capitolul 6

– Luke! Oh, Luke, în sfârșit, te-ai întors acasă!

Carole coborî în fugă scările și le ieși în întâmpinare. Luke îi puse o mână pe umăr ca s-o liniștească.

– Ce s-a întâmplat?

– E vorba de Dinah! Are febră mare și gâtul atât de inflamat, încât abia vorbește! Tare mi-e teamă că este foarte grav… Totuși, până în seara asta i-a fost foarte bine.

Se întoarse o clipă către Jane, ca pentru a o lua drept martoră, apoi se agăță disperată de brațul lui Luke, cu privirea plină de spaimă.

– Așa a început și Ned! De la el i se trage…

Își înfundă capul în umărul lui Luke și începu să plângă în hohote.

– Oh, Luke! M-am purtat atât de urât cu ea azi-dimineață! I-am spus niște lucruri atât de dure și acum poate că ea…

– Te rog să-ți păstrezi calmul, Carole.

E vorba numai despre o răceală. Mă duc sus să o consult. Rămâi aici cu Jane.

Urcă foarte grăbit scările, ceea ce o sperie și mai tare pe Carole.

– Oh, Jane, poate ți se pare că fac din țânțar armăsar, dar exact la fel a început și boala lui Ned. Febră mare, dureri în gât și…

Se încordă ca să-și stăpânească lacrimile.

– … a murit de o formă rară de anemie pernicioasă. Cine ar fi crezut să se întâmple așa ceva cu un bărbat sănătos și viguros ca el? S-a petrecut totul brusc… Peste doi ani, fratele lui mai mic, Robin, murea de aceeași boală, dar după ce trecuse prin forma cronică. Atunci, îngrozită de ideea că ar putea fi ereditar, m-am gândit la Dinah și îți poți închipui cât de speriată sunt atunci când dă cele mai mici semne de boală…

Luke se întoarse peste câteva minute, cu un aer senin. O liniști pe Carole cu o voce fermă.

– Nu este vorba despre anemie pernicioasă, dar este sigur că bietul copil este bolnav. Prezintă toate simptomele unei mononucleoze, care este o boală relativ gravă, dar viața ei nu este pusă în pericol. Se va simți foarte rău timp de două săptămâni și va avea nevoie de toată vara ca să se vindece definitiv. Trebuie să ne așteptăm să fie foarte slăbită în următoarele câteva luni.

Se întoarse spre Jane, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Experiența ta de infirmieră ne va fi foarte utilă. Cunoști tipul ăsta de boală?

Carole nu-i lăsă răgazul de a răspunde.

– Vreau s-o îngrijesc eu pe Dinah! strigă ea înverșunată.

Voi sta la căpătâiul ei zi și noapte! Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să mă întorc la ea.

Rămasă singură cu Luke, Jane ar fi dorit să-i spună ceva, să-l asigure că de târgul ei cu Roy Barford se alesese praful. Acum nu știa nimic în legătură cu data plecării ei de pe insulă. Se părea însă că destinul hotărâse în locul ei. Nu-și putea găsi cuvintele, momentul nu era potrivit. Luke avea un aer îngrijorat, ba chiar epuizat. El a fost cel care a rupt tăcerea în cele din urmă.

– Ar trebui să te duci s-o ajuți pe Carole. Are nevoie în special de un ajutor moral, de cineva care s-o liniștească.

Avea vocea obosită și preocupată și nu-i dădu nici o atenție atunci când ea își luă rămas-bun și urcă scările.

A doua zi dimineață, ceața se mai împrăștiase puțin și spre prânz își făcu apariția soarele. Copiii erau bucuroși că puteau să zburde din nou prin grădină.

Lui Dinah i se luă o mostră de sânge care fu trimisă la Penzance pentru analize. Carole rămăsese la fel de îngrijorată și nu părăsea nici o clipă camera fiicei ei, decât dacă prezența ei era absolut necesară. Ar fi fost chiar mai bine, îi spuse Jane, s-o lase pe fată să doarmă singură decât să-i ofere tot timpul ceva de băut sau să o țină de mâini cu înfrigurare. Luke îi prescrisese aspirină și odihnă.

După micul dejun, Jane reuși în sfârșit să-l abordeze pe Luke și să-l anunțe că va lua elicopterul de după-amiază. El însă o convinse să-și schimbe hotărârea, invocând responsabilitatea ei față de copii, acum când Dinah și Carole erau indisponibile. Urma să lipsească și el toată ziua, deoarece avea întâlnire cu doctorul Reevers.

Îi vorbise pe un ton neutru și politicos, dar cu o răceală care mărea proasta dispoziție a lui Jane. Recunoscu în cele din urmă că avea pentru el un sentiment din ce în ce mai tandru. Se îngrozea la gândul că în curând o va alunga din viața lui și ea va rămâne veșnic cu amintirea lui în minte.

După-amiază, dat fiind că era o temperatură mai acceptabilă, se gândi să-i ducă pe copii la plimbare. Îi conduse la plaja cea mai apropiată, la vreo douăzeci de minute de mers de la Nightingale. Joaca lor la malul mării era un spectacol înduioșător. Jane observase deja că micuții compensau faptul că nu auzeau dezvoltându-și foarte mult sensibilitatea. Astfel, după ce luau o cochilie de pe nisip, în loc să o ducă la ureche, majoritatea lor începeau s-o miroasă îndelung. Era într-adevăr și acesta un mod de a-i înțelege misterul. Jane își spunea adesea că sejurul ei în Insulele Scilly nu fusese totuși un eșec total, deoarece avusese ocazia să învețe foarte multe datorită contactului cu acei copii.

După câteva ore bune petrecute în compania lor, singură pentru prima oară cu ei, i se păru că se descurcă mult mai bine la comunicarea prin semne. Cei mai mulți dintre copii o înțelegeau acum mult mai ușor, dar ei se exprimau prea repede ca ea să-i poată pricepe de prima dată. Ea le comunică acest lucru și unii din ei își încetiniră mișcările. O ajutau și la corectarea propriilor ei gesturi atunci când acestea nu erau prea precise. Unul din ei, mai ales, care era un blonduț cu pielea palidă, căruia Marie îi spunea "Puiuțul", se străduia să o învețe cuvinte noi. Se arătă cu degetul pe el însuși, apoi își încrucișă mâinile pe piept și la sfârșit își ațintă degetul arătător asupra lui Jane. Ea nu trebui să se uite în manual

ca să descifreze sensul acelui mesaj tandru. Băiețelul avea vârsta lui Jaimie și un pic din fragilitatea acestuia. Îl luă în brațe și îl strânse la piept emoționată când simți cum băiatul își încolăcea brațele în jurul gâtului ei. După ce îl puse la loc lângă ea, ridică ochii și văzu deodată o figură cunoscută care se uita la ei. Luke sosise de curând acasă și asistase la scenă. Tânăra se înroși la față.

– Nu… nu știam că ești aici.

– Erai prea ocupată. Mi-a spus Marie că te găsesc la plajă. Eram curios să văd cum te descurci singură cu copiii.

– Nu atât de bine pe cât mi-aș dori.

Luke îi dădu câteva sfaturi referitoare la modul în care trebuie să însoțească gesturile cu o mimică expresivă. Îi vorbea pe un ton mai degrabă profesional decât amical, dar Jane deslușì în cuvintele lui o aluzie pe care deocamdată nu știu cum s-o interpreteze.

– Încearcă să folosești expresia privirii vorbindu-le copiilor ca pentru a sublinia sensul cuvintelor tale. N-ar trebui să fie prea greu pentru o persoană ca tine care știe să se servească atât de bine de ochii ei…

Nu știa dacă aceasta era o exprimare ironică sau un compliment. Fu înclinată să creadă prima ipoteză. De acum încolo, nu trebuia să se aștepte la prea multe laude din partea lui.

– De asemenea, trebuie să simplifici la maximum mesajul oral, adică ceea ce pot să citească pe buzele tale. De exemplu evită să spui: "Cu ce te ocupi acum?" și înlocuiește-l cu "Ce faci?".

– Crezi că voi rămâne aici suficient de mult ca să pun aceste sfaturi în practică?

Făcuse o greșeală.

Realiză acest lucru imediat, când văzu figura lui Luke încruntându-se.

– Nu e nici locul și nici momentul potrivit să discutăm despre acest subiect.

El se ridică în picioare și le făcu semn copiilor să se pregătească pentru întoarcerea acasă. Abia după multe minute, în timp ce mergeau pe drum, el deschise din nou discuția.

– Am rugămintea ca, atunci când vei ajunge acasă, să ai grijă s-o ții departe pe Becky de camera lui Dinah.

Jane fu mirată de seriozitatea cu care rostise acea rugăminte și nu mai ținu cont de faptul că lui nu-i plăceau întrebările.

– De ce? Crezi că Dinah este contagioasă?

Răspunsul lui nu lăsă nici un drept la replică.

– Fă ceea ce ți-am cerut și nimic altceva!

Rezultatul analizelor lui Dinah sosiră a doua zi. Din fericire, toate erau negative în ceea ce privea temerile lui Carole. Ea se trezi din nou la viață când auzi vestea cea bună. Timp de două zile, neglijase total felul cum arăta și refuzase și invitația la cină a doctorului Reevers. Îndreptă repede acest neajuns și o lăsă pe Jane să aibă grijă de Dinah. Fata păru jignită de această schimbare bruscă și Jane o înțelese perfect. Și ea avusese mononucleoză pe vremea când era studentă și își amintea foarte bine durerile cumplite din gât și oboseala care o doborâse după două săptămâni de boală. Îi pregăti un suc de portocale și urcă la ea în cameră.

O ajută pe Dinah să se ridice în capul oaselor și-i întinse paharul.

– Bea asta încet, ca să-ți răcorești gâtul.

Când luă prima înghițitură, fata se strâmbă de durere, dar băutura păru să-i facă bine

– E mai bun decât cel din sticlă, recunoscu ea.

Ceva mai târziu, ea ceru un alt pahar de oranjadă, spre marea bucurie a lui Jane, căreia i se păru că repurtează o mare victorie. Era pentru prima oară când Dinah îi vorbea fără ostilitate. Se hotărî atunci să profite de ocazie și să abordeze subiectul care o interesa cel mai mult.

– Îți datorez niște scuze. Eu am fost de vină pentru toată povestea aceea cu bretelele tăiate, dar n-am apucat să-ți vorbesc despre acest subiect.

Îmi pare foarte rău de ceea ce ți s-a întâmplat

– Nu trebuie să te scuzi. Oricum, între mine și mama există mereu conflicte.

Apoi tăcu și ochii i se umplură de lacrimi.

– De ce toată lumea e atât de bună cu mine? Tu, de exemplu, nu ai nici un motiv să te porți frumos cu mine!

Jane zâmbi.

– E datoria mea de serviciu.

Aranjă pernele mai bine și trase un pic de cearșafuri pentru ca patul să fie mai confortabil. Dinah o urmări cu privirea în timp ce traversa încăperea ca să închidă obloanele.

– Am fost dinadins obraznică ieri cu tine. Te uram pentru că ai venit pe capul nostru să ne tulburi atmosfera familială. Nu trebuie să-ți dai prea mult silința pentru mine.

– Te înțeleg și nu-ți port pică pentru felul cum te-ai purtat. Cred că ar fi mai bine să fim prietene, nu dușmance.

Spre mirarea lui Dinah, tânăra infirmieră, pe care ea o credea cam insensibilă, era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se uită după ea atunci când Jane părăsea încăperea fără să mai spună nimic și vorbi singură cu voce tare.

– E vina mea. Nu spun niciodată ce trebuie. Nu mă înțelege nimeni. Oh, aș vrea să mor!…

Dar puțin mai târziu, când veni Luke s-o vadă, își recăpătă optimismul.

– Cât timp voi mai suferi de pe urma acestei boli oribile?

– Depinde. Poate câteva luni, dar faza acută a bolii ar trebui să ia sfârșit în câteva zile. Va veni mâine seară să te vadă un prieten care e medic. Îl voi ruga să te consulte. Două păreri sunt mai bune decât una singură.

– Cum este prietenul ăsta al tău?

– E văduv și are un fiu de optsprezece ani.

Dinah făcu o mutră îmbufnată.

– Încă un medic bătrân… N-ai nici un prieten mai tânăr?

Luke începu să râdă

– Aș fi preferat să te aud delirând. Ar fi fost mai profitabil pentru mine!

– Oh, Luke, mă plictisesc de moarte! De ce nu vine Becky pe la mine?

– Îmi pare rău, Dinah. Boala ta nu este contagioasă, dar nu vreau să-mi asum nici un risc. O voi ruga pe infirmieră să vină să te vadă după ce va termina treaba cu copiii.

Dinah se întrebă de ce folosise termenul de "infirmieră" atunci când se referise la Jane. Era pentru prima oară când proceda așa…

***

Carole aștepta cu nerăbdare vizita lui Scott Reevers. După două zile de adevărat coșmar, apariția acestuia era o perspectivă care îi reda gustul pentru viață. Putea să-și ocupe mintea cu lucruri mai vesele, cum ar fi întocmirea unui meniu, dar Luke puse capăt planurilor ei gastronomice sofisticate. În loc de langustă Thermidor cu legume gratinate, el sugeră să se servească langustă la grătar cu salată.

A fost o masă gustoasă și Scott păru s-o aprecieze foarte mult. Era un bărbat simpatic și Jane se simți dintr-o dată foarte bine în compania lui. Nu era prea înalt și avea un început de burtică. În rest, tenul lui cam rumen părea mai degrabă al unui țăran decât al unui psihiatru.

Când sosise, petrecuse ceva timp la căpătâiul lui Dinah și o consultase și pe micuța Becky. Constatase că fetița avea o dezvoltare normală și echilibrată și înclinația ei spre singurătate și pentru jucăriile din pluș nu părea să-l îngrijoreze.

– Mutismul ei este datorat unor cauze psihice? îl întrebă Luke, neliniștit.

– E greu de răspuns la o asemenea întrebare. Nu are aerul că ar suferi de vreun complex special sau că ar fi retardată, dar mania ei de a lega două animale ca și cum ar fi vorba despre o mamă și bebelușul ei, ne poate duce cu gândul la un traumatism psihic

produs de un abandon în trecut. E și un simptom și o terapie în același timp… și nu m-ar mira…

Înainte să continue, se uită de la unul la altul cu o privire ironică, mijindu-și ochii cenușii ascunși sub o pădure de sprâncene.

– … nu m-ar mira să aibă într-o bună zi o reacție spontană la care nu vă așteptați.

– Vrei să spui că ar putea să înceapă să vorbească? exclamă Carole cu entuziasm.

– E prea mult spus. Cred că ar putea începe prin emiterea unor strigăte, a unor sunete pe care va reuși să le folosească treptat în anumite scopuri… Faptul că zâmbește adeseori e un semn bun. Aș putea să fac o evaluare mai amplă în cazul în care aș ști mai multe despre trecutul ei, dar colegul meu aici de față îmi dă numai niște informații extrem de vagi.

Se întoarse spre Luke cu un aer mustrător.

– Cred că știe mai multe decât vrea să recunoască despre viața lui Becky. Nu înțeleg de ce este atât de misterios.

Luke nu-i răspunse imediat

– Poate că sunt prea prudent, dar am motivele mele să fiu așa. Veți afla la timpul potrivit totul în ceea ce o privește pe Becky. Până atunci, va trebui să vă țineți curiozitatea în frâu.

Lui Jane i se păru că ea era ținta acelor precizări. Carole însă încercă să orienteze discuția asupra sănătății fiicei sale.

– Cum ți s-a părut bolnava mea? Crezi și tu, ca și Luke, că nu are nimic grav?

Scott o liniști cu un zâmbet.

– Nu sunt de acord cu el. Ceea ce are ea este extrem de grav și sunt sigur că vechiul meu prieten nu ți-a spus altceva. Nu trebuie însă să-ți faci prea multe griji. Se va vindeca foarte repede. De altfel, se află pe mâini bune. Nu-i așa Luke, că tu și Jane formați o echipă foarte eficientă?

Luke îi aruncă lui Jane o privire sinceră.

– Nu mi-aș putea dori o asistentă mai competentă și mai de încredere.

Scott și Carole aprobară râzând, în timp ce Jane se simți jignită de comentariul lui Luke, pe care l-a luat drept o ironie.

Capitolul 7

O dată la două sâmbete era prilej de mare emoție la Nightingale House. Tristețea era urmată de bucurie, punând la grea încercare sensibilitatea tuturor, deoarece în ziua respectivă un grup de copii părăsea casa ca să lase loc noilor sosiți.

La începutul acelei după-amieze melancolice, Jane, Carole și Marie se adunaseră pe treptele de la intrare pentru a-i îmbrățișa încă o dată pe cei care plecau. Microbuzul porni la drum, înțesat cu mici capete și mâini care se luau la întrecere agitându-se pentru un ultim salut. Carole își scoase batista ca să se șteargă la ochi.

– Mai bine mă duc să o văd pe Dinah. N-am avut timp să mă ocup de ea în dimineața asta.

Intră apoi în casă urmată de Marie, al cărei aer abătut îți făcea pur și simplu milă. Jane se simțea pierdută. Fără copii, în casa aceea mare și liniștită domnea o tristețe insuportabilă. Tăcerea fu însă spartă de soneria telefonului. Se auzi apoi vocea lui Marie.

– E pentru… dumneata!

Jane înțelese că ei i se adresa, deși Marie nu-i rostise numele. Într-adevăr, nu-i mai spunea "domnișoară", dar încă nu îndrăznea să-i zică "Jane", preferând o formulă ambiguă, decât să-și permită o familiaritate pe care ea o considera deplasată.

Jane se năpusti spre telefon, cu răsuflarea tăiată. Cu siguranță, era Roy. Se aștepta să o sune, dar avu surpriza ca la capătul celălalt al firului să audă vocea cumnatului ei.

– Oh, Jim! Ce bucuroasă sunt că te aud! Ai ceva vești bune pentru mine?

– Mi-a telefonat Sue și mi-a spus că toate testele lui Jaimie au ieșit foarte bune, dar mai este o mică problemă. Data operației a fost amânată, deoarece Jaimie a făcut bronșită, dar stai liniștită, nu e ceva grav. Ai primit cartea poștală de la Sue? N-a avut timp să-ți scrie o scrisoare, dar sper că nu te superi din cauza asta.

Jane se simți ușurată. Cel puțin doctorul Tollesbury acceptase să-l opereze pe Jaimie. Incidentul cu bronșita era deja obișnuit în spitale. Alături de enterită, aceasta era cea de care se temeau cel mai mult infirmierele din secțiile de chirurgie.

Urcă la primul etaj ca să schimbe cearșafurile din dormitoare și să pregătească paturile pentru noii-sosiți. Era bucuroasă că avea ceva de făcut și putea să mai uite pe moment de toate grijile care se adunaseră pe capul ei. Jaimie, Roy Barford, problema banilor pentru operație și în plus, Luke și neîncrederea lui în ea. De față cu ceilalți se purta corect cu ea, deși era evidentă lipsa de spontaneitate, dar când rămâneau singuri, îi vorbea ceva mai rece și o făcea să-i simtă privirea pătrunzătoare care îi urmărea fiecare mișcare. Acest comportament o făcea să se simtă prost și nu reușea

să se poarte niciodată în mod firesc în fața lui. Se simțea supravegheată în permanență, deși nu mai avea de făcut lucrări de secretariat și deci nu mai avea acces în biroul lui.

Când ieșea din dormitor, se întâlni cu Carole care ținea în brațe pisica siameză.

– Ia ghicește unde am găsit-o pe Mitzi! Sub patul lui Dinah! Are obiceiul de a se cățăra pe cireș și de a intra la ea prin fereastra deschisă. Nu vreau să-și nască puii în camera ei… deși Dinah ar fi încântată să aibă parte de un asemenea spectacol!

– Cred că se simte foarte singură.

– Da. Se plictisește. Nu crezi că acum Luke ar trebui să-i dea voie să iasă din camera ei? Mi se pare că este exagerat de prudent. Mă duc să vorbesc cu el.

O luară amândouă spre parter, dar Jane se îndreptă spre bucătărie, unde o găsi pe Marie așezată pe un taburet, cu o țigară în mână, pufăind fuioare de fum ca o locomotivă.

– Bănuiesc că ești șocată să mă vezi fumând, spuse ea cu o privire provocatoare.

– Deloc, dar sunt surprinsă. Nu știam că îți place să pipezi din când în când o țigară.

– Nu-mi place! O fac ca să nu izbucnesc în lacrimi. Nu vreau să mă găsească doamna Springer plângând.

Jane se apropie de ea.

– Ce s-a întâmplat, Marie?

– Din cauza plecării copiilor, evident! De fiecare dată pățesc la fel. Ar fi trebuit totuși să mă obișnuiesc cu asta, dar acum m-am atașat foarte mult de acel "Puiuț".

Clipi des din gene și trase nervoasă din țigară.

– Mi-a promis că-mi va scrie, dar sunt sigură că n-o va face. Toți sunt la fel. După ce se întorc la mamele lor, nu-și mai amintesc de bătrâna Marie…

Aruncă țigara în chiuvetă cu un aer neglijent. Avea ochii plini de lacrimi.

– Ar fi trebuit să mă mărit și eu și să am propriii mei copii, dar m-am gândit prea târziu să fac acest lucru. Am sosit în Insulele Scilly acum treizeci de ani ca să lucrez ca menajeră într-un hotel și am rămas aici. Acum am șansa de a-mi fi găsit aici un cămin, dar în viață totul se plătește și mă doare sufletul când îi văd pe copii plecând…

Jane o alintă cu blândețe.

– Peste o oră va sosi un alt grup, Marie!

– Da, și aș face bine să mă grăbesc un pic, deoarece pun pariu că le va fi foame…

În timp ce mergea pe coridor, Jane înțelese, după fluieratul discret, că Marie se apucase de treabă. Din câte se părea, reușise din nou să uite de durere pentru încă două săptămâni…

Sâmbăta, Scillonian făcea două curse între Penzance și Sainte– Mary și trebuia să aducă la al doilea drum, după ora patru, noul grup de copii care soseau la Nightingale House, în timp ce foști locatari ai casei se îmbarcau pentru a se întoarce la ei acasă. De obicei, Carole îl însoțea pe Luke pentru transfer, dar de data asta, în mod excepțional, se oferi Scott s-o înlocuiască, pentru ca ea să poată fi acasă în cazul în care Dinah ar fi avut nevoie de ea. Acestea au fost de altfel explicațiile pe care i le oferi ea lui Jane când o întâlni în grădină, după ce o închisese pe Mitzi în spălătorie.

– Doctorul Reevers se va întoarce aici la cină?

Jane se așteptă la un răspuns afirmativ, dar Carole roși ușor și-i răspunse cu un zâmbet jenat.

– Păi… ăă …nu. Mă întâlnesc cu el la Hugh Town după sosirea copiilor și vom lua cina împreună la restaurant. Spune-mi…

Ezită câteva clipe, privind-o pe Jane drept în ochi.

– Scott este simpatic, nu-i așa?

– Mi se pare de-a dreptul fermecător.

– Da, și foarte prietenos, nu-i așa? Ți se pare că ar fi o prostie din partea mea să… să-mi fac niște planuri în legătură cu el? Nici nu știu ce părere are despre mine, el e amabil cu toată lumea.

– Așa este, dar nu soarbe din ochi pe toată lumea. Parcă n-ar reuși să-și mai dezlipească privirea de tine. Și de ce crezi că-și prelungește ședere la Sainte– Mary?

Fața lui Carole strălucea de bucurie.

– Oh, Jane, nu-mi vine să cred că după zilele astea de coșmar petrecute la căpătâiul lui Dinah mă pot trezi dintr-o dată în al șaptelea cer! Urează-mi noroc!

Jane o urmări cu privirea în timp ce se depărta aproape dansând de fericire. Urează-mi noroc!

"Și tu mie!" își spuse ea, pentru că avea mare nevoie de așa ceva. Realiză acum că, dat fiind că în seara aceea Carole va lua masa în oraș, se va trezi față în față cu el la cină. Numai cu el în uriașa sală de mese, fără nimeni altcineva care să mai domolească sau să mascheze tensiunea dintre ei… Nu va putea suporta o asemenea situație.

Dar sosirea copiilor puse capăt temerilor ei.

"Fiecare zi cu necazul ei" își spuse ea văzând coborând din microbuz acele fețe necunoscute. Oare cum va reuși să comunice cu ei, dat fiind că încă nu stăpânea îndeajuns de bine limbajul lor? Totuși, se mai liniști puțin când își dădu seama cât de tulburați vor fi și noii-sosiți. Își putea închipui cum se simțeau bieții copii obosiți de călătorie care au ajuns într-o casă străină și goală. Nu avea nevoie de nici un limbaj special ca să-și exprime simpatia față de ei. Le deschise pur și simplu brațele cu un zâmbet de bun venit pe buze, căruia ei îi răspunseră lipindu-se cu afecțiune de ea. Vorbeau toți odată prin intermediul semnelor și Jane probabil nu s-ar fi descurcat fără prezența binefăcătoare a lui Becky. Fetița îi veni în ajutor, jucând rolul de gazdă cu o maturitate mai mare decât a oricărui copil de șapte ani. Îi conduse pe noii ei camarazi la bucătărie pentru a le-o prezenta pe Marie, care îi primi cu căldură și o gustare delicioasă.

Una dintre fetițe, apropiată de vârsta lui Becky, ai cărei ochi mari și albaștri exprimau permanent mirarea și cumințenia, părea să fi ocupat deja în inima lui Marie o parte din locul lăsat liber de micuțul "Puiuț". Jane se întrebă cât timp de acum încolo va mai fi nevoită să recurgă la fumat pentru a putea suporta nenumăratele plecări ale seriilor de copii.

În tot acest timp, Carole și Luke stătuseră puțin mai departe, ca să vadă modul în care făcea față Jane situației.

– Ei bine, Luke, părerea mea este că Jane s-a descurcat foarte bine și cu un calm remarcabil. Bieții copii erau atât de dezorientați, încât nici eu nu știu cum aș fi procedat mai bine.

– Da, s-a descurcat binișor.

– Binișor? Doar atât ai de zis? Nu e stilul tău să fii zgârcit cu laudele. Jane este o comoară și tu știi asta foarte bine. Ar fi o mare prostie dacă am lăsa-o să plece.

Luke nu-i răspunse imediat. Dintr-o dată, avea un aer foarte obosit.

– Are și ea viața ei…, spuse el pe un ton enigmatic.

– Există vreun bărbat în viața ei?

– Ce ne privește pe noi treaba asta?

– Oh, Luke, nu face pe prostul! O așteaptă cineva după sejurul la Sainte– Mary?

El ezită puțin, apoi clătină din cap.

– Da, așa cred.

Carole păru tare dezamăgită, dar nu mai făcu alt comentariu, preferând să schimbe subiectul discuției.

– Îi dai voie lui Dinah să coboare la masă în seara asta? Eu nu voi fi aici. Iau cina cu Scott.

– Da, știu. Mi-a spus.

Atunci când Luke zâmbea maliții semăna atât de mult cu Ned, încât inima lui Carole începea să bată mai repede. Dragul de Ned! Rămăsese fidelă memoriei lui vreme de șase ani îndelungați, dar probabil că ar fi înțeles și el că o femeie nu poate rămâne veșnic singură. Îl întrebă îngrijorată pe Luke:

– Ești supărat pe mine?

– Că iei cina cu Scott? Mi se pare o idee minunată. Vreau să petreci o seară excelentă, Carole, și nu te mai gândi la Dinah. totul va fi bine. Bineînțeles că îi dau voie să vină la masă. Îi voi spune lui Jane să o anunțe.

Copiii se culcară mai devreme, deoarece erau epuizați. Jane rămase cu ei până când adormiră cu toții. Apoi părăsi etajul unde se aflau dormitoarele după ce aruncă o privire în camera lui Becky, pe care o găsi cufundată într-un somn adânc și strângând în brațe un mic cangur din pluș. Nici un pui nu părea legat de animal și Jane se întrebă dacă nu cumva Becky își pierduse obiceiul. Zări însă în buzunarul cangurului o mică girafă din plastic. Becky zâmbea cu ochii închiși. Jane se aplecă și o sărută ușor pe frunte și apoi se îndreptă spre camera lui Dinah.

În timpul fazei acute a bolii, Dinah se comportase cu o amabilitate neașteptată față de toți cei care o înconjurau, însă de când își recăpătase forțele, caracterul ei urât începuse să-și arate iar colții.

– Poftim? Să cobor la cină și pe urmă să urc din nou ca să mă culc? N-o să am nici măcar dreptul de a mă uita la televizor? N-am nici un chef să iau masa împreună cu voi. Mai bine mănânc la bucătărie, cu Marie. Ea e mai simpatică decât voi.

Jane nu putea s-o contrazică. Conversația dintre ea și Luke de ceva vreme nu mai avea nici un haz. O ajută pe Dinah să intre în niște blugi care erau cu două mărimi mai mici decât ea, apoi luă o perie de pe măsuța de toaletă și-i propuse să îi aranjeze puțin claia ciufulită de păr, ceea ce nu fu deloc o sarcină prea ușoară. Dinah gemea din când în când și la sfârșit nu păru prea încântată de ce văzu în oglindă. Totuși, părul ei era frumos pieptănat și aranjat, deși mai existau câteva bucle rebele care nu stăteau cum le așezase ea.

– Mi-ar plăcea să am părul ca al tău: drept, mătăsos, ușor de pieptănat…

Pe Jane o emoționă complimentul fetei. Dinah era blondă și spre deosebire de ea, avea părul cârlionțat ca al unui mielușel.

– Și eu când eram mai mică aș fi dat oricât să am părul ondulat ca al tău. Îmblânzește trăsăturile feței.

– Părul meu nu îmblânzește nimic. Parcă e format din niște țepi de fier.

Jane începu să râdă și o sfătui pe Dinah să meargă cu ea la coafor după ce se va face bine. Dinah nu păru că apreciază peste măsură propunerea ei și apăru la parterul casei cu mutra ei obișnuită.

Cina era formată din jambon și carne de pui rece, o tartă gustoasă și diverse salate. Felurile de mâncare erau așezate pe bufet, lângă un vas plin cu diferite brânzeturi, biscuiți sărați și pâine prăjită. Jane și Luke își umplură farfuriile. Dinah însă luă două felii de pâine prăjită pe care le unse cu un strat foarte subțire de unt peste care puse câte o felie de roșie. Luke o privea cu asprime.

– Doar atât mănânci?

– Cum să-mi fie foame dacă stau în camera mea toată ziua?

– Păcat, pentru că aveam de gând să te duc mâine la plimbare prin Old Town Bay. Dar dacă ești prea slăbită, această problemă iese din discuție.

Dinah începu să înfulece cu poftă tartinele din farfurie.

– Astea sunt numai aperitivele. Am de gând să mănânc și altceva.

Peste câteva minute, ataca o farfurie plină ochi cu mâncare, ceea ce îl determină pe Luke s-o îndemne să fie mai cumpătată. Furioasă, Dinah îl acuză că orice ar face, nu este niciodată mulțumit.

Toate acele cârâieli între unchi și nepoata lui o amuzau pe Jane, care se bucura să mai aibă parte și de câte o pauză. Îi plăcea faptul că prezența ei era dată din când în când uitării, dar de câteva ori nu putu să evite privirea lui Luke, care i se păru rece și lipsită de orice expresie, nelăsând să se ghicească nimic din gândurile care-i treceau prin minte. Jane nu reușea să-și dea seama dacă era vorba despre asprime sau indulgență, ranchiună sau iertare, ori alte tipuri de sentimente.

După masă, în mod curios, Dinah nu opuse rezistență atunci când Luke o trimise la culcare. Probabil că era mai slăbită decât voia să recunoască. Jane o însoți până la ușa dormitorului, apoi se duse și ea în camera ei. Câteva clipe, se sprijini cu coatele de pervazul ferestrei. Seara era atât de frumoasă, încât era păcat să o petreacă în fața televizorului. Marie însă se instalase deja în fața acestuia, ca să se delecteze cu un vechi film romantic, având lângă ea batista și o cutie de bomboane. Jane însă îi refuzase invitația. Mai degrabă i-ar fi plăcut să meargă pe jos, de-a lungul șirurilor de boscheți înfloriți. Îmbrăcă un pulover și o geacă, apoi își puse pe cap fularul ei roșu și se pregăti să coboare scările. Nu-l mai văzuse pe Luke de la masa de seară, dar de obicei atunci se ocupa de acte în biroul lui. De aceea, fu mirată să dea peste el pe aleea din grădină, la volanul mașinuței lui. El opri în dreptul ei.

– Te las la Hugh Town?

– Mă duceam să fac o plimbare pe jos.

– Ai o țintă anume?

– Ăă… nu. Nu prea…

Ar fi vrut să-și poată păstra calmul în fața lui, dar îi era imposibil.

– Atunci, am o idee. În apropierea fortului există un loc de unde se vede o priveliște minunată. Cred că n-ai mai fost niciodată acolo, nu-i așa? În seara asta, apusul soarelui trebuie să fie splendid. Vrei să te duc acolo?

Îi deschise portiera fără să mai aștepte răspunsul ei. Jane se așeză lângă el, simțindu-se dominată de sentimente contradictorii. Se hotărî să profite de ocazie și să-l anunțe că va pleca în curând, dat fiind că Dinah se simțea mai bine. Va încerca să-l convingă să caute o altă infirmieră care s-o înlocuiască.

Nu schimbară nici o vorbă pe tot parcursul drumului. Luke parcă mașina în fața uriașului gard de la intrare și se cățărară pe panta abruptă care ducea la depozitul de armament. Apoi își continuară drumul până în vârful dealului, lăsând în dreapta lor o clădire din secolul șaisprezece transformată în hotel, și se apropiară de zidurile impozante ale fortului. Puteau să zărească insulele Sainte-Agnes, Gugh și Annet, paradisul păsărilor pe timp de vară. Marea nu era agitată și liniștea era atât de profundă, încât auzeau și clopotele geamandurilor care anunțau prezența recifurilor de corali printre țipetele pescărușilor.

Ajunseră în fața unui promontoriu închis cu un parapet din granit pe care se aflau două tunuri cu țevile înălțate în văzduh. Locul era pustiu. Luke se așeză pe zidul scund și se întoarse cu fața spre largul oceanului, scrutând cerul cu un aer preocupat. Orizontul parcă luase foc și splendoarea ruginie a soarelui aflat la apus ar fi fost de-ajuns să justifice tăcerea lor. Ea se apropie de el ca să se sprijine cu coatele de zid și să se bucure de spectacol. Rămaseră astfel vreme îndelungată, uimiți în aparență de contemplarea aceleiași frumuseți și cu toate astea la o distanță

uriașă unul de celălalt… Cele două dealuri de pe insula Samson își profilau siluetele fantomatice.

În cele din urmă, Luke se hotărî să rupă tăcerea.

– A devenit o tradiție să venim să vedem cum apune soarele peste insula Samson.

Jane nu se simțea în stare să găsească repede cuvintele prin care să-și exprime impresiile. Îi venise brusc să plângă, nu din cauza frumuseții soarelui aflat la apus, ci pentru că Luke îi vorbise pentru prima oară în ultima vreme într-un mod aproape amical.

– E foarte frumos, îngăimă ea dintr-o răsuflare.

– Privește la nuanțele acelea…

Soarele dispăruse deja de la orizont, lăsând locul unui cer turcoaz pal, aureolat de un halou auriu. Jane se simțea exaltată de splendoarea spectacolului oferit de natură. Toate sentimentele ei atinseseră o plenitudine neobișnuită și prezența bărbatului de lângă ea căpăta brusc o importanță ciudată.

– Nu voi uita niciodată clipa asta. Mă voi gândi mult timp la ea după ce mă voi întoarce acasă.

Luke se întoarse încet spre ea, dar fața îi era ascunsă de întunericul care acum era aproape total. Ochii lui totuși păreau să fi păstrat ceva din strălucirea soarelui.

– Apropo, chiar voiam să abordez problema asta. Când ai de gând să pleci?

– Ă… Tu trebuie să iei o hotărâre în privința asta.

– Da, am reflectat îndelung în ultimele zile. Adevărul este că nu prea știu ce să fac cu tine. Carole spune că ești o adevărată comoară în privința lucrului cu copiii și sunt înclinat să-i dau dreptate. De

aceea, ezit să te las să pleci. Dar mai pot oare avea încredere în tine? Îmi pun mereu întrebarea asta. Să cred povestea pe care mi-ai înșirat-o? Am impresia că nu e prea verosimilă.

Jane nu-i răspunse. Știa că nici un cuvânt pe care l-ar fi rostit n-ar fi fost în stare să-i risipească îndoielile. Părerea pe care și-o formase despre ea părea una definitivă.

– Dar spune-mi… Sora și cumnatul tău au fost complici la târgul pe care l-ai făcut cu acel ziar?

– Sigur că nu! Credeam că m-am exprimat clar în această privință!

– De ce nu i-ai informat și pe ei?

Jane fu nevoită să se sprijine cu spatele de zid ca să-și păstreze echilibrul, deoarece i se înmuiaseră picioarele. Statura înaltă a lui Luke o domina ca aceea a unui judecător necruțător. Vorbele pe care voia să le rostească nu voiau să-i iasă din gură.

– Probabil că n-ar fi fost de acord, nu-i așa?

– Nu… nu… cu siguranță…

– Așa că ai complotat fără ca ei să știe, ceea ce spune foarte mult despre cinstea ta…

– Am făcut-o pentru Jaimie! Aș fi făcut orice ca să-l salvez!

– Și acum, după ce ai renunțat să vinzi povestea vieții mele, ce ai de gând să faci ca să-l salvezi?

– Voi face o ipotecă pe casă.

– De ce n-ai procedat așa încă de la început?

– Nu… nu știu…

Jane nu mai putea suporta interogatoriul lui, renunța la justificări. Era epuizată, simțea că e în pragul leșinului.

Deodată, Luke se apropie de ea și o prinse de umeri.

– Spune-mi, ai făcut-o numai pentru bani? Nu a existat și un alt motiv?

– Nu înțeleg ce vrei să spui…

– Unele femei sunt gata de orice atunci când iubesc.

Jane izbucni într-un râs nervos.

– Doar nu-ți închipui că… aș putea fi îndrăgostită de Roy Barford?

Luke își lăsă brusc brațele în jos.

– Ai spus cumva Barford? Roger Barford?

– Nu, Roy Barford, directorul ziarului. Credeam că ți-am pomenit deja numele lui.

Vocea lui Luke avea un timbru ciudat, neobișnuit. El oftă adânc. Sirena unui vapor începu să urle în depărtare.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, continuă el în șoaptă. Îți vei termina luna de muncă și pe viitor vom evita genul acesta de discuții sterile.

Capitolul 8

A doua zi după prânz, Jane își luă niște hârtie de scris, stiloul, ochelarii de soare și se instală pe un șezlong în grădină, cu intenția să-i scrie lui Susan. În afară de Becky, toată lumea plecase: Luke, Carole și Dinah cu microbuzul la Old Town Beach, iar Marie cu copiii porniseră pe jos spre plajă.

Jane observase cu bucurie că Dinah părea într-o formă foarte bună. Să fi fost datorită entuziasmului produs de ieșirea împreună cu mama și unchiul ei, sau efectul unui machiaj discret? Pielea feței era strălucitoare și nimeni n-ar fi putut să bănuiască măcar că era în convalescență. Cumințenia neobișnuită a înfățișării ei – îmbrăcase o rochie foarte simplă și își prinsese părul cu un batic – o surprinse în mod plăcut pe Jane.

Carole era foarte bine dispusă, probabil ca o consecință a petrecerii serii anterioare împreună cu Scott. Luke era singurul care arăta rău. Avea aerul unui om care nu mai dormise de mult bine și ridurile fine din jurul ochilor lui care făceau parte din

farmecul lui personal, fuseseră înlocuite de cearcăne adânci care dovedeau că era extrem de obosit și îngrijorat. O sărutase absent pe micuța Becky care venise să-și ia rămas-bun. În locul plimbării care i se propusese, preferase " familia" ei de animăluțe din pluș, în liniștea casei uriașe și goale.

Jane purta rochia galbenă pe care Marie o adusese de la vopsitorie. Era cea pe care i-o admirase Luke în ziua în care sosise, atunci când era plină de temeri intrând în casa aceea, temeri care, din nefericire, în timp i se adeverise cu vârf și îndesat.

Dormise foarte puțin noaptea trecută, aflându-se încă sub influența conversației cu Luke. Datorită căldurii din după-amiaza aceea tihnită, se simți cuprinsă de o dulce toropeală. Nu-l auzi pe Scott apropiindu-se. Acesta se opri să o admire pe frumoasa fată care făcea plajă. Era într-adevăr fermecătoare și Scott se întrebă dacă nu cumva ea era la originea bruștei schimbări a stării de spirit a lui Luke.

Hârtia de scris așezată pe genunchii fetei alunecă pe iarbă, la picioarele ei. Tânăra tresări și se aplecă să o ia de pe jos, dar aproape se ciocni de Scott care voia să facă același lucru. Ea își acoperi imediat picioarele cu rochia subțire.

– Deranjez?

– Deloc. Nu dormeam. Voiam să scriu niște scrisori, dar mi-e prea lene ca să mă apuc de treabă.

Scott se așeză lângă ea pe iarbă.

– Pe o vreme ca asta, nu poți decât să lenevești. Unde sunt ceilalți?

Jane îi explică unde era fiecare și-i propuse să bea o ceașcă de ceai.

– Aș prefera o bere. Am venit pe jos de la Hugh Town.

Ea se ridică și se duse la bucătărie să ia o sticlă de bere și două pahare. Se simțea bine în compania lui Scott, care o tratase încă din prima zi ca de la egal la egal, insistând ca ea să-i spună pe numele mic.

– Ce zi caniculară! Nu e de mirare după apusul magnific de aseară. L-ai văzut?

Lui Jane îi veniră în minte clipele de neuitat petrecute împreună cu Luke.

– Da, l-am văzut, spuse ea cu un aer visător

Nu se putea împiedica să compare fericirea trecătoare din acele minute prețioase cu dezamăgirea de a doua zi dimineață, când Luke se purtase cu ea la fel de rece ca de obicei.

– Speram să am ocazia de a te întâlni pentru a vorbi puțin despre Saint– Benedict. Ce s-a mai întâmplat cu instituția asta venerabilă?

Schimbară apoi impresii și amintiri referitoare la bătrânul spital, după care vorbiră despre Nightingale House.

– Ce loc magnific! spuse Scott cu entuziasm. Îl invidiez pe Luke că s-a stabilit aici. Recunosc că la început nu-i dădeam prea multe șanse de reușită. Nu vedeam legătura dintre așezământul acesta și specialitatea lui. Știi că este expert legist?

Jane dădu din cap.

– În trecut, a lucrat pentru Ministerul de Interne și cel de Justiție. Îl cunoșteai pe vremea aceea?

Ea făcu semn din cap că nu. Nu avea impresia că minte, deoarece atunci nu avusese cu el decât o scurtă și nefericită discuție.

– Era strălucit în domeniul lui. Ar fi putut deveni unul din cei mai mari reprezentanți ai profesiei, dar un concurs de împrejurări a făcut să o abandoneze și acum circa patru ani a plecat să trăiască în Toscana. De atunci n-am mai auzit de el, până săptămâna trecută.

Scott avea chef de vorbă, se simțea în siguranță cu fata aceea drăguță și cu un aer atât de discret și liniștit. Acest aer al lui Jane era însă înșelător. Dimpotrivă, se simțea extrem de emoționată. Se întrebă brusc dacă nu cumva Scott deținea cheia enigmei pentru care fusese trimisă acolo și nu avea nici un chef s-o afle tocmai acum. Aflând mai multe despre Luke, era ca și când l-ar fi trădat pentru a doua oară și știa că o plătise destul de scump pe prima. Nu era însă ușor să-l oprească pe Scott și își dădu seama la un moment dat că auzise deja prea multe ca să nu asculte până la capăt.

– Luke a avut parte de trei ani dramatici. Mai întâi s-a produs moartea subită a fratelui său Ned, la care ținea foarte mult, apoi, în anul următor, află că fratele lui mai mic, care trăia în Italia, suferea de aceeași boală. În cele din urmă, a avut și el niște probleme de sănătate. N-a fost vorba de nimic grav, cred că era prea surmenat și avea prea multe griji, ceea ce a dus la un fel de depresie. În plus, la slujbă a trebuit să facă față unor cazuri foarte dificile. În special, unul din ele îl frământa foarte tare. Era vorba despre un tânăr care își ucisese logodnica.

Expertiza lui Luke a fost aceea care a oferit proba vinovăției lui și care a dus la condamnarea lui pe viață. Pentru Luke, aceea a fost picătura care a făcut să se reverse paharul.

– Totuși, din câte înțeleg, individul era vinovat, și încă de o crimă îngrozitoare…

– Da, dar Luke a crezut tot timpul că individul trebuia să se bucure de circumstanțe atenuante. Apărarea însă nu era axată pe acest argument, ci pe un alibi pe care dovezile aduse de Luke l-au anihilat. Acest fapt l-a compromis definitiv pe… cum se numea oare… Bartley, Bardney… Nu, Barford. Roger Barford.

Scott se opri brusc și o privi pe Jane îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat? Ai fost zguduită de un fior puternic. Ți-e frig?

– Nu… n-am nimic. Spune-mi, de ce credea Luke că tânărul merita circumstanțe atenuante?

– Pentru că Barford nu mai comisese nici un act de violență mai înainte. Ducea o viață relativ liniștită, deși îi cam plăceau jocurile de noroc și rămânea adesea fără serviciu. Mi se pare că avea un frate mai mare care îl întreținea. Tânărul fusese foarte bolnav în copilărie și avea încă inima sensibilă. O iubea pe fata aceea, dar ea l-a înșelat cu altul. Crimă pasională. Dacă ar fi pledat vinovat, ar fi scăpat datorită indulgenței juraților, dar circumstanțele fuseseră totuși îngrozitoare. Victima fusese înjunghiată de mai multe ori și expertiza lui Luke referitoare la arma folosită a fost determinantă. Vinovatul a fost condamnat și fratele lui a fost acuzat de mărturie falsă, dar a fost achitat datorită unui avocat bun.

Jane fu străbătută din nou de un fior, dar Scott continuă, fără să-l mai observe.

– Atunci și-a abandonat Luke slujba și s-a dus la fratele lui în Toscana. L-am condus la aeroport și pot să spun că arăta foarte rău și părea a fi bolnav de ceva. De aceea, în momentul în care l-am

revăzut aici săptămâna trecută, am avut impresia că am în fața mea un alt om. Clima din insulele Scilly i-a redat tinerețea. Totuși, are un aer preocupat. Ai observat că uneori pare absent? Dar toți oamenii au gânduri ascunse…

Jane nu spuse nimic. Scott remarcă faptul că și ea se refugiase în lumea ei interioară și nu era atât de liniștită cum i se păruse la început. Cearcănele de sub ochi și o anumită paloare a feței trădau o tulburare pe care nu reușea să o ascundă în întregime.

Jane înțelegea acum de ce reacționase atât de violent Luke atunci când rostise numele lui Roy Barford. Probabil își închipuia că îi devenise cu bună știință complice în aceea acțiune dementă de răzbunare, deoarece numai un bolnav mintal putea să pună la cale o asemenea poveste. Deși îl disprețuia pe șeful ei, simțea totuși pentru el o oarecare milă, deoarece fusese împins să facă o asemenea nebunie de către dragostea pe care i-o purta fratelui.

Se întrebă cum de nu știuse nimic despre procesul lui Roger Barford. Își aminti însă că probabil acesta avusese loc în timpul primului său an petrecut la Saint– Benedict, pe vremea când avusese mononucleoză. Sănătatea precară și studiile îi dădeau suficientă bătaie de cap ca să mai aibă timp să se mai intereseze și de altceva.

Ce ironie să-l bănuiască pe Luke de o faptă rea, din care se putea face un articol! Dacă era cineva suspect în toată afacerea asta, acesta era însuși Roy Barford. Totuși, mai exista și tânăra aceea, Kirsty Brownlow, care era mama lui Becky și Jane se gândi cu disperare că ea dezvăluise fața nevăzută a lui Luke, descoperind fotografia aceea în biroul lui.

– Mă urmărești, Jane? La ce te gândești?

Își dădu seama că uitase de prezența lui Scott care o privea mirat.

– Ai necazuri?

Blândețea vocii lui o emoționă atât de tare pe Jane, încât i se puse un nod în gât. Ar fi vrut să se confeseze acestui om înțelegător, dar asta ar fi însemnat să-l trădeze pe Luke încă o dată. Îi dădu un răspuns evaziv.

– Uneori mă mustră conștiința…

– Pe tine? De ce anume te-ai putea face vinovată având aerul ăsta inocent?

Jane rămase tăcută. Din fericire, sosirea pe nepusă masă a lui Becky o salvă. Fetița ținea în brațe o jucărie pe care Jane nu-și amintea să o mai fi văzut vreodată. Era un pisoiaș din pluș negru și atât de bine făcut, încât părea viu. Scott clătină din cap.

– N-am văzut niciodată copilul ăsta fără unul din animalele ei în brațe, dar am constatat că nu se joacă niciodată cu păpușile. Știi cumva dacă are ceva împotriva lor?

Fără să mai aștepte răspunsul lui Jane, Scott sări brusc în picioare.

– Doamne Dumnezeule, dar nu e o jucărie… A mișcat! Hai să vedem despre ce este vorba.

Becky alergă în întâmpinarea lor cu fața radiind de bucurie și le întinse puiul de animal. Era un pisoiaș mititel abia născut.

– Bietul pui, s-a născut de curând! exclamă Scott. E încă ud. Unde l-o fi găsit? Există vreo pisică prin împrejurimi?

– Numai Mitzi, pisica lui Carole, dar ea este siameză și a fost împerecheată cu un mascul de rasă pură de către un veterinar…

Scott zâmbi amuzat.

– Ei bine, se pare că s-a logodit înainte de asta cu vreun vagabond de-al vecinilor. Probabil că Carole va face o criză atunci când va veni acasă.

Râdea cu poftă și veselia lui o molipsi și pe Jane. Era plăcut să se mai relaxeze puțin după ce fusese gata-gata să plângă. Trebuia însă să ia măsuri urgente în legătură cu pisoiul. Jane îl luă cu grijă din mâinile lui Becky, care nu prea era dispusă să se despartă de noul ei prieten. În cele din urmă însă, înțelese intențiile lui Jane.

– Trebuie să-l ducem repede la mama lui. Știu unde se află. Mă întreb cum i-a descoperit Becky. Carole era sigură că o instalase pe Mitzi într-o ascunzătoare perfectă.

Dar spălătoria era goală și coșul era vizibil că nu fusese folosit de foarte multă vreme. Becky le urmărea căutările cu un zâmbet ironic și satisfăcut. Jane încercă să obțină informații cu ajutorul unui exces de semne și gesturi semnificative, dar Becky se hotărâse să nu înțeleagă nimic. Atunci, Jane își aminti de unele semne pe care crezuse că le uitase. "Bebeluș", "moarte", "fără" și "mamă" avură un efect imediat asupra fetiței care păru dintr-o dată că înțelege situația. Figura ei căpătă o expresie îngrijorată și o luă brusc de mână pe Jane.

Îi conduse până la o stâncă mare din granit care se găsea la marginea grădinii. În ea exista o gaură adâncă în care uneori se ascundeau și copiii. Mitzi își amenajase acolo un cuibușor din mușchi și ferigi uscate și stătea întinsă pe ele alăptându-i pe cei

patru pisoi la fel de negri ca primul. Jane îl puse și pe acesta lângă frații săi și pisica începu să-l spele cu grijă, torcând mulțumită.

– Ar fi mai bine să o ducem pe Mitzi și pe copiii ei într-un loc sigur, spuse Scott. O să mă zgârie dacă încerc să-i iau?

– Nu, e foarte blândă. Nu se folosește de gheare decât ca să vâneze păsările.

Într-adevăr, aceasta nu opuse nici o rezistență și fu instalată împreună cu toată familia în coșul ei. Becky urmărea operațiunile cu o privire interesată și se uita cu mare atenție la pisică, în timp ce aceasta lingea pe rând fiecare din pisoi.

Scott îi făcu semn cu cotul lui Jane.

– Uită-te la Becky…

Copilul părea transfigurat. Spectacolul oferit de pisoii care se înghesuiau să sugă de la mama lor o umplea de încântare. Deodată, acoperind torsul animalului, se auzi un sunet ascuțit și prelung, care semăna cu șuieratul ciudat produs de lilieci. Jane tresări.

– Becky face așa…

Scott păru mai puțin surprins, dar fu la fel de emoționat.

– Ți-am spus eu! Și poate că acesta nu este decât un început.

Jane era foarte tulburată. Cu fața șiroind de lacrimi, abia se stăpânea să nu se repeadă la ea și să o acopere cu sărutări.

– Ce zi! Cât de multe lucruri avem să le povestim celorlalți, când se vor întoarce acasă!

Becky redevenise tăcută. Stătea foarte serioasă lângă mica familie a pisicilor, pe care parcă ar fi vrut s-o protejeze. Jane o convinse cu mare greutate să plece de acolo, uitându-se mereu la ei peste umăr.

***

Atunci când Scott și Jane îi aduseră la cunoștință lui Carole urmările proastei purtări a lui Mitzi, la început aceasta refuză să-i creadă.

– V-ați propus să-mi jucați o festă! Sunt sigură că ați pus la cale povestea asta ca să râdeți de mine.

Se îndreptară spre vechiile grajduri, urmați de Luke și Dinah, și atunci când avu dovada în fața ochilor, lui Carole nu-i venea să creadă.

– E imposibil ca nici măcar un pisoi să nu fie siamez!

– Toți sunt pe jumătate siamezi, deoarece Mitzi este mama lor! spuse Luke râzând pentru prima oară în ultima vreme.

Dar Carole se încăpățâna, nevrând să admită că pisica ei a păcătuit cu un motan vagabond din împrejurimi.

– Nu voiam semisiamezi, ci siamezi sută la sută!

Devenind brusc conștientă de absurditatea cerințelor ei, Carole izbucni în râs. O mângâie pe Mitzi, care începu să toarcă și să se frece de mâna ei.

– Vei fi radiată din scriptele Societății Pisicilor Siameze!

– Eu, în schimb, o felicit, glumi Luke. O femeie trebuie să știe ce vrea și să acționeze conform propiilor ei principii, fără să țină cont de presiunile exterioare!

Jane se întrebă dacă nu cumva o parte a pledoariei lui prin care o apăra pe pisică nu se referea și la ea. În realitate însă, Luke vorbise fără o asemenea intenție și-i păru rău când văzu că tânăra roșește.

Dinah își făcea deja griji.

– Sper că n-ai de gând să-i lichidezi numai pentru că nu au pedigriu!

Carole păru uimită de întrebarea ei.

– Ce idee! Crezi că sunt un monstru?

– Dar parcă voiai să-i vinzi…

– Ce zgârie-brânză mă vor crede cei care te aud! Singura mea grijă va fi aceea de a le găsi câte un cămin primitor.

– Pot să păstrez unul pentru mine?

Carole fu atât de mirată, încât se uită la Dinah ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Chiar ai vrea să ai și tu un animal? Dar e minunat, Dinah! Alege-ți pe unul din ei.

De emoție, Carole nu-l luă în seamă pe Scott, care încerca să spună și el ceva. În cele din urmă reuși și el să vorbească.

– Lăsați-o în pace deocamdată pe Mitzi. Avem să vă anunțăm ceva mult mai important. Eu și Jane am auzit-o pe Becky scoțând un strigăt de bucurie.

Vestea avu asupra tuturor efectul unei bombe. Luke vorbi cu o voce înăbușită.

– Ești sigur? Nu l-ai confundat cu mieunatul unui pisoi?

– Becky a fost, spuse Scott.

Luke se întoarse spre Jane.

Ar fi vrut să creadă acea veste neașteptată, dar se temea că va suferi o dezamăgire.

– Ai auzit-o și tu?

– Nu era decât un strigăt slab, dar l-am auzit.

Toate privirile se întoarseră spre fetiță, care stătea îngenuncheată încă de la început lângă coșul cu pisoi.

– Dacă n-a fost o iluzie, Scott, știi ce poate să însemne acest strigăt? Asta trebuie să ne dea de gândit.

– Propun să nu stăm aici așteptând să se producă un miracol. Carole, găsește un loc mai bun pentru Mitzi și puii ei. Tu, Dinah, ai nevoie de puțină odihnă. Să ne întoarcem în casă.

Când Carole se pregătea să ridice coșul ca să-l ducă în casă, văzu că Becky se opune cu îndârjire. Luke fu nevoit să intervină. Încercă să o ia pe Becky în brațe, dar fetița se zbătea din toate forțele. Pe obraji începuseră să i se prelingă lacrimi mari.

– Probabil că a înțeles sensul întrebărilor lui Dinah referitoare la soarta pisoilor. Este îngrijorată de ceea ce se va petrece cu ei.

În timp ce Carole și Dinah ieșeau pe ușă, ținând fiecare de toarta coșului, în spatele lor se auzi un țipăt lung de spaimă. Carole deveni albă la față.

– A fost Becky!

Avu de gând să se întoarcă spre fetiță, dar Scott o opri.

– E mai bine să dispăreți amândouă împreună cu pisoii ăștia, care văd că o tulbură foarte tare pe Becky. Îi vom explica noi despre ce este vorba. În timpul acesta, fă niște ceai. Vom avea nevoie de el.

După ce scosese țipătul acela disperat, Becky păru atât de epuizată, încât căzu în brațele lui Luke ca o păpușă din cârpe. Se

uita la el îngrijorată și cu o tristețe nesfârșită. Jane văzu sclipirea unei lacrimi în ochii lui Luke atunci când acesta se aplecă pentru a o săruta pe fetiță. Gândindu-se că e mai bine să nu tulbure momentul de intimitate dintre tată și fiică, Jane îl ajunse din urmă pe Scott, care plecase deja. Erau prea emoționați ca să mai facă vreun comentariu. Rămaseră câteva secunde unul lângă altul, cu privirea pierdută în depărtare.

– Scott, ce se va întâmpla acum cu Becky?

– Nu știu, Jane. Se poate întampla orice… Hai să bem o ceașcă de ceai. O meritǎm cu prisosință.

Capitolul 9

Pe moment, Jane nu mai era preocupată de grijile ei personale. Nimeni nu putea să rămână insensibil la atmosfera optimistă care domnea în casă. Apăruse o speranță îndelung așteptată care se citea în ochii lui Carole atunci când îi zâmbea lui Dinah, în cei ai lui Scott când se uita la Carole și în privirea lui Luke în timp ce o strângea la piept pe Becky. Cât despre Jane… se părea că speranța o cam dăduse uitării.

Scott și Luke petrecuseră o oră înainte de masă discutând despre planurile referitoare la Becky. Scott fusese invitat să rămână la cină, dar la început acesta refuzase politicos, deoarece nu voia să mai abuzeze încă o dată de ospitalitatea familiei Springer. Luke îi spusese în glumă că îl invitase din interes, pentru că voia să folosească materia cenușie a vechiului său prieten. Carole îi reprodusese lui Jane aceste cuvinte zâmbind.

– Cât de bucuroasă sunt să-l aud glumind din nou pe Luke după ce în ultimele zile a fost atât de serios! Cred că bietului om îi face

mare plăcere să mai aibă în preajmă și un bărbat, după ce o perioadă atât de lungă a fost înconjurat numai de femei…

– Ce avem de mâncare, mamă?

Dinah renunțase de mulți ani să o mai copleșească pe mama ei cu cuvinte atât de afectuoase. Carole îi aruncă lui Jane o privire complice, aburită ușor de lacrimi.

În timp ce Marie și Carole se ocupau de prepararea cinei, Jane se duse să supravegheze pregătirile pentru culcare a copiilor. Noul grup era foarte gălăgios, uneori chiar turbulent. Spre uimirea ei, Dinah îi propuse s-o ajute.

– Sunt atât de agitați, încât mi-e teamă să nu te obosească prea tare. Ce spune Luke?

– Nu i-am cerut părerea. E închis și acum în birou, cu Scott. Sunt la a doua sticlă de vin.

Dinah se duse să vadă dacă cei mici se spălau bine pe dinți. Se purta atât de frumos cu copiii, încât Jane fu uluită, cu atât mai mult cu cât observă că fata știa să folosească perfect limbajul semnelor, ceea ce nu mai făcuse până atunci. Îi spuse că putea deveni o actriță de mare succes.

– Nu, am alte planuri. Ce studii trebuie să faci ca să devii infirmieră?

– Mai întâi, trebuie să te întorci la școală și să-ți dai bacalaureatul. Dar chiar ești interesată de meseria asta?

– Pune-mi întrebarea asta peste un an!

– Atunci nu voi mai fi aici.

– Eu pot pune pariu că vei fi. Chiar în după-amiaza asta am auzit-o pe mama spunându-i lui Luke să nu te lase să pleci. Ba îi

spunea chiar așa: "Convinge-o să rămână, folosește-ți tot farmecul de care ești în stare". L-ai văzut cumva pe Luke folosindu-și farmecul?

– Încă nu.

Jane încerca să adopte tonul glumeț al lui Dinah, dar vorbele fetei o emoționau mai mult decât voia să lase să se vadă.

Ca să ajungă în camera ei, Jane trebuia să treacă prin fața biroului lui Luke. Văzu ușa întredeschisă, așa că încercă să meargă în vârful picioarelor, ca el să n-o poată auzi. Mocheta înăbușea zgomotul produs de pașii ei, dar Luke îi sesiză prezența și deschise ușa.

– Vrei să intri puțin?

Ea făcu un pas înapoi. Ideea de a se afla din nou în acea încăpere i se părea de nesuportat.

– Scuză-mă. Mă doare capul. Aș vrea să mă odihnesc puțin.

– Nu te rețin prea mult.

După ce intră, Jane observă că el se ocupa cu scrierea unor scrisori, o muncă pe care trebuia s-o facă ea…

– Stai jos.

– Nu pot să rămân.

– Te rog să iei loc.

Îndemnul suna mai mult a ordin decât a invitație politicoasă. Jane alese scaunul cel mai depărtat de cel al lui Luke, dar el nu se așeză, ci începu să se plimbe de colo-colo prin cameră. În cele din urmă se apropie de biroul în care găsise fotografia. Ea începu să tremure. Probabil că îi va arăta ceva referitor la trădarea ei… Dar el se duse la fereastră și trase perdelele, apoi se răsuci rapid și o privi drept în ochi. Discursul lui scurt o nedumeri extrem de mult.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care ni l-ai dat în seara asta în legătură cu Becky și copiii nou-veniți. Ziua asta a fost atât de agitată, încât ne-am cam neglijat îndatoririle de gazde și pun pariu că n-a fost deloc ușor. Trebuie să recunosc că am fost impresionat de calmul și autoritatea de care ai dat dovadă.

Părea o încercare de împăcare, dar lipsea un amănunt: tonul vocii lui era tot forțat și lipsit de căldură.

– Probabil Carole e cea care ți-a cerut să-mi faci aceste complimente…

La început, el păru să nu înțeleagă sensul vorbelor ei, apoi, brusc, i se înroșiră obrajii.

– Crezi că nu am și eu propria opinie despre tine?

– Ba da, dar știu că nu-mi este favorabilă. Se pare că nu obișnuiești să te schimbi prea ușor…

Stătea să izbucnească în plâns. Nu intenționase să se ajungă până aici. Cel din fața ei făcuse primul pas și ea nu intrase în jocul lui. Încercă să-și repare greșeala.

– Nu merit laudele tale. N-am făcut decât să-mi îndeplinesc obligațiile pentru care sunt plătită.

Observă că nu făcea altceva decât să învenineze și mai mult atmosfera relațiilor dintre ei. Văzând că Luke tresare, făcu o ultimă încercare.

– Vreau să spun că nu fac nimic în plus față de Marie, de exemplu.

– Acum nu vreau să vorbesc despre Marie, ci despre tine. Și mai vreau să te felicit mai ales pentru influența pe care ai avut-o asupra lui Dinah.

În ultima vreme s-a schimbat foarte mult, și asta ți se datorează în bună parte și ție.

Ea se ridică furioasă în picioare, gata să se rățoiască la el, dar nu fu în stare să scoată nici un cuvânt.

– Ce s-a întâmplat cu tine? De ce mă privești așa?

– Ți se pare că am o influență pozitivă asupra lui Dinah? Cine? Eu, care sunt necinstită, prefăcută și lipsită de demnitate?

– Când am spus eu așa ceva?

– Poate că nu ai folosit chiar vorbele astea, dar asta se putea subînțelege sâmbătă seara, chiar în acest loc!

– Nu mai știu exact ce am spus, știu numai că m-ai dezamăgit foarte tare. După ce mi-ai spus însă povestea nepotului tău, am început să văd altfel lucrurile. Faptul că ai rostit numele celui pentru care lucrezi reprezintă o altă dovadă de trădare. Dar acum toate astea nu mai au nici o importanță, după toate întâmplările din după-amiaza asta.

Deodată, tonul lui Luke se schimbă.

– Becky s-a folosit de vocea ei pentru prima oară. E un miracol. Mă rog, poate că nu e chiar un miracol atât de mare, dar pentru mine este foarte important. Poate că va reuși să învețe să vorbească…

Văzând emoția lui Luke, Jane nu se simțea în stare să găsească vorbele potrivite unei asemenea situații.

– Îți întind ramura de măslin, Jane, spuse el teatral. Nu crezi că am putea să lucrăm împreună, fără gânduri preconcepute? De altfel, trebuie să-ți mai spun ceva. Scott mi-a vorbit despre un specialist foarte bun în reeducarea limbajului. Locuiește lângă

Buckingham și Scott îșI va da o întâlnire cu el. În curând ne vom duce cu Becky la el pentru o consultație. Așadar, voi lipsi câteva zile și prezența ta aici va fi indispensabilă. Tu hotărăști dacă rămâi sau te încăpățânezi să pleci.

Ramura de măslin avea totuși câțiva țepi! Luke se purta frumos cu ea pentru a o determina să rămână, pentru că avea nevoie de ea! Bine că măcar nu a făcut din asta un secret! Dacă însă ar fi găsit o altă soluție, ar fi preferat să scape de ea, deoarece îi aducea aminte de lucruri neplăcute. Se hotărî să fie sinceră cu el.

– Știu că nu ai o părere prea bună despre mine, dar să știi că nu sunt atât de rea cum crezi. Nu știam nimic despre procesul lui Roger Barford înainte de a-mi vorbi Scott despre el, în după-amiaza asta. Nu știam că Roy are un frate.

Luke nu-i răspunse. Își dădu seama că n-avea nici un rost să mai încerce să-l convingă. Făcea eforturi vizibile s-o creadă, dar nu reușea nicidecum. În cele din urmă, el zâmbi forțat.

– Hai să încheiem discuția! Să îngropăm securea războiului, să uităm totul și să pornim din nou de la zero.

– Nu pot să reîncep de la zero știind că nu mă crezi! Nu mai suport să fiu tratată ca un copil care minte și înșală. Stai liniștit, voi rămâne pentru că micuții au nevoie de mine, dar aștept cu nerăbdare să se sfârșească luna ca să pot pleca de aici și să uit de tine pentru totdeauna!

Ieși apoi din încăpere trântind ușa și alergă până ajunse în camera ei, unde se prăbuși pe pat, plângând. Niciodată în viață nu își pierduse stăpânirea de sine. Îi era rușine că se lăsase dominată de o explozie nervoasă. Revedea figura lui Luke, ochii lui sinceri și

limpezi și părul negru ca abanosul. Îi spusese că nu-i putea suporta prezența? Niciodată nu mai mințise în halul acela! Acum trebuia să recunoască un lucru evident: îl iubea!

Își scoase pantofii, se întinse pe spate și adormi. Când se trezi, ziua se îngâna cu noaptea. Se ridică din pat ușor dezorientată, neștiind dacă era zi sau noapte, apoi deodată își aminti totul. Se gândi să se încuie în cameră până seara, dar ar fi fost o prostie. Dimpotrivă, trebuia să țină piept situației cât mai curând posibil.

Se schimbă de haine și ieși pe coridor. La primul etaj toate luminile erau aprinse, ca și cele de pe scară. În casă domnea o liniște neobișnuită. În cele din urmă auzi niște voci care veneau din bucătărie. Păreau că se ceartă. Când se apropie, își dădu seama că televizorul era deschis. Nu vru s-o deranjeze pe Marie, așa că se îndreptă spre sala de mese. Aici însă nu era nimeni. Își aduse aminte că Scott și Carole urmau să plece la Hugh Town după masă. Probabil că Luke și Dinah se hotărâseră să meargă cu ei.

Se gândi că i-ar face bine o plimbare prin grădină. Merse până la capătul drumului și o luă prin spatele casei. Îi atrase atenția o rază de lumină. Biroul lui Luke era luminat și zări și silueta lui în dreptul ferestrei. Deci nu plecase, se apucase de lucru… Tocmai se pregătea să se întoarcă în casă, când auzi motorul microbuzului. Carole îi făcu semn cu mâna.

– Cum te mai simți? Luke ne-a spus că te doare capul, așa că am crezut că e mai bine să te lăsăm să te odihnești. Nu e de mirare, după o asemenea zi!

– Dinah nu e cu tine?

– Luke a sfătuit-o să meargă să se odihnească.

Hai să facem o plimbare prin grădină.

O luă de braț pe Jane și se plimbară câteva minute în tăcere. Carole însă avea chef de vorbă.

– Scott pleacă la Londra miercuri. Mi-a propus s-o ia pe Dinah cu el în week-end pentru a-i face cunoștință cu fiul lui, David.

– Și Dinah ce zice?

– În mod incredibil, e de acord! A îndrăznit chiar să spună de față cu Scott că a visat întotdeauna să aibă și un frate mai mare. Îmi venea să intru în pământ de rușine!

Carole o strânse ceva mai tare de braț pe Jane.

– Dintre toate evenimentele importante care s-au întâmplat săptămâna asta, cel mai mult mă bucur de faptul că mă înțeleg mult mai bine cu Dinah. Mă întreb cum a fost posibil să se producă acest fenomen.

– Uneori, boala schimbă caracterele oamenilor. Îi face mai înțelegători față de ceilalți, dar cred că Dinah a apreciat foarte mult faptul că nu te-ai dezlipit de patul ei în primele zile de boală. A avut astfel dovada că ții la ea.

– Pe viitor, voi încerca să fiu mai tolerantă cu ea. Părinții nu trebuie să-și închipuie că, într-un fel sau altul, copiii sunt proprietatea lor.

Observă lumina din biroul lui Luke și dădu din cap.

– Bietul Luke! Și la ora asta mai lucrează…

Rămase câteva clipe gânditoare, apoi se întoarse spre Jane.

– Îți amintești că în ziua în care ai sosit ți-am răspuns cam laconic atunci când mi-ai pus întrebări în legătură cu Becky?

– Am fost cam indiscretă.

– Nu, mi-a părut rău după aceea că ți-am răspuns așa. Ai avut dreptate, există o asemănare între el și micuță și acest subiect mă preocupă atât de mult, încât n-am suportat observația ta.

Jane se simți jenată de confidențele lui Carole, pe care le asculta cu inima bătându-i puternic în piept.

– Nu înțeleg de ce Luke refuză să vorbească despre trecutul lui Becky. Tot ce știu este că ea a locuit împreună cu el și cu Robin, în Toscana. Nefericitul Robin a mai trăit doar un an după ce s-a dus Luke la el. Luke a mai rămas trei ani acolo, poate din cauza sănătății lui, nu știu exact. Munca la minister îl epuizase, simțea nevoia de a se rupe de tot și de toate…

Carole tăcu. Privea la cerul întunecat, pe care luna se juca de-a v-ați ascunselea cu norii.

– Tot ce știu este că Becky a rămas surdă pentru că a fost cam neglijată atunci când era foarte mică. Din cauza asta e ușor retardată, nu ca inteligență, ci din punctul de vedere al maturității afective. Mă refer mai ales la joaca ei cu animalele din pluș. Nu mă pot împiedica să o compar cu Dinah, care la vârsta ei era o femeie în miniatură.

Se opri câteva clipe.

– Jane… Ți se pare că Becky seamănă cu Dinah?

– Nu, deloc. De ce?

– Pentru că mă întreb dacă nu cumva Ned este tatăl ei…

Lui Jane i se tăie răsuflarea.

– Ce te face să crezi asta?

– Tăcerea lui Luke. De ce mi-ar ascunde trecutul lui Becky, dacă nu pentru a nu mă răni pe mine?

Carole râse nervos.

– Poate sunt nedreaptă cu sărmanul Ned. Poate că nu m-a înșelat niciodată, dar ar fi avut totuși ocazia s-o facă. Călătorea foarte mult prin toată Europa în interes de afaceri și era și un bărbat bine. Ne înțelegeam însă atât de bine, încât cred că mi-ar fi spus. Doar dacă nu cumva a murit înainte de a mai apuca să vorbească despre asta cu mine…

– Nu cred că soțul tău este tatăl lui Becky. Mai degrabă cred că e Luke.

Carole nu păru surprinsă.

– M-am gândit și eu la asta, dar atunci de ce se ascunde de noi? Nu e căsătorit și nu a avut niciodată vreo relație serioasă cu o femeie. În cazul în care Becky ar fi fiica lui, mai degrabă ar trebui să se laude cu asta.

Jane își aminti ziua în care băuse o cafea cu Luke, în port. Îi vorbise atunci de tatăl "adevărat" al lui Becky. Ea se gândise imediat la el, dar poate Luke se referea la Robin. Îi relată întâmplarea lui Carole.

– Robin era prea bolnav ca să aibă un copil. De altfel, în viața lui nu a existat decât o singură femeie, pe care nu mi-o pot închipui deloc în ipostaza de mamă!

– De ce?

– Dacă ai fi cunoscut-o pe Kirsty Brownlow, nu mi-ai mai pune o asemenea întrebare. În nici un caz ea nu și-ar fi sacrificat un an din viață ca să dea naștere unui copil. Sarcina i-ar fi dăunat carierei!

– Kirsty Brownlow?

Jane revăzu fotografia găsită în biroul lui Luke și scrisoarea pe care o rugase s-o pună la poștă.

– Poate că îți mai aduci aminte de ea. A fost o cântăreață cu mare succes la public, dar poate că mai mult în Statele Unite decât aici. Robin, care era pianist, a cunoscut-o la o petrecere și s-a îndrăgostit nebunește de ea. Și-a abandonat propria carieră ca să devină acompaniatorul ei și mai târziu au pus bazele unei formații, el devenind impresarul acesteia. Din nefericire, pe fata asta n-o interesa decât propria persoană. Nu l-a iubit niciodată pe Robin, dar avea nevoie de el pentru că era foarte priceput în afaceri. Vrei să afli urmarea, sau ești prea obosită ca să asculți mai departe?

Despre Luke ar fi vrut ea să afle mai multe.

– Mi-ai spus deja prea multe, așa că ar fi păcat să nu te las să continui.

– Ned și Luke erau foarte supărați pe Robin, care sacrificase totul pentru Kirsty. Eu îl înțelegeam și în cele din urmă și Ned s-a împăcat cu ideea, dar nu și Luke. Într-o zi, s-a certat foarte tare cu Robin în fața lui Kirsty, care nu l-a iertat niciodată pentru asta. O vreme, cei doi frați nu și-au mai vorbit și cred că și pentru a recupera acești ani pierduți s-a dus Luke să petreacă ultimele luni din viața lui Robin cu el.

– Ce s-a întâmplat după aceea cu Kirsty Brownlow?

– Datorită lui Robin, devenise o femeie bogată. Făcuseră turul lumii aruncând cu banii în stânga și-n dreapta. Din fericire, Robin cumpărase casa din Toscana, unde s-a retras când a început să se simtă rău. A implorat-o pe Kirsty să vină la el și să se căsătorească, dar ea n-ar fi renunțat niciodată la cariera ei. Formația a mai cântat

o vreme, dar nu erau în stare să se descurce fără Robin. Succesul lor a început să scadă și în curând s-au despărțit. Kirsty și-a continuat cariera cu un alt impresar, dar n-a mai avut niciodată același succes ca atunci când era cu Robin. Tot ce știu este că a ajuns să cânte într-un club de noapte din insula Vancouver.

Intrară în casă printr-o ușă laterală. Carole se opri o clipă în prag.

– Nu-i spune nimic lui Luke despre discuția noastră și nici că ți-am vorbit despre Kirsty Brownlow. Nu mai știe nimic despre ea de atunci și n-are rost să deschizi niște răni vechi.

Jane îi promise, întrebându-se totuși de ce era atât de sigură Carole că Luke nu mai știa nimic în legătură cu Kirsty. Dimpotrivă, scrisoarea pe care o pusese la poștă dovedea că era și acum în relații ce tânăra aceea.

Capitolul 10

Luni dimineață, Luke primi un telefon de la Scott prin care îl anunța că luase legătura cu doctorul Arnold, specialistul care trebuia să o consulte pe Becky. Reușise să dea numai de soția acestuia, dar Luke putea să-l sune personal ca să-i prezinte cazul fetiței.

Se duse să o caute pe Carole, care era în sala de jocuri, împreună cu Jane. Ei i se păru că era mai puțin crispat ca de obicei atunci când îi vorbi. Probabil juca teatru în fața lui Carole, sau poate bucuria că Becky putea să înceapă tratamentul îl făcea să uite de cearta dintre ei.

– Dar nu poți să aștepți până la prânz? Parcă stai pe cărbuni aprinși! observă Carole cu afecțiune.

– Mă duc la Hugh Town să-i propun lui Scott următorul lucru: în cazul în care doctorul Arnold acceptă s-o vadă pe Becky repede, o voi duce la el chiar mâine. Dacă nu voi putea obține bilete la elicopter, voi închiria un avion mic și o mașină la Penzance. Poate

că Scott va accepta să-și scurteze vacanța cu o zi și să vină cu mine. Ești de accord, Carole?

– De ce trebuie să-mi spun eu părerea?

Luke adoptă un aer glumeț.

– Mă gândeam că poate aveai în plan o ultimă seară romantică… Eu am luat-o din loc. Pe curând!

– Stai puțin, Luke! Am rugat-o pe Jane să facă niște cumpărături pentru noi de la Hugh Town. Poți s-o duci până acolo?

Jane tresări și se grăbi să protesteze.

– Pot să iau și autobuzul! Voi pleca ceva mai târziu. Încă nu mi-am terminat treaba cu copiii.

– Pot să-ți țin eu locul.

– S-ar putea ca Jane să prefere să ia autobuzul, spuse Luke foarte calm.

– Dar ar fi absurd s-o las pe Jane să aștepte în stație o jumătate de oră, când tu o poți duce în oraș în cinci minute!

Argumentul era zdrobitor. Imediat ce ieșiră din încăpere, Luke se întoarse spre Jane.

– Îmi pare rău pentru tine. Știu că nu-ți face nici o plăcere să ți se facă un serviciu de către cineva pe care îl urăști.

– Nu te urăsc.

– Totuși, impresia asta am avut-o aseară.

Se uită la Jane care se înroșise la față și căreia îi tremura bărbia.

– Curaj, Jane! În curând, n-o să mai fii nevoită să mă suporți!

Ea făcu un efort uriaș să-l privească în ochi și să rostească vorbele pe care le pregătise.

– Aș vrea să-mi cer scuze pentru ce am spus aseară.

Mi-am pierdut controlul. Îmi pare rău.

Vorbise fără să-i tremure vocea și de aceea se simți foarte mândră de performanța ei. Luke însă părea obosit. Îl auzi oftând în timp ce-și trecea mâna prin păr cu un gest nervos, ar fi spus ea, dacă n-ar fi fost vorba despre el. Deodată el își îndreptă umerii și-i zâmbi ușor.

– Așadar, facem pace?

Spre marea ei surpriză, el îi întinse mâna. După câteva secunde de ezitare, făcu și ea la fel. Atingerea lui îi provocă deodată o senzație stranie. Oare dorință se numea nevoia aceea bruscă de el, de brațele lui care să o cuprindă pe după umeri, de vocea lui care să-i șoptească vorbe duioase, de tot ce ar fi putut exista între ei încă de la început în cazul în care destinul nu ar fi hotărât altfel?

– Ce se întâmplă? Voi doi încheiați un pact secret?

Vocea lui Dinah o readuse pe Jane cu picioarele pe pământ.

– Nu e nici un secret între noi, nu-i așa, Jane?

Lui Jane i se păru că Luke se bucură de apariția lui Dinah. Tonul vocii lui deveni mai afectuos.

– Ia spune-mi, cum te simți după ziua agitată de ieri? Suficient de bine ca să vii cu noi la Hugh Town?

Jane înțelese că acesta prefera să pună în pericol sănătatea nepoatei lui decât să rămână singur cu ea. Drumul cu microbuzul fu destul de zgomotos. Dinah era din nou plină de energie și se dovedi mai vorbăreață ca oricând. Atunci când le lăsă în centrul orașului, ea îl întrebă pe Luke dacă va veni să le ia la întoarcere.

– Dacă nu sunt aici la unsprezece și jumătate, luați un taxi. S-ar putea să întârzii. Fiți prudente și nu lăsați toate magazinele fără marfă!

Îi întinse o bancnotă lui Dinah și demară.

– Jane, crezi că putem să ne permitem câteva prăjituri într-un salon de ceai cu banii ăștia?

– Aveam de gând să te invit eu.

– Nu, mai bine cheltuim banii lui Luke. Are destui!

Jane insistă ca Dinah să se odihnească în parc în timp ce ea făcea cumpărăturile. Îi alese o bancă la umbră și-i promise că se va grăbi.

– Parcă aș fi o babă! protestă adolescenta.

Dar când Jane se întoarse, nu găsi lângă ea niște pensionari, ci trei tineri înalți, care îi făceau complimente. Dinah îi părăsi cu regret.

– Nu pot să te las singură nici un minut! o ironiză Jane. Ce putere de seducție ai! Trei deodată!

– Voiau doar să vorbească în limba engleză cu cineva. Sunt danezi!

Dinah radia de fericire și Jane se bucură să o vadă vindecându-se atât de repede. Timpul însă se răcise și norii groși de pe cer prevesteau ploaie.

– Mai bine am renunța la salonul de ceai și ne-am lua gustarea acasă, împreună cu Marie. A făcut niște fursecuri foarte gustoase azi-dimineață…

Abia sosiseră la Nightingale, că apăru și Luke. Urcă direct în biroul lui ca să vorbească în sfârșit cu doctorul Arnold. Jane află mai târziu de la Carole concluziile convorbirii lor.

– S-au înțeles foarte bine. Luke spune că doctorul acela are o voce care îi inspiră încredere. A acceptat să o vadă pe Becky cât mai curând posibil. Deci Luke va pleca mâine cu ea, însoțit de Scott.

Soții Arnold au o proprietate mare și doi din nepoții lor locuiesc în aceeași casă cu ei.

– Ambianța îi va plăcea lui Becky.

– Da, așa sper. Jane, pot să-ți cer un serviciu?

– Desigur.

– Te-aș ruga să te ocupi singură de copii în seara asta. Scott vrea să petrec această seară cu el…

Singurul lucru supărător pentru Jane era acela că risca să se trezească singură cu Luke după cină. El nu coborî însă nici la masă. Îi explică lui Marie că avea o lucrare grea de terminat și îi ceru să-i aducă sus niște sandvișuri. Jane se întâlni cu Marie, care ducea cu greutate o tavă plină cu mâncare și băutură.

– E prea grea, Marie! Lasă-mă pe mine să le duc!

– Nici nu mă gândesc! Păreți mai obosită ca mine, în seara asta. Copiii vă sleiesc de puteri. Așteptați-mă, am pregătit ceva bun de mâncare…

Când Marie aduse la masă, peste câteva minute, niște lasagna gustoasă și bine rumenită, Jane o lăudă peste măsură.

– Mai serviți-vă, domni… ăă… mai luați…!

– Jane! Nu "domnișoară"!

Pe la opt și jumătate, Jane își puse o jachetă pe umeri și un fular pe cap, cu intenția de a se duce să-i telefoneze lui Roy. Voia să știe de ce nu-i răspunsese la scrisoare și să-i ceară niște amănunte referitoare la fratele lui. După dezvăluirile pe care i le făcuse Scott, se hotărâse să clarifice lucrurile. Apoi se va duce să-i povestească totul lui Luke și poate că în cele din urmă îl va determina să creadă versiunea ei.

Abia ajunsese în hol, când apăru Luke cu tava goală în mână, în drum spre bucătărie.

– Ieși la plimbare?

– Vreau să dau numai un telefon.

El își mijì ochii, cu un aer bănuitor.

– Cel din casă e defect?

– Nu voiam să par lipsită de bun-simț.

– Dacă ții atât de mult, poți să achiți convorbirea!

– Aă… de fapt, voiam să sun cu taxă inversă.

Luke se încruntă. Ghicise cui voia să telefoneze.

– În realitate, nu e o chestiune de bani, nu-i așa?

Jane începu aproape să strige.

– N-am nimic de ascuns! Mă duc să-l sun pe Roy Barford. Vreau să-mi spună totul despre fratele lui! Mă interesează să știu de ce mi-a ascuns existența lui până acum.

Luke făcu semn spre telefon.

– Atunci, te rog să-l folosești pe acesta.

Dar Jane dorea să fie singură, ca să-l poată strânge cu ușa. Dacă stătea cineva lângă ea, și în special Luke, și-ar fi pierdut stăpânirea de sine.

– Prefer să mă duc la cabina telefonică. O mică plimbare îmi va prinde bine.

Luke insistă, cu un zâmbet forțat pe buze.

– Pe vremea asta? Să fim serioși! Să n-ai nici o grijă! N-o să stau lângă tine să ascult ce spui. Am de vorbit ceva cu Marie.

Se întorsese deja cu spatele, când ea strigă în urma lui.

– Nu! Rămâi! Poți să asculți, dacă vrei!

Vei vedea că nu am nimic de ascuns!

– Foarte bine. Atunci, te rog…

Jane formă numărul serviciului de apeluri cu taxă inversă și ceru legătura la numărul lui Roy. Trecură câteva minute până auzi din nou vocea operatoarei.

– Îmi pare rău, doamnă, nu răspunde nimeni la acest număr.

Jane închise telefonul și-i spuse lui Luke că probabil Roy ieșise în oraș.

– Vezi? Ai făcut bine că n-ai ieșit. Te-ai fi udat leoarcă degeaba. Încearcă să suni ceva mai târziu.

– Aș vrea să mai dau un telefon… cumnatului meu, ca să aflu vești despre Jaimie.

Fața lui Luke se îmblânzi brusc.

– Desigur. Dar te rog să nu mai suni cu taxă inversă. Convorbirea asta o achit eu.

Apoi o lăsă singură. Jim îi răspunse imediat și vocea lui se auzea atât de clar, de parcă s-ar fi aflat în camera de alături.

– Jim! Sunt foarte îngrijorată! Ce vești mai ai?

– Jane! Chiar acum încercam să vorbesc cu tine, dar suna ocupat. M-a sunat Susan, acum o jumătate de oră. Totul merge bine. Jaimie nu mai are bronșită și doctorul Tollesbury vrea să-l opereze cât mai curând posibil, săptămâna asta sau cealaltă! Mă va suna imediat ce va avea alte vești. Dumnezeule, Jane! Roagă-te pentru noi!

– Mă rog tot timpul pentru toți trei. La revedere, și mult curaj!

Închise telefonul, cu ochii plini de lacrimi. Niciodată nu mai fusese atât de emoționată și de când venise la Nightingale nu se

putea spune că nu trecuse prin situații emoționante. Acestea însă nu luaseră sfârșit. A doua zi de dimineață, plecarea lui Becky a fost unul din momentele cele mai dramatice.

***

Fetița era foarte entuziasmată de faptul că va pleca într-o călătorie, dar și neliniștită din cauza nervozității adulților. Toți îi oferiră câte un cadou de despărțire. Bomboane, săpunuri în formă de animale, creioane colorate și scoici adunate de copii de pe plajă și pictate special pentru ea. Fetița le acceptă cu demnitatea unei regine care primește daruri de la supușii ei. În momentul în care urma să se urce în taxi, lui Jane îi veni brusc o idee și alergă în camera ei. Îi aduse micul cangur cu girafa în marsupiu, dar Becky îi adresă un zâmbet plin de milă și scutură din cap atunci când i-l oferi.

– Cred că vrea să spună că acum nu mai e interesată de genul ăsta de divertisment, observă Luke. Cum pot concura jucăriile din pluș cu niște pisoi vii?

Dar puse totuși cangurul în buzunar, pentru orice eventualitate. În timp ce el se urca în mașină, Jane o reținu pe Becky câteva clipe și-i făcu un singur semn, cel pe care îl învățase de la "Puiuț" pe plajă. Acel "te iubesc" aduse în privirea fetiței un sentiment de încredere care îi aminti de Jaimie. Prin minte îi trecu un gând trist: și dacă nu va mai revedea niciodată acest copil? Dacă va pleca de la

Nightingale înainte de întoarcerea ei? Simți că acel gând îi era insuportabil. Becky și nepotul ei deveniseră aproape aceeași persoană în sufletul ei.

Simți o mână pe umăr. Era Luke.

– Pot s-o iau pe Becky?

Când se apropie de ea, își dădu seama că tânăra era în pragul lacrimilor.

– Nu știam că ești atât de atașată de Becky. Te-am pus în gardă încă de când ai venit că vei începe să ții la acești copii datorită handicapului lor și apoi va trebui să-i părăsești.

Jane luă vorbele drept un avertisment. Îl privi drept în ochi. Avea un aer trist, nu agresiv. Nu încerca s-o rănească, doar constata o stare de lucruri.

– Mă gândesc la ea ca la Jaimie. Au fost amândoi victimele unor împrejurări nefericite și sunt atât de fragili…

Vocea i se frânse. Luke păru și el emoționat.

– Ai vreo veste de la nepotul tău?

– Va fi operat în curând. E o chestiune de zile.

O strânse amical de braț și Jane abia se abținu să nu se arunce la pieptul lui, plângând. Fu salvată de Scott, care îl chemă pe Luke. Îi făcea semn spre ceas nerăbdător, deoarece se apropia ora de plecare a avionului. Înainte să trântească portiera, Luke se întoarse pentru ultima oară spre Jane.

– Las toată casa pe mâna ta. Ai grijă de copii! Am încredere în tine.

Uitându-se după taxi, Jane își repeta în minte ultimele cuvinte ale lui Luke. "Am încredere în tine". Probabil era numai o figură de stil.

Carole o prinse de braț, așa cum căpătase obiceiul.

– Să bem și a doua cafea, ca să ne punem pe picioare înainte de a începe treaba!

Dimineața trecu repede, dar după-amiaza i se păru foarte lungă. Așteptau cu nerăbdare telefonul lui Luke. Acesta sună abia după cină, când se aflau amândouă în bucătărie și spălau vasele împreună cu Marie. Răspunse Carole. Convorbirea parcă nu se mai termina. În cele din urmă, Carole își făcu apariția cu un zâmbet larg pe buze.

– Era Scott. Au călătorit bine și au găsit ușor casa doctorului Arnold. Seamănă cu cele din cărțile poștale, ca și satul, de altfel. Au circa două hectare de pământ, pășune și grădină de legume. Cresc și capre, gâște, găini, rațe… Au până și o măgăriță, care a fătat de curând… Becky este în al nouălea cer!

– Va rămâne la ei? întrebă Jane, fără să-și mai poată ascunde nerăbdarea.

– Da, au insistat să stea la ei. Îi pregătiseră o cameră. A făcut cunoștință cu nepoții lui Arnold, care i-au arătat iepurii pe care-i cresc ei.

Dinah începu să râdă.

– Pun pariu că o să aducă și acasă unul!

Carole își continuă relatarea în fața unei asistențe care-i sorbea pur și simplu cuvintele de pe buze.

– Doamna Arnold i-a propus lui Luke să rămână și el la fermă câteva zile, dar el s-a gândit că era mai bine pentru Becky să fie singură cu doctorul Arnold. A închiriat o cameră în sat, dar i-a spus lui Scott că avea treabă la Londra și-i va telefona cât mai curând.

A doua zi dimineață, amintindu-și de vorbele lui Luke referitoare la copii, Jane se hotărî să se ocupe de activitățile lor și să programeze niște excursii. Nu se punea problema să se ducă pe celelalte insule, dar mai erau multe de văzut și pe Sainte-Mary. În zilele cu vreme frumoasă, plaja era cea mai indicată, dar în zilele ploioase puteau merge la muzee, la atelierul de sticlărie, fabrica de porțelanuri și atelierul de artizanat. Mai programă niște excursii la cules flori de câmp, în timpul cărora putea să le facă un scurt istoric al culturii insulei și să-l traducă în limbajul lor. De asemenea, puteau fi duși la proiecții de filme despre istoria și geografia insulei, care erau organizate adesea de comunitățile religioase locale.

Singurul lucru pe care îl regreta era acela că micuții nu puteau beneficia de numeroasele și excelentele concerte date de primărie. Cei care mai auzeau puțin datorită aparatelor, puteau să se bucure măcar de sunetele cele mai ascuțite, dar pentru ceilalți numai vibrațiile instrumentelor de percuție ar fi fost perceptibile. Se gândi că poate nu era atât de absurd să aibă în vedere familiarizarea lor cu sunetele prin senzația tactilă. Se hotărî să vorbească despre acest subiect cu Carole atunci când se va ivi ocazia.

***

Seara, încercă de mai multe ori să dea de Roy Barford la el acasă, dar nu-i răspunse nimeni. Trebuia deci să-l sune la birou, dar știa că lui Roy nu-i plăcea să primească acolo telefoane cu caracter

privat. Adevărul este că era atât de ocupată, încât n-avea nici un minut liber ca să-i telefoneze.

Vremea se făcuse din nou superbă și Carole se hotărâse să organizeze un picnic pe plaja de la Pelistry Bay, de pe coasta de est. Copiii vor putea să adune cochilii de toate felurile și să facă baie într-o apă mai puțin adâncă. Încercară să o convingă și pe Marie să vină cu ele, dar ea prefera să rămână acasă.

– În sfârșit, voi avea timp să spăl și eu geamurile! Copiii și-au scris numele pe cele din sala de joacă. Sper că doctorul Springer n-a observat încă!

Carole începu să râdă.

– Luke are acum cu totul alte griji!

Dar brusc, râsul îi îngheță pe buze. O văzuse apărând pe fiica ei, în ținută de plajă. În afară de fusta din bumbac care îi venea până la glezne, nu mai purta decât sutienul de la costumul de baie, care era atât de mic, încât părea aproape goală. În picioare nu avea nimic, dar unghiile erau pictate cu dungi roșii și albe. Jane simți cum creștea furia lui Carole și speră în sinea ei că totuși se va stăpâni.

Carole făcu într-adevăr un efort supraomenesc ca să-i vorbească blând.

– Nu crezi că-ți va fi frig în ținuta asta, draga mea?

– Nu, mamă. Nu-ți face griji.

Aruncă apoi o privire spre sutien.

– Nu ți se pare că e cam mic? M-am mai îngrășat puțin de când l-am cumpărat.

– Mie mi se pare că e cam strâmt, cred că ar trebui să fie mai larg, nu?

– O, nu, e foarte plăcut la purtat, de aceea îmi place atât de mult.

După care Dinah se urcă în microbuz fără să acorde nici o atenție privirii dezamăgite a mamei ei. Jane oftă. Fusese evitat la limită un incident diplomatic!

Carole avusese o idee excelentă atunci când alesese Pelistry Bay pentru picnic. Locul oferea o panoramă superbă asupra insulelor Saint-Martin și Eastern, care păreau foarte aproape în lumina intensă a dimineții. Un dig separa plaja de o insulă mică și stâncoasă acoperită de buruieni. Copiii trebuia supravegheați foarte bine, ca să nu se ducă prea departe în direcția aceea, deoarece curentul era foarte puternic.

După prânz, mareea începu să urce și acoperi digul. Carole și Jane adunară copiii ca să se întoarcă la Nightingale. Drumul era scurt, dar mulți copii adormiră și până și Dinah ațipi puțin. Era arsă de soare pe umeri și Carole bombănea nemulțumită pe scaunul ei.

– Doar am prevenit-o! Sper că mai avem alifie…

Când sosiră acasă, o zăriră pe Marie în fața ușii, pândind venirea lor. Se năpusti spre microbuz cu ochii măriți și gura deschisă. Se întâmplase ceva neobișnuit.

– Probabil a primit un telefon de la Luke, sugeră Carole.

Fără să mai aștepte să coboare copiii, Marie se apropie de portieră cu răsuflarea tăiată.

– E pentru dumneavoastră, domni… ăă, Jane! Un telefon din America! Auzeam de parcă persoana ar fi fost lângă mine! A fost sora ta. A spus că va suna la ora patru, mai sunt numai zece minute până atunci!

Jane simți că îi îngheață sângele în vene. Auzi ca prin ceață vocea lui Carole.

– Du-te și vorbește din biroul lui Luke, acolo vei avea mai multă liniște decât pe hol. Du-te odată, Jane! Grăbește-te!

Sosi la primul etaj cu răsuflarea tăiată. Când ajunse în biroul lui Luke, se prăbuși într-un fotoliu, fixând cu disperare telefonul. Deodată, acesta începu să sune. Jane tresări și se năpusti spre aparat. Auzi mai întâi vocea operatoarei și apoi pe cea a lui Susan.

– Jane! Oh, Jane!

Slavă Domnului, aproape plângea de bucurie.

– Gata, Jane, coșmarul a luat sfârșit! Operația a reușit! După operație, am stat toată noaptea la căpătâiul lui Jaimie. L-am sunat imediat pe Jim și apoi pe tine, dar nu erai acasă. Nici nu știu ce oră e la noi!

– Cum se simte Jaimie?

– Arată foarte fragil și capul îi este tot înfășurat în bandaje…, dar zâmbește, Jane! M-a recunoscut! Mă privește!… Oh! Cred că e mai bine să închid. Sunt mult prea emoționată… Nu-mi pot stăpâni lacrimile…

Când puse receptorul în furcă, Jane avu impresia că ieșise dintr-un tunel lung și vedea în sfârșit lumina zilei. Toate celelalte necazuri, trădarea ei, rușinea, dragostea ei nefericită pentru Luke, totul i se păru în acel moment lipsit de orice importanță. Jaimie fusese redat vieții și acest miracol o făcea să sară în sus de bucurie.

Capitolul 11

Foarte departe de Nightingale House, într-un birou mic și prăfuit care dădea spre o curte interioară întunecoasă din Fleet Street, strada pe care își aveau sediul cele mai importante ziare din Londra, începu să sune telefonul.

– Alo, ziarul "Bârfa". Ce doriți?

– Aș vrea să vorbesc cu Roy Barford.

– Îmi pare rău, nu este la birou.

Jane recunoscu vocea lui Dave McGowan, unul din foștii ei colegi. După ce îi spuse cine este, îl întrebă ce mai era nou pe la ziar și cu ceilalți angajați. Dave o informă că Roy se afla în momentul acela la New York pentru a trata cu un grup de presă care cumpăra mici săptămânale care aveau dificultăți financiare.

– Nu mai merge nimic pe aici, adăugă Dave cu tristețe. Suntem aproape de faliment. Totul a început atunci când fratele lui Roy a fost condamnat la închisoare. Patronul și-a pierdut din acel moment cheful de muncă și după ce Roger a murit, a devenit

depresiv. În urmă cu ceva vreme se mai înviorase puțin, promițându-ne un reportaj senzațional, dar nu s-a întâmplat nimic în acest sens… Dar tu, Jane, ce-ai mai făcut? Tot infirmieră ești?…

Ea îi spuse că lucra în Cornwall și Dave păru mirat.

– Ce coincidență! Chiar ieri am primit vizita cuiva din Cornwall, care întreba tot de Roy Barford. Venea din Insulele Scilly.

Lui Jane îi îngheță inima în piept.

– Ce voia?

– Habar n-am. N-a vrut să-și spună nici numele. Era un bărbat înalt, cu ochi albaștri. Arăta foarte bine, nu prea aducea cu genul de oameni care fac parte din categoria prietenilor lui Roy.

Închise telefonul tremurând și fu nevoită să se sprijine de birou ca să nu se prăbușească pe podea. Așadar, Luke se dusese acolo personal ca să ancheteze propriul lui caz! Și ea care crezuse că are încredere în ea și că recăpătase simpatia lui după ce vorbiseră despre Becky și Jaimie! Era evident că nu se schimbase nimic și pentru el nu exista ceva mai important decât micul lui univers de la Nightingale, unde ea nu putea pretinde să-și găsească vreun loc al ei. Nu va uita niciodată că l-a trădat…

Dacă în urmă cu cinci minute aproape cânta de bucurie gândindu-se la Jaimie, acum se simțea din nou tristă și singură.

– Nu te simți bine, Jane?

În pragul ușii apăruse Carole. Jane își îndreptă spatele și își trecu nervoasă mâna prin păr. Pierduse și noțiunea timpului.

– Eram îngrijorată. Sper că n-ai primit vreo veste proastă.

– Nu, nu! Operația a reușit! Sunt foarte fericită!

Dar vocea i se frânse brusc și izbucni în lacrimi.

Carole o luă în brațe, încercând s-o aline.

– Plângi, îți va face bine. Luke mi-a vorbit despre nepotul tău. Te înțeleg de ce ești atât de emoționată. Peste cât timp va putea să se întoarcă acasă?

– Va trebui să rămână în spital câteva săptămâni. Doamne, ce dor îmi e de el!

– Poți să te duci la familia ta și să rămâi acolo cât dorești. Sunt sigură că Luke va fi de acord.

Jane tresări când auzi vorbele ei.

– Dar stagiul meu aici se va fi terminat de mult!

Carole adoptă un aer misterios.

– Contez pe Luke să te convingă să-l prelungești… Nu vrei să bem o ceașcă de cafea? Sau ceva mai tare pentru a sărbători vestea cea bună?

– Vom sărbători mai târziu…

***

În noaptea aceea Jane, avu un vis îngrozitor. Se făcea că era pe insula Samson, dar pe o plajă asemănătoare cu cea de la Pelistry Bay. Marea era agitată și valuri uriașe se spărgeau la picioarele ei. Deodată, zări pe o insulă izolată în mijlocul furtunii doi copii care îi făceau semne. Erau Jaimie și Becky, strângându-se în brațe unul pe altul, scoțând țipete ascuțite, ca animalele încolțite. Ea se aruncă în apă ca să le vină în ajutor și încercă să înoate până la ei, dar era

luată de curent și era adusă înapoi, ca resturile unei epave. Simți că se va îneca și ea. Atunci îl văzu pe Luke, care o susținea cu brațele lui vânjoase ca să poată înainta spre copii.

– Atâta timp cât vom fi împreună, vom izbândi, spunea el cu o gravitate liniștitoare. Important este să nu ne despărțim.

În clipa următoare se trezise, cu răsuflarea tăiată și ultimele imagini din vis atât de prezente, încât i se părea că le trăise cu adevărat. Încă simțea atingerea brațelor lui Luke și timbrul vocii lui în urechi, dar auzea în special un strigăt lung de disperare care era însă foarte real. La capătul celălalt al coridorului plângea un copil.

Aprinse veioza, își puse în grabă papucii și halatul de casă și alergă la dormitoarele copiilor. În camera în care se aflau șase copii, o fetiță urla. Era preferata lui Marie. Cum o văzu pe Jane, făcu semn spre urechea stângă și apoi un altul care însemna "durere". Probabil avea otită. Primul lucru pe care îl avea de făcut era acela de a-i lua temperatura.

O luă în brațe pe fetiță și o duse în camera goală a lui Becky, ca să nu-i deranjeze pe ceilalți copii. Nu avea temperatură, deci nu era nimic grav, ci doar o inflamație pe care trebuia s-o calmeze, pentru ca fetița să poată dormi. Leacul cel mai simplu în acest caz era introducerea câtorva picături de ulei de măsline cald în ureche. Se duse la bucătărie, dar nu găsi nici o sticlă de ulei. Trebuia deci să o trezească pe Marie.

Bătrâna menajeră se sculă în grabă din pat când auzi că era vorba despre protejata ei. Insistă să îi încălzească chiar ea uleiul de măsline și după ce Jane i-l picură în ureche, îi spuse acesteia să se ducă la culcare pentru că voia s-o vegheze ea pe fetiță.

Dat fiind că aceasta adormise deja, Jane se întoarse în camera ei. Începuseră să se ivească zorii. Se gândi la visul ei. Ezită să-i găsească o interpretare. Poate că era mai bine să nu mai dea ochii cu Luke. Putea foarte bine să plece înainte de întoarcerea lui și în felul acesta va evita, printre alte lucruri, și momentul despărțirii.

Se întrebă de ce se atașase atât de mult de Luke și de familia lui, despre care de fapt nu știa mare lucru. De exemplu, rămânea un mister nașterea lui Becky. Jane își aminti de existența lui Kirsty Brownlow și își imagină că poate "cearta violentă" dintre Luke și Robin, despre care îi vorbise Carole, avea o cauză foarte precisă. Nu cumva Luke avusese o aventură cu Kirsty? Dar trebuia să pună frâu imaginației și să încerce mai degrabă să doarmă, deoarece nu mai rămăseseră decât două ore până la trezirea copiilor.

Ziua care urmă fu una banală. Jane o duse pe micuță la spital pentru a i se constata mai precis diagnosticul și se întoarseră acasă după ora prânzului.

Spre seară sună Luke, și Carole aduse vești bune.

– Luke mi-a telefonat din apartamentul lui Scott, la care va locui câteva zile. Becky se simte foarte bine. I-a arătat astăzi ce a învățat, punându-și mâinile pe gâtul lui. Îi arăta astfel că simțea vibrațiile vocii lui. Apoi i-a cerut să facă și el la fel ca ea. Și atunci, spre marea mirare a lui Luke, ea a emis de câteva ori sunetul "Ah…"! Învață foarte repede. Doctorul Arnold este foarte optimist.

– Crede că va putea vorbi cândva?

– N-am îndrăznit să-l întreb asta… dar este deja un progres extraordinar pentru ea faptul că a devenit conștientă de vocea ei.

– Cât timp va rămâne acolo?

– Doctorul Arnold vrea să o mai țină încă o săptămână. După aceea, Luke va putea să o aducă aici și să continue el exercițiile. Apoi se va mai duce din când în când la doctorul Arnold, de preferință atunci când vor fi și nepoții lui acolo. Aceștia sunt primii copii fără handicap auditiv cu care se joacă și pare să-i înțeleagă foarte bine.

***

Imediat ce află data exactă a întoarcerii lui Luke, Jane sună la aeroport ca să-și rezerve biletul de elicopter. Voia să plece chiar înainte de sosirea lui, ca să n-o lase pe Carole fără ajutor. Dat fiind că Becky și Luke urmau să sosească vineri după-amiază cu Scillonian, Jane ceru un loc pentru cursa de la ora treisprezece. Când puse receptorul în furcă, își spuse că acum totul se sfârșise și că mai întorsese încă o filă din viața ei. Dar mai rămânea de rezolvat o problemă. Carole programase chiar pentru vineri o plimbare cu copiii la Porthcressa, plaja cea mai apropiată de portul de îmbarcare pe Scillonian.

– Vom putea să-i așteptăm cu toții pe chei! adăugase ea.

Jane se întrebă ce scuză să găsească pentru a nu merge cu ei. Marie însă îi oferi unul fără să vrea. Carole mai organizase și o masă mare în sala de mese unde trebuia să instaleze o masă lungă, pentru a putea sta și copiii împreună cu familia. Menajera însă se temea că nu va ști să dea acesteia indispensabilul aer de sărbătoare.

Jane se oferi bucuroasă să confecționeze buchete și ghirlande de flori destinate întâmpinării cu veselie a celor doi eroi ai zilei.

Se făcu și vineri dimineață. Jane se trezi devreme și își făcu patul cu grijă. Își făcuse bagajele de cu seară. Totul era pregătit pentru plecare, dar micul dejun dură mai mult decât de obicei, dat fiind că în ziua aceea Carole fu nevoită să-i dea mai multe indicații lui Marie în vederea festivității ce urma să aibă loc. Apoi trebui să-i pregătească pe copii pentru plajă și, ca întotdeauna, fiecare din ei vru să se întoarcă în casă în ultimul moment pentru a-și lua jucăria preferată.

Jane aștepta ca Dinah, Carole și copiii să plece cu microbuzul, apoi intră în biroul lui Luke să sune după un taxi și să-i lase pe mașina de scris un bilet pe care îl scrisese pentru el. Ezitase îndelung asupra modului în care era mai bine să-și prezinte plecarea. În cele din urmă optase pentru sinceritate.

"Dragă Luke,

Te rog să mă ierți pentru că plec în felul acesta. Nu pot să mai trăiesc sub acoperișul tău atâta vreme cât nu știu care sunt sentimentele tale față de mine. Bănuiesc că este vorba de fapt mai ales despre indiferență, uneori iritare și mult mai rar de o oarecare simpatie.

Am aflat că ai încercat să te întâlnești cu Roy Barford ca să te asiguri că am spus adevărul și m-am simțit jignită din această cauză. Dacă aș fi ținut mai puțin la tine, poate aș fi fost furioasă, dar am simțit mai ales tristețe realizând că n-am reușit să te determin să ai încredere în mine.

De aceea, plec înainte de întoarcerea ta, și mai ales de teamă că într-o zi să nu devin pe undeva ridicolă. Nu mă voi simți în siguranță decât atunci când mă voi afla departe de tine. Când vei citi aceste rânduri, voi fi în drum spre Penzance.

Aș fi vrut să-ți spun mai multe lucruri, dar consider că ar fi inutil, din moment ce nu ne vom mai revedea niciodată. Sper că nu vei păstra o amintire urâtă despre mine. Dumnezeu să te aibă în pază.

Jane."

Coborî apoi cu valiza în hol. Poștașul tocmai adusese corespondența. Era o scrisoare de la Susan pentru ea și una, trimisă de la Vancouver Island, pentru Luke. Probabil era răspunsul de la Kirsty Brownlow, dar asta nu mai avea nici o importanță pentru ea.

Jane se duse la bucătărie. Marie stătea la masă și rădea brânză pentru sosul de friptură. Făcu ochii mari în momentul în care o văzu apărând pe Jane, deoarece bănuise imediat că ceva nu era în regulă. Sări brusc de pe scaun și strigă pe un ton plin de reproș:

– Așadar, pleci!

Jane dădu din cap.

– Am venit să-mi iau rămas-bun, Marie. Spune-i te rog lui Carole că-i voi scrie. I-am lăsat un bilet explicativ doctorului Springer pe birou.

Marie o privea speriată.

– Vrei să spui că pleci fără știrea lor?

– Plec cu numai câteva zile înainte de sfârșitul contractului, ca să evit lacrimile de despărțire…

– Dar este imposibil…

Am organizat o sărbătoare în cinstea plecării tale, am pregătit o grămadă de chestii în secret… Masa de astăzi a fost ca un fel de repetiție…

Marie nu știa ce să mai spună. Își suflă fără jenă nasul și își șterse ochii înroșiți.

– Te rog, Marie, nu îngreuna și tu mai mult lucrurile!… Nu mă bucur că plec în felul acesta. Ca să fiu sinceră, nu vreau deloc să plec! Dar trebuie s-o fac și e în interesul tuturor să dispar în mod discret.

– Și Becky? Ce-o să creadă despre tine în momentul în care o să vadă că nu mai ești aici?

În clipa aceea, pe chipul lui Jane se zugrăvi o atât de mare tristețe, încât Marie regretă că rostise acele cuvinte.

– Nu-mi plac despărțirile, așa că scuză-mă dacă nu te conduc. Ai grijă de tine. Du-te, se aude taxiul venind…

***

Pe drumul spre aeroport, Jane citi scrisoarea de la Susan. Jaimie făcea progrese atât de rapide, încât doctorul Tollesbury avea de gând să-l lase să iasă din spital peste două săptămâni. Trebuia însă să urmeze un tratament vreme de câteva luni.

Veștile bune de la nepotul ei o bucurară pe Jane, dar nu într-atât încât să uite de tristețea care o domina. Taxiul o lăsă la aeroport cu o jumătate de oră mai devreme de plecarea elicopterului. Luă o

cafea de la automat și se așeză în dreptul geamului uriaș care dădea spre pistă. Privea neatentă cum aterizau micile avioane ale diverselor companii private care asigurau legătura cu Penzance sau alte orașe. Un grup format cam din doisprezece oameni sosea la terminalul aeroportului. Erau pasagerii unui Skybus care aterizase ceva mai devreme. Printre ei văzu deodată o siluetă atletică, ce îi depășea pe ceilalți cu un cap, niște ochi albaștri pătrunzători și un păr negru ca abanosul. Lângă el mergea cu pași mărunți și repezi o fetiță cu ochi de culoare deschisă…

Lui Jane simți că îi îngheață sângele în vene. Sări rapid de pe scaun. Trebuia să se ascundă cât mai repede, deoarece Luke urma să deschidă ușa și s-o vadă! Alergă până la toaleta femeilor și nu ieși de acolo decât peste zece minute. Se îndreptă atunci spre ghișeul de sosiri și-l întrebă pe funcționar dacă văzuse un bărbat înalt, brunet, cu părul ondulat, care călătorea împreună cu o fetiță.

– I-ați ratat, domnișoară. Au luat un taxi.

Respirând ușurată, Jane se îndreptă spre ghișeul de plecări ca să-și ia biletul. Vânzătoarea îi căută numele pe lista din fața ei.

– Îmi pare rău, domnișoară. Nu figurați pe lista pentru cursa de ora unu.

– E imposibil! Am sunat miercuri pentru rezervare. Am și precizat: vineri, zece iunie, la ora unu!

– Dar suntem în ziua de vineri, nouă iunie!

Jane simți că leșină. Cum putuse să facă o greșeală atât de stupidă?

– Nu există nici un loc disponibil azi, la o altă cursă?

– Îmi pare rău, domnișoară, totul este ocupat și azi și mâine.

Dar de ce nu încercați la Scillonian?

Dar Scillonian nu pleca decât spre seară. Deodată, Jane se simți în pericol. Aeroportul nu se găsea prea departe de Nightingale House și era convinsă că Luke, după ce îi citise mesajul, va încerca să dea de ea pentru a afla mai multe detalii. Lăsă grăbită jacheta și valiza la biroul de bagaje și alergă afară din clădire. Spera să găsească un taxi, dar nu văzu nici unul. În consecință, parcurse cei cinci sute de metri care o despărțeau de port pe jos. Trecu pe lângă o stație de autobuz și se întrebă dacă nu era mai bine să se întoarcă la Hugh Town unde să-și ia o cameră la hotel în care să se ascundă până a doua zi, la ora plecării elicopterului. Nu văzu însă nici un autobuz. Deodată, un zgomot de motor o făcu să tresară.

Luke frână brusc, dar Jane deja traversase strada și alerga disperată pe poteca ce ducea la o pădurice de pini. Auzi însă în spatele ei un zgomot de pași apropiindu-se. Luke câștiga teren.

O ajunse din urmă în momentul în care intrau într-o poiență. Poteca se oprea acolo și Jane nu mai știa încotro s-o ia. Se întoarse spre Luke ca și cum ar fi vrut să se bată cu el. Acesta începu să râdă și o luă în brațe.

– E necesar să te duc cu forța înapoi la mașină sau vii cu mine ca o fetiță cuminte ce ești?

– Nu trebuie să-mi vorbești așa. Nu mai sunt un copil.

El o strânse ceva mai tare în brațe și o sărută cu blândețe pe buze. Jane nu știa ce să mai creadă. Nu cumva își bătea joc de ea? Da, cu siguranță era un joc! Îl urmă supusă la mașină. El se uita la ea din când în când, râzând.

– Unde ți-e valiza?

– La aeroport.

– Poate să mai aștepte.

Conducea cu viteză, dar trecu de răspântia de unde pornea drumul spre Nightingale și se îndreptă spre golful unde era ancorată vechea lui barcă. În fața plajei, insula Samson strălucea în depărtare.

– Îți amintești de locul acesta?

– Da. Ne-am îmbarcat de aici în ziua în care am organizat picnicul de pe insula Samson.

– Ziua în care s-a întâmplat… Ziua în care m-am îndrăgostit de tine.

Ea se uită la el cu o privire rugătoare.

– Nu-ți bate joc de mine!

În loc de răspuns, el o lipi de trupul lui și o sărută îndelung, cu pasiune, ca și cum ar fi dorit să-și astâmpere o sete fără margini.

– Scrisoarea de la tine, Jane… Am descoperit ce femeie pasionată ești! Am fost la Roy Barford ca să-l întreb cât costă operația lui Jaimie. Robin mi-a lăsat moștenire mulți bani ca să mă ocup de copiii handicapați… așa cum este fiica lui, micuța noastră Becky…

– Am crezut că tu ești tatăl ei…

Luke îi povesti apoi despre despărțirea furtunoasă a lui Robin de Kirsty. Robin aflase prea târziu de existența fiicei lui, care era ascunsă de mama ei în Mexic. Pentru menajarea carierei lui Kirsty, ziarele nu trebuia să afle nimic despre nașterea copilului. După moartea lui Robin, Luke îi ceruse lui Kirsty să-l lase s-o adopte el pe Becky, dar ea refuzase mereu, numai ca să-l chinuie, deoarece îl ura.

Când ajunse în acest punct al povestirii, Luke scoase din buzunar scrisoarea pe care o primise în dimineața aceea.

– Actul acesta schimbă totul! A acceptat în sfârșit să abandoneze copilul. Duce o viață grea și n-are nici un chef să se mai complice și cu un copil. Voi putea deveni tatăl lui Becky! Cu atât mai mult cu cât mai am încă o veste bună: de vreun an, credeam că sufăr și eu de boala care i-a răpus pe frații mei, dar prin noile tipuri de analize care se fac în prezent la Londra, am descoperit că nu am nimic!

Jane observase dispariția cutei de îngrijorare care apăruse de o vreme pe fruntea lui Luke. El continuă, cu un zâmbet fericit pe buze.

– Acum pot să-i spun totul lui Carole. Sărmana de ea! N-am fost prea cinstit cu ea, dar trebuia să respect ultimele dorințe ale lui Robin.

– Apropo! Te așteaptă pe cheiul unde va acosta Scillonian!

– Să mergem repede s-o liniștim! A avut loc un ambuteiaj pe șosea și am pierdut feribotul. De aceea am luat avionul.

– Mi-a fost atât de teamă când te-am văzut la aeroport…

– Nu trebuie să-ți mai fie niciodată teamă, Jane! Vom trăi împreună alături de Becky, așa cum am visat întotdeauna. Sper că mă vei ierta pentru faptul că am fost de atâtea ori rău cu tine…

– Va fi cam greu…

Nu se mai putu însă preface mult timp supărată și se aruncă în brațele lui.

– Dar nici tu nu ești supărat pe mine?

Luke abordă o figură de om resemnat.

– Un bărbat îndrăgostit nu e decât un biet nebun a cărui inconștiență este totuși scuzabilă!

Era foarte plăcut să râdă împreună după o perioadă atât de îndelungată de frământări. Golful Hugh Town strălucea în soarele care se afla pe înaltul cerului. Mai mult decât în ziua de picnic de pe insula Samson, lumina intensă a acelui început de vară transfigura tot ce era în jur. Jane își spuse că fericirea lor era aceea care făcea ca totul să fie scăldat în sclipiri de diamant.

Sfârșit